GLENN BECK
Îşi amlăm
Planul secret de creare a califatului
Colecţie coordonată de LAVINIA BETEA

GLENN BECK

ISlamISm

Planul secret de creare a califatului

Traducere din limba engleză de Sorin Şerb
Prefaţă de Teodor Baconschi

CORINT
ISTORIE

Glenn Beck s-a născut în 1964 în Everett, Washington. Începând din 1996, pentru o scurtă perioadă de timp, a studiat teologia la Universitate Yale. Încă de la 19 ani a lucrat la diverse posturi de radio din localităţi americane (Corpus Christi, Louisville, Phoenix, Houston, Baltimore, New Haven, Tampa, Philadelphia). În anul 2000, s-a impus în topurile preferinţelor ascultătorilor de radio cu emisiunea Glenn Beck Program. În paralel, a lansat un talk-show nocturn la *CNN* (2006 – 2008), apoi a produs şi a prezentat emisiunea Glenn Beck pentru *Fox News Channel* (2009 – 2011), respectiv pentru *Theblaze TV* (din 2011). Este autorul mai multor cărţi de istorie,

religie, literatură, printre care amintim: *The Real America*: *Messages from the Heart and Heartland* (2003), *Arguing with Idiots*: *How to Stop Small Minds and Big Government* (2009), *Miracles and Massacres*: *True and Untold Stories of the Making of America* (2013).

Redactare: Florin-Răzvan Mihai

Tehnoredactare computerizata: Mihaela Ciufu, Crina Niculescu Design copertă: Dan Mihalache

Ilustraţie copertă: Pelerinii venerează *kaaba*, socotită primul templu de rugăciuni al musulmanilor. Acest cub de granit este situat în complexul ce adăposteşte moscheea Al-Masjid al-Haram, din Meca, Arabia Saudită.

Glenn Beck, It IS About Islam: Exposing the Truth About ISIS, Al Qaeda, Iran, and the Caliphate

Copyrighte2015 by Mercury Radio Arts, Inc.

Publicată pentru prima oară în august 2015 de Threshold Editions/Mercury Radio Arts, o Divizie a Simon 8 c Schuster, Inc.

Calea Americii 1230 New York, NY 10020, USA

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978 – 606 – 793 – 021 – 4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BECK GLENN

ISlamlSM. Planul secret pentru crearea califatului / Glenn Beck; trad.: Sorin Şerb; pref.: Teodor Baconschi.

— Bucureşti: Corint Books, 2016 ISBN 978 – 606 – 793 – 021 – 4

I. Şerb, Sorin (trad.)

II. Baconschi, Teodor (pref.)

Prefaţă

Ciocnirea (deocamdată retorică) a civilizaţiilor

Până la 11 Septembrie 2001, lumea occidentală pariase pe viziunea optimistă a lui Francis Fukuyama: de vreme ce Războiul Rece s-a încheiat prin implozia sistemului comunist, întreaga planetă va intra în zodia liberalismului democratic şi va cunoaşte pacea perpetuă

preconizată odinioară de Immanuel Kant. După distrugerea Turnurilor Gemene, acelaşi Occident a fost obligat să parieze pe scenariul pesimist asumat de Samuel P. Huntington: ciocnirea civilizaţiilor fiind inevitabilă, nu ne rămâne să vedem decât dacă şi cum vom reuşi să supravieţuim… Evident că niciuna dintre aceste două predicţii globale nu e integral adevărată sau falsă. Asta pentru că predicţiile globale sunt prea simpliste în raport cu enorma complexitate a societăţilor de azi. Dar şi pentru că viitorul nu a fost şi nu va fi niciodată sondabil prin metode raţionale. Există tendinţe deja conturate, dar şi „lebede negre", capabile să răstoarne toate prognozele. Avem intuiţii, dar ne lipsesc certitudinile. Şi totuşi (sau poate tocmai de aceea) pesimismul istoric huntigtonian începe să funcţioneaze ca profeţie auto-realizată. Suntem tot mai îngrijoraţi de perspectiva unei confruntări deschise cu lumea islamică. Eşecul Primăverii arabe din 2011 pare să dovedească faptul că democraţia nu e universal aplicabilă şi că islamul e prima dintre civilizaţiile perfect incompatibile cu libertăţile civile şi pluralismul specific societăţilor de matrice iudeo-creştină.

Pe pământ există opt religii vii care se concurează reciproc, pe fundalul unei rivalităţi geopolitice oarecum naturale: islamul, creştinismul, confucianismul, hinduismul, budismul, religia Yoruba, iudaismul şi daoismul. Există violenţe inter-religioase şi între musulmani şi hinduşi, sau între evrei şi musulmani, dar principala concluzie pe care o putem trage atunci când studiem aceste coliziuni este aceea că islamul se dovedeşte cel mai conflictual, fiind poate singurul care nu lipseşte din nicio combinaţie. E posibil ca această contraperformanţă să nu exprime neapărat natura însăşi a religiei mahomedane. Ba chiar e dezirabil să sperăm că ea reflectă mai curând o seamă de circumstanţe care ar putea evolua spre o logică a dialogului, însă oricât am rotunji unghiurile, din nevoia legitimă de a nu diaboliza o religie cu peste un miliard şi jumătate de adepţi, e greu să nu vedem că

islamul se comportă ca principal adversar al creştinismului. Islamul (cel puţin acela arabofon, din Africa de Nord şi Orientul Apropiat) pare să nu-şi conceapă identitatea şi dinamica proprie decât *în detrimentul civilizaţiei occidentale*, pe care o percepe ca sediu al răului, ilegitimităţii şi decadenţei.

Temerea că asemenea ipoteze s-ar putea verifica în curând explică succesul de public al cărţilor de soiul celei pe care Glenn Beck a dedicat-o islamismului contemporan, acum tradusă în româneşte. E o carte destul de bine documentată, care scanează resursele *textuale* de violenţă ale Coranului, interpretează lumea arabă din unghiul radicalizării sale islamiste şi caută să întreţină emoţia publicului printr-o atitudine potenţial „cruciată". Pentru a discerne cum se cuvine cât e adevăr şi cât e *montaj emoţional* în textul pe care-l veţi descoperi, permiteţi-mi să vi-l prezint mai detaliat pe autorul nostru.

Sunt prieten pe Facebook cu Glenn Beck, şi asta pentru că multe din poziţionările sale mi s-au părut relevante. Ca orice star, el a capitalizat milioane de „like"-uri şi dispune de prea puţin timp pentru a dialoga cu fiecare dintre fanii săi. Vorbim despre o personalitate media conservatoare, foarte cunoscută în cercurile americane republicane ca gazdă a unui „Glenn Beck Radio Program", ca „nou star superpopulist al *Fox News*", dar şi ca antreprenor de succes (CE-O la Mercury Radio Arts). Glenn Beck a crescut într-o familie modestă, primind educaţia de bază într-un colegiu iezuit, dar şi-a început viaţă printr-un notoriu eşec legat de droguri şi alcoolism. Formaţia lui universitară n-a depăşit un semestru petrecut la Yale (în 1996), unde a urmat, printre alte, un curs de hristologie a Bisericii primare. La un moment dat, s-a trezit la un pas de sinucidere. Şi a urmat „renaşterea" sa prin convertirea la *Universal Life Church Monastery*, unde funcţionează ca pastor. Fostul catolic a devenit mormon! Ca mulţi alţi „new born christians", Beck a trecut de la o viaţă vegetativă la una hiperactivă, punctată cu turnee de

conferinţe interne şi internaţionale, în sute de locaţii publice unde îşi expune vulgata reacţionară cu o debordantă (şi aparent inepuizabilă) energie. Om de scenă, retor cu accente de atent dozată clovnerie intelectuală, Beck a preluat tot pachetul conservator care întemeiază atmosfera de cetate asediată din aripa dură a partidului republican: etica responsabilităţii personale şi familismul, idealul guvernului minimal, libertatea religiei şi dreptul la viaţă, caritatea privată şi, evident, dreptul la auto-apărare, prin deţinerea de arme. Pe acest fundal deja clasic, autorul prezentului opus anti-islamist este şi un critic al tezei că încălzirea globală ar fi provocată de acţiunea omului. Evident, intransigenţa aceasta admite unele deschideri tactice (de pildă toleranţa faţă de drepturile LGBT), rămânând însă adversară neîmpăcată a „progresismului", descris de Beck drept „cancer care ne înghite Constituţia". Atitudinea misionară, potenţată de eshatologia hiliastă a mormonilor, justifică impactul major al discursului lui Beck, pe care revista *Time* îl număra, recent, printre cei mai influenţi 100 de lideri mondiali. Niciun profesor universitar şi nicio publicaţie strict academică n-ar fi putut atinge vreodată succesul de public repurtat de cărţile (încă din titlu provocatoare) sau de oratoria radio-tv a lui Glenn Beck. Pentru că el nu este un savant, un erudit poliglot şi nici măcar un vulgarizator charismatic al istoriei de soiul unui Simon Sebag Montefiore, ci le apare tuturor mai degrabă ca un super-erou care se luptă pentru independenţa ţării sale, respingându-i duşmanii reali sau imaginari. Într-o societate a spectacolului, histrionismul evanghelic şi supremaţismul alb în care Glenn Beck excelează fac rating şi introduc opinia publică în schema maniheică a unei polarizări radicale. Pe de altă parte, *It IS about Islam* se citeşte cu sufletul la gură, instruindu-ne cu privire la geografia teorismului jihadist şi ajutându-ne (cu condiţia de a ne menţine intact spiritul critic) să ne organizăm cu mai multă eficienţă strategiile identitare. Sunt convins că textul care urmează va fi bine primit în

rândul tuturor celor capabili să prizeze marile polemici ale veacului nostru *cum grano salis*.

Teodor Baconschi

Pentru Bonhoeffer, King, Lincoln şi toţi cei care au fost suficient de curajoşi să se pună în calea râului şi să rişte să piardă tot pentru a rosti adevărul şi a salva viaţa aproapelui. De asemenea, pentru toţi acei giganţi care se vor ridica din nou în aceste vremuri şi vor răspândi o rază de bunătate. Toate vieţile contează.

Glenn Beck Dallas, 2015

Introducere

Coranul lui Jefferson

La doar o stradă de Capitoliu1 se află Biblioteca Congresului. Adăpostind peste 160 de milioane de cărţi, manuscrise, fotografii, înregistrări şi hărţi, este cea mai mare bibliotecă din lume2. Rafturile sale puse unul lângă altul s-ar întinde pe 1 300 de kilometri.

Actualul fond de carte îşi datorează începutul unuia dintre cei mai importanţi părinţi fondatori ai Statelor Unite ale Americii. După ce Biblioteca Congresului a fost incendiată de britanici în timpul războiului din 1812, Thomas Jefferson3, retras atunci la Monticello, s-a pus o dată în plus în slujba tinerei sale naţiuni. Posesor al celei mai mari colecţii private de cărţi din ţară (6.500 în acel moment), Jefferson a cedat-o noii biblioteci „pentru orice preţ considerat adecvat”.

Jefferson era un cititor vorace şi un intelectual distins. Printre sutele de cărţi potrivite curiozităţii sale neostoite se aflau două volume hărtănite care, după cum credea el, erau un avertisment adresat naţiunii sale.

Cumpărase aceste tomuri legate în piele şi cu pagini galbene şi sfărâmicioase cu 40 de ani în urmă, pe când era un tânăr şi roşcovan student la Drept în Williamsburg. Pe atunci îşi căpătase deja reputaţia unui pledant înfocat în serviciul justiţiei – chiar dacă asta presupunea să pună sub semnul îndoielii legile

Coroanei. În 1765, tânărul agitator devenise

cunoscut pentru opoziţia sa gălăgioasă la adoptarea Legii Timbrului, ultima dintr-o serie de taxe nedrepte impuse de Imperiul Britanic coloniilor sale fără reprezentare.

Ca student la Drept, Jefferson era interesat de felurite legiuiri, inclusiv de cele care erau aplicate pe tărâmuri exotice sau de cele care pretindeau că pun în practică cuvântul lui Dumnezeu. Tocmai de aceea, pe când bântuia prin birourile de la *Virginia Gazette*, ziarul local care avea şi o librărie, în octombrie 1765, Jefferson a găsit două volume uimitoare, printre primele traduceri ale Coranului în engleză, tipărite la Londra de un avocat britanic pe nume George Sale. Mai sărac cu 16 şilingi, Thomas Jefferson ţinea acum în mâini cartea sfântă a islamului. A păstrat cele două cărţi de-a lungul a patru decenii.

Când am auzit prima dată că unul dintre părinţii fondatori ai naţiunii avea printre cele mai timpurii ediţii americane ale Coranului4, am depus mari eforturi să le văd. Voiam să aflu de ce le achiziţionase Jefferson, curios şi cosmopolit cum îl ştiau cu toţii, dar de asemenea sceptic în privinţa religiilor organizate.

Nu ştim exact cât de minuţios a citit Thomas Jefferson Coranul din rafturile sale. Ştim că este singurul părinte fondator care avea oarece cunoştinţe de arabă5. Ştim că a promovat şi s-a luptat pentru înfiinţarea unui departament de limbi orientale la universitatea sa, Colegiul William & Mary. Şi mai ştim că a fost primul preşedinte american care a intrat în război cu fundamentaliştii islamici.

Cu toate acestea, este evident că Jefferson, ca să folosim un eufemism, nu avea încredere în islam, pe care-l asemuia catolicismului, considerând că niciuna dintre cele două religii nu se supusese unei reforme7. El era de părere că ambele religii suprimaseră gândirea raţională şi îi persecutaseră pe sceptici. Asociată puterii de stat, religia a degradat şi a înăbuşit drepturile individuale. Pentru Jefferson, islamul era un avertisment în legătură cu ce se

poate întâmpla în cazul în care o credinţă insistă ca puterea religioasă să fuzioneze cu cea politică.

Ca membru al Camerei Delegaţilor din Virginia, Jefferson a dat islamul ca exemplu pentru a arăta de ce Virginia nu ar trebui să aibă o religie oficială. O religie de stat, argumenta el, ar suprima „libera cercetare”, după cum îşi notase el la acea vreme. Ştia că toleranţa islamului era aproape inexistentă faţă de alte credinţe.

Dar Jefferson nu era nici bigot şi nici islamofob. Ironia observaţiilor lui Jefferson în legătură cu islamul este că au fost făcute ca parte a demonstraţiei care le va asigura musulmanilor – ca şi evreilor, creştinilor, ateilor şi aderenţilor la orice altă credinţă – cetăţenia deplină ca locuitori ai statului Virginia şi, în cele din urmă, ca americani.

Legea importantă susţinută de Jefferson, „Proiect pentru statornicirea libertăţii religioase”, care a servit ca model Constituţiei Statelor Unite ale Americii un deceniu mai târziu, era garanţia că nu va exista vreo religie oficială a statului. Între 1776 şi 1779, Jefferson a pus pe hârtie mai mult de 100 de proiecte legislative. Dar cel mai mândru era de cel cu numărul 82, numit pe piatra sa de mormânt „Statutul pentru libertatea religioasă a Virginiei”. Acest proiect extrem de controversat a detronat creştinismul din poziţia de religie oficială a statului.

Legislaţia lui Jefferson era de-a dreptul revoluţionară, o premieră în istoria lumii: libertatea absolută a conştiinţei religioase şi separarea permanentă între biserică şi stat. Şi după cum rezultă din consistentele sale însemnări, viziunea lui Jefferson în ceea ce priveşte importanţa păstrării libertăţii religioase a fost modelată de cunoaşterea Coranului şi a islamului.

Jefferson considera că toată lumea avea dreptul să se închine sau nu unei religii, după cum dorea. Din nefericire, musulmanii pe care i-a întâlnit mai târziu, nu-i împărtăşeau părerea.

În martie 1786, după ce America şi-a câştigat

independenţa, Jefferson era ambasador în Franţa şi făcea naveta între capitalele europene pentru a încheia contracte comerciale. Una dintre cele mai spinoase provocări cărora a trebuit să le facă faţă a fost puterea tot mai mare a statelor de pe coasta berberă, patru teritorii din nordul Africii susţinătoare ale piraţilor care jefuiau navele americane de mărfuri în valoare de mii de dolari şi aruncau în sclavie sute de cetăţeni americani în închisorile de pe ţărmul Mediteranei.

La Londra, Jefferson şi colegul său în ale diplomaţiei, John Adams, l-au întâlnit pe ambasadorul paşei de la Tripoli, pe nume Abdul Rahman, pentru a soluţiona divergenţele crescânde. Războiul dintre ţara sa şi America, le-a spus ambasadorul, „se întemeiază pe legile profetului lor" 8. Capturarea navelor şi a cetăţenilor Statelor Unite ale Americii era un război drept şi sfânt susţinut de Coran.

Jefferson şi Adams şi-au luat meticuloşi notiţe în timpul întrevederii. „Scrie în Coranul lor", şi-au notat cei doi americani, „că toate naţiunile care nu le recunosc autoritatea sunt păcătoase, că era dreptul şi datoria lor să declanşeze războiul împotriva acestora, orişiunde s-ar afla, şi să-i facă sclavi pe toţi cei pe care-i puteau lua prizonieri şi că toţi musulmanii care erau ucişi în bătălie mergeau cu siguranţă în paradis". 9

Nu trebuia decât să deschidă traducerea în două volume a Coranului pentru ca Jefferson să admită că explicaţia ambasadorului dată războiului purtat de statele de pe coasta berberă împotriva Americii era cu totul exactă şi fidelă cărţii sfinte a islamului.

Suratul 10 (sau capitolul) 9U, versetul 29, explică datoria islamică de a purta război cu nemusulmanii:

Luptaţi împotriva acelora care (1) nu cred în Allah şi (2) nici în Ziua de Apoi şi (3) nu opresc ceea ce Allah şi trimisul său au oprit şi (4) nu împărtăşesc religia Adevărului, dintre aceia cărora li s-a dat Cartea, până ce ei nu vor plăti tributul *Qizyah*}*2*) cu mâna lor, fiind supuşi (legilor).

Suratul 47, versetul 4, aprobă luarea de prizonieri ca pradă de război:

Atunci când îi întâlniţi (în luptă) pe aceia care nu cred, loviţi gâturile lor, iar când îi slăbiţi pe ei, legaţi-i strașnic în lanţuri! apoi fie îndurare (*id est* să fie eliberaţi fără răscumpărare, nota lui Glenn Beck), fie răscumpărare (conform beneficiilor islamului – n. G.B.), până ce războiul se sfârşeşte. Astfel.

[vi se ordonă de către Allah să purtaţi în continuare jihadul împotriva infidelilor până când aceştia se convertesc la islam (i.e. sunt salvaţi de focul iadului – n. G.B.) sau cel puţin să se pună sub protecţia voastră], dar de ar voi Allah, el s-ar răzbuna pe ei (fără voi – n. G.B.). Însă el vă încearcă unii pe alţii.

Iar acelora care sunt ucişi pe calea lui Allah, el nu va lăsa faptele lor să fie în deşert.

Iar suratul Al-Baqara 2, versetul 154, scoate cu claritate în evidenţă că Allah va recompensa războinicii sfinţi care luptă în numele său:

Nu spuneţi despre cei care sunt ucişi pe calea lui Allah „Ei sunt morţi!”, căci ei sunt vii, dar voi nu vă daţi seama!

În fapt, ambasadorul paşei de la Tripoli le explica viitorilor al doilea şi al treilea preşedinte ai Statelor Unite ale Americii conceptul jihadului – războiul legiuit de Dumnezeu împotriva necredincioşilor. Pentru a-i face să priceapă, ambasadorul le-a descris lui Jefferson şi Adams imaginea finală a provocărilor cu care urmau să se confrunte marinarii americani în largul apelor. Cei doi diplomaţi au rememorat ceea ce le-a spus ambasadorul:

Era o lege care stabilea că acela care punea primul piciorul pe o navă inamică primea un sclav în plus faţă de ce primeau ceilalţi, iar această răsplată era un imbold pentru cele mai disperate acte de bravură şi planuri, iar năravul corsarilor de a veni de hac unei nave, înarmaţi fiecare cu câte un pumnal în mâini şi unul între dinţi, sărind la bord, îi înfricoşa atât de tare pe inamicii lor că

puţini li se împotriveau. Credeau cu adevărat că diavolul le sărea în ajutor, astfel că erau mai mereu victorioşi 13.

Din nou, ambasadorul urma îndeaproape textul sfânt al islamului. Prizonierii puteau fi ucişi, vânduţi ca sclavi sau răscumpăraţi. Iată ce spune suratul 22 Al-Hajj, versetele 26 şi 27:

El i-a lăsat pe cei care i-au ajutat dintre oamenii Cărţii (necredincioşii) să coboare din cetăţile lor şi a aruncat spaimă în inimile lor. Pe o parte dintre ei i-aţi omorât, iar o altă parte dintre ei i-aţi luat în captivitate. El v-a dat vouă spre moştenire ţinutul lor, casele lor, averile lor şi un pământ pe care voi nu l-aţi mai călcat niciodată. Allah este cu putere peste toate.

Am început cu această istorie pentru că vreau să urmaţi calea lui Thomas Jefferson, o cale care începe cu studiul surselor şi textelor originare ale islamului, în efortul de a înţelege mai bine cum îşi interpretează milioane de musulmani propria credinţă.

În fiecare zi, în toate colţurile lumii, fanatici islamişti plănuiesc cum să ne ucidă. Fac asta sub stindardul unei ideologii care ridică islamul deasupra lumii şi dispune asasinarea celor care nu i se supun de bunăvoie.

Nu exagerăm defel dacă spunem că islamul are puterea de a ne schimba felul de a trăi. Deja a făcut-o. Iraţionalele proceduri de securitate, cum ar fi îndesarea obiectelor de toaletă în pungi transparente şi descălţatul pasagerilor la punctele de control de pe aeroport, faptul că zone întregi de pe suprafaţa pământului nu mai pot fi vizitate de călători occidentali, declanşarea cursei înarmării nucleare care ameninţă stabilitatea globală, umilirea şi amuţirea celor care apără libertatea de exprimare, toate ne spun că islamul este pe o traiectorie de coliziune cu lumea liberă.

Ironia ultimă este că, la cincisprezece ani după atentatele de la 11 septembrie 2001, suntem şi mai departe de înţelegerea pericolului decât eram în zilele care au urmat celui mai brutal atac din istoria americană.

Iată de ce este necesară această carte.

Lucrarea nu şi-a propus să fie polemică, ci mai degrabă un exerciţiu de interpretare liberă în linia tradiţională propusă de unul dintre cei mai preţuiţi părinţi fondatori ai naţiunii americane. Ca atare, vom spune adevărul despre islamişti şi despre fundamentele credinţei lor. Vă voi scuti de corectitudine politică şi de drăgălăşeniile care gâdilă plăcut urechea. Vremea în care să ne pese că suntem indiferenţi sau că rănim sentimentele celorlalţi, a trecut demult.

Simplu spus, islamul este problema.

Oamenii nu vor ca tu să ştii adevărul. Nu vor să-l audă. Cu siguranţă, nu vor să vorbească despre el. În fapt, presa centrală a dat ordin să se stingă lumina când vine vorba despre orice ar avea, şi de departe, legătură cu toate acestea.

Când spui că asediul de azi împotriva Americii are legătură cu islamul, găştile de indivizi corecţi din punct de vedere politic se sufocă de indignare şi spun că ataci o religie sau că nu respecţi dreptul oamenilor de a urma orice religie vor.

Asta e o prostie. Au cumva americanii probleme să se roage la ce fiinţă supremă vor? Nu, desigur. Ţara noastră este fondată pe libertatea religioasă. Însuşi Thomas Jefferson s-a asigurat ca libertatea religioasă, inclusiv a musulmanilor, scientologilor, evreilor, mormonilor, catolicilor şi a tuturor celorlalţi, să fie protejată de Constituţie. Strămoşii noştri au venit pe aceste meleaguri pentru că doreau ca toţi să urmeze sau nu o religie, după cum le era vrerea.

Sunt toţi musulmanii din lume predispuşi la violenţă sau cred, cumva, că America este Marele Satan14? Desigur, nu. împărtăşesc toţi musulmanii din lume credinţa în întemeierea califatului sau sprijină aplicarea obligatorie a *sharia*? Absolut nu. Aici, în Statele Unite ale Americii, mulţi musulmani sunt împotriva credinţelor radicale ale islamiştilor din alte părţi ale lumii.

Între islam şi islamism trebuie făcută o distincţie fundamentală. Când discutăm un subiect atât de important, terminologia este extrem de importantă. Islamul este credinţa unui miliard şi jumătate de oameni din toată lumea. Islamismul este ideologia politică care pretinde impunerea *sharia* sau legii sfinte islamice în întreaga lume. Zeci de milioane de musulmani de pretutindeni sunt islamişti. Printre aceştia sunt grupări teroriste cum ar fi al-Qaida şi ISIS – cunoscut şi ca Statul Islamic al Irakului şi Siriei (sau Levant, termen care desemnează un teritoriu care cuprinde Siria, Libanul, Iordania şi Israelul, de aici ISIL) sau Daesh (acronimul arab pentru ISIS, pronunţat „deşi") – incluzând şi alte milioane care probabil nu ar recurge la atentate sinucigaşe sau decapitări, însă ar dori să vadă oameni ca tine sau ca mine convertiţi la islam, dacă nu vor să fie trataţi altminteri ca şi cetăţeni de mâna a doua. N-o să găsiţi un islamist „moderat".

Aceşti islamişti – persoane care consideră că islamul este o forţă politică şi de guvernare – sunt problema. Ei au o agendă clară. Nici nu încearcă s-o ascundă. Şi reuşesc s-o pună în aplicare.

Cu toate acestea, există musulmani moderaţi – şi, chiar dacă ştiu că sună ca un exces de corectitudine politică, nu e nicio exagerare să spui că ei sunt vecinii, colegii, prietenii şi rudele noastre. Sunt reformatorii care vor să facă islamul compatibil cu libertăţile şi drepturile noastre şi cu societatea secolului al XXI-lea. De asemenea, ei sunt şi victime. Statul Islamic, al-Qaida şi alte grupări teroriste omoară coreligionarii pentru că nu sunt musulmani de-ajuns. Mii de kurzi musulmani din

Irak şi din Siria au murit luptând împotriva Statului islamic şi totalitarismului acestuia.

Însă mi-e tot mai teamă că aceşti musulmani simt excepţia. Există semnale îngrijorătoare inclusiv în Statele Unite ale Americii. Un sondaj de opinie efectuat în iunie 2015 de Centrul pentru politici de securitate în rândul

musulmanilor care trăiesc în Statele Unite ale Americii a scos în evidenţă proporţia şocantă (51%) a celor care preferă *sharia* Constituţiei SUA. Mai mult, aproape unul din patru dintre cei chestionaţi credeau că „este legitim să te foloseşti de violenţă pentru a-i pedepsi pe cei care ofensează islamul realizând portretul profetului Mahomed, de pildă”. Unul din cinci respondenţi a fost de acord că „uzul violenţei este justificat pentru a face din *sharia* legea pământului în această ţară”, în vreme ce doar 39 de procente cred că musulmanii din Statele Unite ale Americii trebuie să se supună judecăţii în tribunalele americane15.

Dacă în Statele Unite ale Americii, după cum estimează Pew Research Center, se află aproximativ trei milioane de musulmani, rezultă că aproximativ jumătate de milion de musulmani americani cred că actele de terorism şi asasinatele sunt instrumente legitime pentru a înlocui Constituţia SUA cu *sharia*.

O consecinţă a faptului că trăim într-o ţară liberă, lipsită de prejudecăţi şi tolerantă ca a noastră, este că nu vedem mereu ce se întâmplă în alte părţi ale lumii. De pildă, în Orientul Mijlociu sunt multe ţări în care cei mai mulţi dintre musulmani împărtăşesc credinţa fundamentalistă că islamul este singura religie adevărată şi că trebuie răspândit în restul lumii pe orice cale. Ei sunt tot mai mulţi, puternici şi influenţi.

Aşa cum este înţeles şi practicat de oamenii aceştia, pur şi simplu islamul este incompatibil cu libertatea în felul în care o înţelegem noi. Este incompatibil cu alegerile libere, cu drepturile pentru minorităţi, judecata cu juraţi şi toate celelalte instituţii familiare modului de viaţă occidental. Este incompatibil cu legile create de oameni şi cu drepturile omenirii de a se adapta, a progresa, a se moderniza.

Toate acestea ne propunem să le demonstrăm. Nu cu teorii şi opinii, ci cu ajutorul faptelor şi citatelor din materiale de primă mână. Îi poţi înţelege pe islamişti doar dacă, mai întâi, înţelegi ce cred ei cu adevărat.

Cei care pretind că nu islamul este problema sau neagă că ar fi incompatibil cu libertatea sunt rasişti, homofobi şi sexişti. De ce? Pentru că islamul, în care atâtea milioane de musulmani cred, pe care-l practică şi-l promovează, reprezintă o lume în care ni se cere să acceptăm un standard de viaţă inferior pentru femei, homosexuali, creştini şi pentru toţi cei care nu respectă normele lor.

Ne place să credem că toate religiile sunt egale în Statele Unite ale Americii. Dar adevărul este altul. O religie care crede în lapidarea şi uciderea celor care nu-i împărtăşesc părerile şi valorile, nu este egală celorlalte. O religie care susţine decapitarea fiinţelor umane în secolul al XXI-lea, pur şi simplu nu poate fi egala creştinismului, iudaismului, budismului sau a oricărei altă mare credinţă a umanităţii.

Politica americană a corectitudinii politice se va înfricoşa la acest gând şi în faţa acestei cărţi. Cum, vor întreba ei, cum poţi spune că radicalii şi fanaticii din Iran sau ISIS au legătură cu islamul? *ISIS este o grupare teroristă care nu are nicio legătură cu credinţa islamică*.

Este o minciună şi este momentul s-o spunem răspicat.

Islamul se află la rădăcina a tot ceea ce spun sau fac teroriştii din ISIS, al-Qaida, Hezbollah şi Hamas. A pretinde că nu are nimic de-a face cu terorismul sau cu violenţa, echivalează cu a merge înapoi în timp, în secolul al XVI-lea, şi a-i spune lui Martin Luther că actele de corupţie din sânul Bisericii Catolice nu au nimic de-a face cu creştinismul.

Dacă scoateţi islamul din ISIS, nu mai rămâne nimic. Nu degeaba li se spune islamişti: referinţele lor la islam – la ceea ce ei numesc un război sfânt împotriva Imperiului Roman – îi ajută să facă recrutări, să adune bani şi să primească susţinere.

Ca naţiune ne-am dat un pas înapoi pentru a face loc (sau pentru a-i îmblânzi) unora dintre cei mai fioroşi

practicanţi ai islamului. Pe când scriu aceste rânduri, administraţia Obama încheie o înţelegere16 cu ayatollahii radicali ai Iranului – o ţară care susţine moartea evreilor şi distrugerea Americii, o ţară care refuză femeilor cele mai elementare drepturi şi care interzice nu doar drepturile, ci însăşi existenţa homosexualilor. În Teheran, nu s-ar putea realiza o emisiune specială transmisă pe toate canalele, în care Bruce Jenner17 să vorbească despre transformarea lui într-o femeie; ar fi sfâşiat în bucăţele, dezmembrat, spânzurat pe o macara sau bătut cu pietre în public până la moarte.

Să repet: *bătut cu pietre până la moarte*. Veţi găsi aceste cuvinte repetate de multe ori de-a lungul acestei cărţi. Milioane de practicanţi ai islamului cred că Dumnezeu ne cere literalmente să omorâm oameni *cu pietre* atunci când considerăm că modul lor de viaţă este insultător.

Dar în America nu am omorât niciodată cu pietre, pe nimeni. Însă în Republica Islamică a Iranului omorâtul cu pietre este una dintre pedepsele valabile la această oră pentru diferite culpe. Iată ce scrie într-un raport al Amnesty International:

Codul penal iranian prevede executarea prin lapidare. Se cere chiar ca pietrele să fie suficient de mari pentru a produce durere, dar nu suficient de mari pentru a ucide victimele imediat. Articolul 102 al Codului penal stipulează ca bărbaţii să fie îngropaţi până la mijloc, iar femeile până la sâni, în scopul execuţiei prin lapidare. Referindu-se la pedeapsa pentru adulter, articolul 104 prevede ca pietrele folosite să „nu fie mari ca să omoare persoana dintr-o lovitură sau două şi să nu fie nici prea mici astfel încât să nu mai poată fi definite a fi pietre” 18.

Ceea ce raportul Amnesty Internationalneglijează sămenţioneze este denumirea în întregime a documentului care prevede lapidarea: Codul penal *islamic* al Iranului (subl. G.B.). Iată ce pedepse prevede capitolul 21 în cazul *tentativei* de furt: „până la cinci ani închisoare şi până la

74 de lovituri de bici” 19.

Flagelare? Cunoscută şi ca biciuire, adică lovirea cărnii umane cu o curea de piele de 74 de ori. Izbirea unei fiinţe umane în mod repetat şi cu atâta violenţă încât biciul smulge bucăţi de carne din corp. Această pedeapsă este consfinţită de legea *islamică*.

Ce să mai spunem de amputările forţate? Citǎm din nou din raportul Amnesty International despre Republica Islamică a Iranului:

Sentinţe ca biciuirea sau amputarea continuă să fie aplicate în cazul unui număr mare de infracţiuni, inclusiv consumul de alcool, mâncatul în public în timpul Ramadanului şi hoţia. Aceste sentinţe sunt tot mai des aplicate în public20.

Conform legii islamului, cel puţin aşa cum este interpretată de Iran, îţi poţi pierde o mână pentru lucruri pe care adolescenţii americani le fac de obicei într-o seară obişnuită de vineri. Nici crucificarea nu este exclusă în Iran, cum nu e nici în zonele siriene controlate de ISIS21.

În această carte urmează să folosim chiar cuvintele islamiştilor pentru a dovedi ceea ce gândesc ei cu adevărat. Pentru a dovedi ce susţin ei. Pentru a dovedi ce spun cu adevărat legile lor. Pentru a dovedi la ce speră să-i supună pe ceilalţi.

Din nou, ne vom folosi de *propriile cuvinte*.

Vom cita pur şi simplu din Coran, cea mai sfântă carte a islamului, astfel că veţi putea vedea ce spune acesta cu adevărat. Vom cita pur şi simplu din colecţia faptelor şi spuselor lui Mahomed, profetul lui Allah, numită *ḥadīth*, una dintre sursele primare ale legii islamice. Şi vom scoate la iveală punctele de vedere prosteşti, naive şi, după cum vom vedea în unele cazuri, intenţionat mincinoase ale apologeţilor islamului din Statele Unite ale Americii care s-au străduit din greu să-i convingă pe toţi că în Coran nu e nimic rău. Că nu e nimic greşit în modul în care milioane de oameni practică religia islamului. Că islamul nu are nimic de-a face cu faptul că atât de mulţi ne

vor morţi.

Primul capitol ne va proiecta în miezul agendei islamiste – o agendă care-şi propune, după cum spun mulţi islamişti, să provoace Armaghedonul şi Sfârşitul vremurilor. Acesta e motivul pentru care a argumenta sau a negocia cu teroriştii este absurd. Ei cred literalmente că au fost însărcinaţi de Allah să pună capăt lumii – şi că momentul acestei bătălii se apropie rapid.

În capitolul 2 voi face o istorie sumară a credinţei islamice, din vremurile lui Mahomed şi ale apariţiei imperiilor islamice.

În capitolul 3 prezint ascensiunea ideologiei islamiste moderne şi uzul terorismului ca răspuns la inerţiile islamului şi la influenţa tot mai mare a puterilor occidentale.

Capitolul 4 descrie modul în care teroriştii islamişti nu au precupeţit niciun efort, de la atentatele de la 11 septembrie până la ascensiunea ISIS, pentru a ajunge la confruntarea finală cu Occidentul, cea care, speră ei, va declanşa al Treilea Război Mondial. Vom prezenta, în vorbele lor, planul pe 20 de ani în care vor să edifice un nou imperiu sau califat şi să-l extindă în restul lumii.

Cartea are, de asemenea, şi o secţiune despre multele legende care sunt spuse despre islam şi despre susţinătorii acestuia, folosind pe cât posibil, vorbele şi sentimentele celor care le vehiculează. Printre minciuni se află pretenţia des auzită că islamul este o religie a păcii, că islamul nu are nimic de-a face cu terorismul, că islamul respectă drepturile femeilor şi pe ale creştinilor şi că *sharia* este un mit fabricat de islamofobi.

În fine, vom vorbi despre viitor. Ce putem face pentru a schimba cu adevărat lucrurile? Cum să ne apărăm de cei care cred că Allah însuşi e cel care-i îmboldeşte să ne distrugă?

Urmând acest plan şi punându-ne întrebările cele mai grele, vom călca pe urmele lui Thomas Jefferson, care a citit şi a meditat mult în legătură cu islamul. El a fost

reprezentantul unei naţiuni care avea sute de prizonieri lâncezind în temniţele Africii de Nord. A stat faţă în faţă cu jihadul şi a văzut cât este de periculos.

Şi astfel ne întoarcem la Coranul lui Jefferson.

Poate fi văzut în Biblioteca Congresului, în sala mare circulară în care este reconstituită colecţia sa originală. În afara faptului că cele două volume au ajuns acolo în 1815, de la Monticello, cum dovedim că i-au aparţinut cu adevărat lui Jefferson?

La pagina 113 din primul volum al traducerii lui George Sale, sunt iniţialele lui Thomas Jefferson sub unul dintre cele mai războinice pasaje ale Coranului: „Allah vine cu mai mult har asupra celor care luptă [mujahedini] decât asupra celor care rămân în casele lor şi cu mare răsplată” 22.

Ce avea în minte Jefferson când a însemnat această pagină, şi doar pe aceasta, din Coranul său? Nu vom şti niciodată. Probabil că a fost impresionat de binecuvântările răsfrânte de Allah asupra mujahedinilor – luptătorii sfinţi care luptă şi se străduiesc în numele său. Poate că a revenit asupra acestui pasaj după întâlnirea pe care a avut-o cu Abdul Rahman în 1786. Sau poate că a revenit la pasaj în 1801, când, în cele din urmă, a dat ordinul prin care America intra în război împotriva piraţilor berberi, mujahedinii din Mediterana. Indiferent de motiv, pare limpede că Jefferson a depus eforturi serioase să înţeleagă ce-i mâna în luptă pe adversari.

Mujahedinii din 2015 nu sunt mai puţin credincioşi decât aceia din 1800. Ei caută răsplata lui Allah cu o fervoare mai mare. Astfel că, pentru a înţelege cu adevărat pericolul pe care-l reprezintă, trebuie să urmăm exemplul lui Jefferson şi să mergem direct la sursa credinţei lor.

Partea întâi

ISLAMUL PE ÎNŢELESUL TUTUROR

Capitolul 1

Islamul şi Sfârşitul vremurilor

Ultimul ceas nu va bate până când nu vor ajunge

romanii în al-A’maq sau în Dabiq. O armată formată din cei mai buni soldaţi de pe faţa pământului la acea oră va veni din Medina să li se opună… Vor lupta atunci şi o treime din armată va fugi, iar Allah nu-i va ierta niciodată. O altă treime formată din minunaţi martiri în ochii lui Allah va muri în lupte, iar o treime care nu va ajunge niciodată la judecată va câştiga şi va cuceri Constantinopolul 1.

Mahomed, conform *ḥadīth-ului*

Dabiq, Siria Noiembrie 2014

Bărbatul îmbrăcat în negru stătea aplecat peste victima sa.

Peter Kassig, un american aflat într-o misiune umanitară, purta o salopetă portocalie. Capul îi fusese ras. Stătea în genunchi.

Bărbatul în negru vorbea către camera video cu un inconfundabil accent britanic.

— Mă adresez lui Obama, câinele Romei: astăzi măcelărim soldaţii lui Bashar, iar mâine îi vom măcelări pe ai tăi. În scurtă vreme, vom măcelări oameni pe străzi, în oraşele voastre2.

Dementele ameninţări continuă şi nu se poate să nu remarcăm efectele demne de un studio hollywoodian, cu fundalul sonor al unei respiraţii sacadate şi al unei inimi care bate parcă tot mai repede de-a lungul celor şaisprezece minute cât ţine filmarea. Sunetul înregistrează un crescendo chiar înainte ca Peter Kassig şi ceilalţi să fie decapitaţi, iar capetele lor să înroşească nisipul.

Deşi secvenţe din acest îngrozitor film au fost împrăştiate în toată lumea, aproape nimeni din presă nu a observat amănuntul cel mai important: locul unde a fost ucis Kassig, un oraş numit Dabiq, în nord-vestul Siriei. Vocea care însoţeşte acest clip video avertizează că scânteia conflictului a fost aprinsă în Irak şi că „flacăra ei va continua să crească cu voia lui Allah până va arde armata cruciată din Dabiq. Aşa că iată-ne, îngropând primul cruciat din Dabiq. Aşteptăm cu nerăbdare ca restul armatei tale să sosească aici”.

Kassig a fost printre primii oameni care şi-au vărsat sângele la Dabiq, însă milioane de musulmani cred (şi speră) că acesta este doar începutul. Ei cred că Dabiq va fi locul celei mai importante bătălii din istoria umanităţii.

La o primă vedere, împrejurimile agricole modeste ale acestui oraş din nordul Siriei par un loc ciudat pentru o asemenea confruntare. Însă, pentru susţinătorii Statului Islamic al Irakului şi Siriei, acesta este locul unde, aşa cum profeţea Mahomed, se va desfăşura confruntarea finală dintre forţele creştinismului şi cele ale islamului.

Sfârşitul vremurilor în tradiţia islamică, Dabiq este locul pe care Biblia îl numeşte Armaghedon. În oraş şi în jurul acestuia, cruciaţii sau „armatele Romei", cum le numesc fanaticii din ISIS (şi cum ar fi prezis Mahomed), vor fi înfrânţi o dată pentru totdeauna, deschizând drumul către Istanbul şi, dincolo de acesta, către Europa3. În spiritul acestei concepţii, Barack Obama şi Statele Unite ale Americii sunt liderii „armatei Romei" care-şi vor trimite soldaţii să lupte împotriva ISIS. Ce va rămâne în urma prăpădului înfăptuit de armata islamului şi după înfrângerea finală a Americii este califatul, o guvernare mondială a musulmanilor care vor impune legea islamică, adică *sharia*, tuturor supravieţuitorilor.

Aşadar, Dabiq este atât de important pentru această viziune că este pomenit mereu şi mereu în propaganda ISIS. De fapt, este şi numele revistei oficiale digitale a grupării. Prima pagină a unei recente apariţii înfăţişează steagul negru al Statului Islamic suprapus Pieţei San Pietro din Vatican4.

Susţinătorii ISIS cred că ei simt cei care vor face ca toate acestea să se întâmple – că sunt actorii care pregătesc scena pentru actul final al istoriei. Mesajele lor, propaganda video şi declaraţiile sunt pline de aluzii la Ziua judecăţii care va aduce cu sine moartea infidelilor şi ridicarea din mormânt a drepţilor. După cum scria Graeme Wood, un cunoscător al învăţăturilor şi ideologiei ISIS, în *Atlantic*:

Statul Islamic nu este doar o colecţie de psihopaţi. Este un grup religios care meditează profund la credinţele sale.

Ei se consideră agenţii principali ai Apocalipsei care va veni… Realitatea este că Statul Islamic este islamic. Foarte islamic5.

Pentru a înţelege miza iminentei bătălii, nu e lipsit de sens să pornim de la finalul ei, pentru a înţelege planul cosmic în care inamicii noştri cred că joacă un rol predestinat.

Chiar dacă există mai multe interpretări şi profeţii despre modul în care se va petrece sfârşitul, cercurile islamice sunt extrem de convinse că suntem contemporanii dezintegrării lumii şi începutului unei noi ere, inaugurată de o figură simbolică numită Mahdi şi de a doua venire a lui Iisus Hristos. Cei doi îşi vor uni forţele în lupta cu un personaj care seamănă cu Antihristul, cunoscut sub numele de Dajjal.

Interpretarea dată de ISIS (şi, de asemenea, de islamiştii radicali care-i împărtăşesc ideologia) islamului este singulară şi periculoasă pentru că ei nu cred doar că Sfârşitul vremurilor şi Ziua judecăţii sunt iminente – mai sunt şi alte religii care împărtăşesc această credinţă –, dar mai cred şi că ei sunt însărcinaţi să joace un rol activ în înfăptuirea profeţiei. În mintea lor, acest destin justifică tot ce fac. Vărsarea de sânge şi teroarea sunt doar nişte mijloace care duc spre îndeplinirea obiectivelor – către *sfârşit*, de fapt.

Şi acesta este motivul pentru care nici nu se vor opri vreodată.

Dajjal versus Mahdi în mai multe locuri, Coranul pomeneşte apropiata Zi a Judecăţii (*yawm al din*), o perioadă teribilă în care credincioşii musulmani vor fi separaţi de infideli, care vor fi duşi „în iad cu cârdul”, în „apă fiartă şi în norii de fum negru” 6. De fapt, Coranul savurează tortura infidelilor după Ziua judecăţii, prezicând că vor avea doar „mâncare care îi îneacă” şi „apă

clocotită” de băut şi vor fi îmbrăcaţi cu „haine de smoală topită”.

După spusele Coranului, în Ziua judecăţii, toţi cei care au trăit de-a lungul vremii vor învia. Sunt judecaţi în prezenţa lui Allah care-i va trimite pe necredincioşi, cum ar fi evreii şi creştinii, la osânda iadului, iar pe credincioşi în paradis:

Şi atunci când se va sufla în trâmbiţă, vor fi trăsniţi toţi cei care se află în ceruri şi pre pământ, afară de cei care va voi

Allah. Apoi se va sufla în ea a doua oară şi iată-i pe ei în picioare, aşteptând. Şi va străluci pământul în Lumina Domnului său (Allah, când El va veni să judece printre oameni), va fi aşezată cartea, vor fi aduşi profeţii şi martorii şi se va face judecată între ei cu dreptate şi ei nu vor fi nedreptăţiţi. Şi va fi răsplătit fiecare suflet după ceea ce a săvârşit, căci El ştie mai bine ceea ce fac ei7.

Va fi un moment de mare însemnătate pentru toţi adevăraţii musulmani. Pentru noi restul, nu atât de mare.

Coranul este mai puţin clar în privinţa semnelor care precedă Ziua judecăţii, însă există secvenţe ample în *ḥadīth* – tradiţia orală de spuse şi fapte atribuite lui Mahomed – care ne pot călăuzi. Mai sacru ca *ḥadīth-ul* nu este decât Coranul. *Ḥadīth-ul* reprezintă o arhivă a înţelepciunii profetului islamului – musulmanul model o arhivă cuprinzând vorbe şi fapte esenţiale din viaţa lui Mahomed în secolul al VII-lea d.Hr.

Dar conform *ḥadīth-vim*, naşterea lui Dajjal sau Antihristul e primul eveniment care anunţă începutul Sfârşitului vremurilor. Se spune că Dajjal va avea un singur ochi şi păr pe tot corpul 8. Unele profeţii atribuite lui Mahomed susţin că va apărea pe drumul dintre Irak şi Siria9.

Conform *ḥadīth-ului* lui Mahomed, Dajjal se va naşte în apropiere de Iran şi Siria, într-o perioadă când va domni imoralitatea – în special homosexualitatea şi dependenţa de droguri. 70.000 de evrei vor fi atraşi de Dajjal să lupte

cu adevăraţii musulmani, conduşi de un urmaş al lui Mahomed, numit Mahdi10. Se vor declanşa lupte de amploare.

Mulţi luptători ISIS cred că Dajjal s-a născut deja. Ei au distribuit chiar fotografii de copii cu un singur ochi pe paginile de socializare11. Se pare că unele dintre aceste fotografii simt ale unor copii adevăraţi, care s-au născut cu un singur ochi (unul s-a născut în Bolivia, în 2008; altul, născut în India, în 2006, a trăit doar o zi) 12.

Duodecimanii şi Mahdi-ul şiit

Islamul este împărţit în două ramuri principale: sunniţii şi şiiţii. Sunniţii reprezintă circa 85 – 90% dintre musulmani13. Cele două curente împărtăşesc multe principii, cum ar fi respectarea Coranului, considerat o carte sfântă, şi credinţa că Mahomed a fost profet, dar circa 120 – 170 de milioane de musulmani şiiţi din toată lumea au o viziune diferită faţă de sunniţi în ceea ce priveşte Sfârşitul vremurilor şi rolul lui Mahdi care, conform tradiţiei lor, a vizitat deja pământul şi acum stă ascuns.

Cei mai mulţi şiiţi se consideră ei înşişi „duodecimani”, făcând aluzie la cei 12 conducători, adică imami, sorociţi de la Dumnezeu. Aceşti succesori ai lui Mahomed erau infailibili şi domneau cu un deplin spirit ai dreptăţii, în ciuda persecuţiilor califilor sunniţi care au încercat să-i ucidă pe cei mai mulţi dintre ei.

Primul imam a fost Ali, ginere şi verişor al lui Mahomed. Cel mai recent imam a fost Muhammad ibn Hasan ibn Ali, pe care şiiţii duodecimani îl numesc Mahdi. În 873, pentru a evita să fie prins de autorităţile sunnite, se crede că s-a ascuns în fundul unei fântâni. Episodul aşteptării lui Mahdi în ascunzătoare este numit de tradiţia şiită „ocultare” şi continuă şi în ziua de azi14.

„Aşadar, nimeni nu mă va vedea, dacă nu va voi Allah să apar, şi doar în momentul ales de El”, le-a spus unul dintre solii lui Mahdi susţinătorilor acestuia. „Apariţia mea se va petrece la multă vreme după ce lumea va fi obosit de

aşteptare, iar cu credinţa slabă vor spune: Ce? încă mai trăieşte?” 15

Deşi în tradiţia sunnită a islamului credinţa în iminenţa Sfârşitului vremurilor este limitată mai degrabă la curentul radical salafist, el aparţine în mare măsură valorilor centrale ale credinţei şiite. Imamul ascuns, sau Mahdi, va pune în mişcare un şir de evenimente care va duce la sfârşitul lumii, aşa cum indică şi tradiţia sunnită.

În vreme ce mare parte din lumea musulmană este formată din sunniţi, în Republica Islamică a Iranului trăiesc aproape exclusiv şiiţi (90 – 95%) 16. Liderul suprem, ayatollahul Khamenei – ca şi tatăl Revoluţiei iraniene, ayatollahul Khomeini, înaintea lui – crede cu tărie în Sfârşitul vremurilor şi în revenirea lui Mahdi. Este ceea ce modelează geopolitica iraniană. Un alt ayatollah important iranian a promis că, atunci când Mahdi va ieşi la iveală, „îi va decapita pe liderii occidentali” 17. Adevărul este că străduniile îndârjite ale iranienilor de a obţine arme nucleare sunt considerate de mulţi drept pregătirea pentru confruntarea care se va declanşa odată ce Mahdi va ieşi la iveală.

Acest conflict va fi un fel de al Treilea Război Mondial şi va produce distrugeri mai presus de imaginaţie. Tradiţiile de gândire apocaliptică ale sunniţilor şi şiiţilor se unesc din nou în jurul viziunii asupra luptei cosmice finale, ambele secte distribuind un aliat-supriză al lui Mahdi în lupta cu Dajjal cel chior.

Întoarcerea lui Iisus Hristos

Atât conform tradiţiilor sunnite, cât şi celor şiite, lui Mahdi i se va alătura Iisus Hristos în sângeroasa bătălie împotriva lui Dajjal. Islamul propovăduieşte că Iisus sau *Isa*, cum este numit în Coran, este unul dintre cei mai sfinţi dintre profeţi, întrecut doar de Mahomed. Nu este, după cum cred creştinii, Fiul lui Dumnezeu, ci, de fapt, un mesager trimis să vestească venirea Zilei judecăţii şi să impună legea islamică în toată lumea.

Coranul nu spune că Iisus a fost crucificat sau ucis,

dar că Dumnezeu l-a adus la ceruri înainte să moară. Şi, conform învăţăturilor islamice, Iisus va veni din nou, coborând pe pământ lângă Damasc. Momentul este descris în *ḥadīth*:

Chiar în acel timp Allah îl va trimite pe Hristos, fiul Mariei, şi va coborî la minaretul alb din răsăritul Damascului, purtând haine vopsite uşor cu şofran şi sprijinit cu mâinile de aripile a doi îngeri. Când îşi va pleca fruntea, vor cădea boabe de transpiraţie de pe capul lui şi când şi-o va ridica din nou, mărgele ca nişte perle se vor risipi din el18.

Iisus va fi apostolul lui Allah şi, conform unor interpretări, îl va ajuta să conducă potrivit legii islamice. Apoi Iisus va efectua un pelerinaj la Meca, numit *ḥajj*, şi-l va ajuta pe Mahdi să aplice legea islamică în toată lumea, veghind la respectarea ei.

În esenţă, conform *ḥadīth-ului*, profetul originar al păcii devine un luptător jihadist al apocalipsei.

Cu siguranţă, va veni timpul rugăciunii şi atunci Iisus (pacea fie cu el), fiul Mariei, va coborî din ceruri şi-i va duce către rugăciune. Când adversarul lui Allah îl va vedea, va dispărea aşa cum sarea se topeşte în apă şi chiar dacă Iisus nu-i va înfrunta pe toţi, ei tot se vor topi cu totul, însă Allah îi va ucide cu mâna lui şi va scoate la lumină sângele lor cu lancea lui Iisus 19.

Califatul

Pentru islamişti, întemeierea califatului este alt semn al apropierii Sfârşitului vremurilor. Succesul pe care l-a avut

ISIS prin întemeierea Statului Islamic este irezistibil şi atrage mii de recruţi din toată lumea, inclusiv din Europa şi Statele Unite ale Americii, luptători care vor să participe la bătălie înainte de apocalipsa finală. O luptă care dă sens vieţii. Tinerilor nemulţumiţi care se confruntă cu lumeştile lupte ale adolescenţei nu le trebuie mult să devină luptători sfinţi ai ISIS într-o bătălie cosmică. Fiecare act sângeros comis de ISIS, fiecare asasinat barbar

care apare pe paginile de socializare devine legitim pentru că anunţă bătălia finală la Dabiq şi începutul apocalipsei.

Astfel că, în mod esenţial, ISIS a îmbinat fundamentele credinţei islamice cu tendinţele unui cult mesianic.

Echipa de juniori a lui Obama

Primăvara arabă din 20I020 a fost glorificată de mulţi occidentali care vedeau în ea accelerarea democraţiei şi reformelor din regiune. Revoltele şi instabilitatea guvernelor din Tunisia până în Egipt şi Siria au fost aclamate. Preşedintele Obama a aplaudat spunând: „Voinţa poporului s-a dovedit mai puternică decât legile unui dictator”. La Washington au mai fost şi alţii care au salutat revoltele, de la unii neoconservatori influenţi, cum ar fi Bill Kristol21 („Nu am greşi prea mult dacă aceste evenimente ne-ar umple de speranţă”) 22, la mereu defazaţii liberali, păcăliţi să sprijine grupări islamiste „moderate”, ca Frăţia Musulmană.

Ca de obicei, realitatea este alta. Din haosul războiului civil sirian s-a născut cel mai feroce, cel mai brutal tip de islam radical cunoscut vreodată: Statul Islamic.

Ce a început ca o adunătură de terorişti zdrenţăroşi a devenit una dintre cele mai puternice armate teroriste din lume, eclipsând chiar al-Qaida prin comportamentul faţă de recruţi şi barbaria faţă de victime.

Prima dată preşedintele Obama a susţinut că ISIS nu este „islamic” şi că pur şi simplu nu merită să-şi piardă vremea discutând sau gândindu-se la acest subiect. Chiar îi spunea jurnalistului David Remnick, de la *New Yorker*. „Pe-aici, când şi când, folosim o analogie, şi eu cred că este exactă, că dacă o echipă de juniori îşi pune echipamentul celor de la Lakers nu se transformă în Kobe Bryant” 23.

Dacă Obama şi-ar fi făcut temele, ar fi ştiut că membrii ISIS erau cei mai sângeroşi asasini de pe faţa pământului, talentele lor operaţionale s-au perfecţionat în luptele cu armata Statelor Unite ale Americii în Irak şi s-au

dezvoltat în haosul războiului civil sirian.

Iluziile care au făcut ca ISIS să nu fie luat în serios au fost spulberate cinci luni mai târziu, în iunie 2014, când gruparea a cucerit Moşul, oraş-cheie irakian, şocând întreaga lume. ISIS a luat cu asalt taluzurile de nisip care marcau graniţa celor două state suverane de aproape un veac. O mie de luptători ISIS au cucerit unul dintre cele mai mari oraşe din Irak, apărat la acea vreme de aproximativ 30.000 de soldaţi şi poliţişti irakieni antrenaţi de americani. Armata teroristă a preluat controlul echipamentului militar valorând zeci de milioane de dolari, arsenal din care nu lipseau tancurile MI Abrams, maşini de teren Humvee şi arme automate. ISIS nu mai controla doar deşertul răsăritean din Siria, ci cucerise unul dintre oraşele eliberate de trupele americane din mâinile lui Saddam Hussein cu un deceniu înainte. În scurtă vreme, ISIS controla în întregime vestul Irakului, guvernând efectiv o regiune mai mare ca Marea Britanie.

La câteva zile după ce trupele ISIS au luat cu asalt Moşului, autoproclamatul lor lider, Abu Bakr al-Baghdadi, se uita la miile sale de credincioşi din amvonul Marii Moschei al-Nuri din Moşul, oraşul pe care trupele americane îl pacificaseră şi-l ocupaseră nu cu mulţi ani înainte. Era 28 iunie 2014, prima zi a Ramadanului, zi simbolică şi sfântă în tradiţia islamică, care se va dovedi importantă în scurtă vreme şi din alte motive: ISIS şi-a schimbat numele. Gruparea îşi spunea acum Statul Islamic, fiind fondatoarea primului califat musulman din ultimii 90 de ani.

Al-Baghdadi însuşi şi-a luat alt nume. Va fi cunoscut de acum înainte drept califul Ibrahim. Legile seculare nu vor mai fi aplicate – în locul acestora vor guverna legile *sharia* stabilite de juriştii şi învăţaţii islamici numiţi de Baghdadi. Nu vor mai exista nici diferenţierile meschine, de genul cetăţeniei şi naţionalităţii. Denumiri ca Siria sau Irak nu au niciun înţeles.

„Grăbiţi-vă, musulmani, către ţara voastră”, spunea

califul Ibrahim. „Da, acesta este statul vostru. Grăbiţi-vă, pentru că Siria nu este pentru sirieni, iar Irakul nu este pentru irakieni”. 24

Conform noului califat, erai fie un adevărat musulman, fie un duşman.

„Gestionarea cruzimii”.

Lui Baghdadi i-au trebuit aproape 15 ani până să ajungă aici. Născut Ibrahim Awwad Ibrahim al-Badr, după cum spun mulţi, Baghdadi era un bărbat tăcut şi modest din Samarra, Irak. Altceva nu prea se mai ştie despre anii de început, este însă evident că a urmat un antrenament militar şi de tehnici teroriste împreună cu Abu Musab al-Zarqawi, cel care a întemeiat al-Qaida din Irak, în 2004, şi a intensificat luptele de gherilă împotriva militarilor americani în vreme ce aceştia încercau să instaureze pacea în ţară.

Zarqawi urmaşe îndeaproape un manual de luptă numit *Idarat* al-*Twahhush* sau, mai precis, *Gestionarea cruzimii*, scris de un teolog pe nume Abu Bakr Năji. Cartea, care enunţă o strategie pentru a atrage Statele Unite ale Americii într-un război prelungit în Orientul Mijlociu, sugera executarea unei serii de atacuri teroriste împotriva armatei americane până când „aureola mediatică” a invincibilităţii americane ar fi fost destrămată. Năji considera că, odată ce se dovedea vulnerabilitatea Americii, tot mai mulţi musulmani şi-ar fi dat seama de puterea credinţei lor şi s-ar fi alăturat jihadului. „Oamenii vor vedea militarii fugind”, scrie Năji. „În acel moment, vor începe cruzimea şi haosul şi aceste regiuni vor suferi din pricina nesiguranţei. I se vor adăuga oboseala şi slăbiciunea rezultată din atacarea obiectivelor rămase şi opoziţia faţă de autorităţi”. 25

Manualul de strategie consideră jihadul drept cea mai sfântă îndatorire. Dar Năji nu ascunde defel ce presupune. „Cel care a mai fost în jihad ştie că nu e nimic altceva decât violenţă, cruzime, terorism, înspăimântarea altora şi masacru”.

Deşi loviturile aeriene americane l-au omorât pe Zarqawi în 2006, al-Qaida din Irak şi deopotrivă radicalii sunniţi care se aliaseră cu organizaţia teroristă au luat în serios sfatul lui Năji. Ei au căutat să provoace cât mai mult haos şi au declarat deschis sezonul de vânătoare a şiiţilor din Irak, numiţi *rafidun*, insultă cu sensul de „rebuturi", care ar fi pervertit credinţa islamică. Atacându-i şi folosindu-se de letalele maşini-capcană, sunniţii au masacrat mii de şiiţi în moscheile lor, în timpul nunţilor, în locurile şi zilele lor cele mai sfinte26.

Califatul şi Sfârşitul vremurilor

Până în 2014, de când Imperiul Otoman a fost înfrânt în Primul Război Mondial şi un tânăr general laic, Mustafa Kemal (cunoscut mai târziu ca Atatürk), a preluat puterea în Turcia, lumea nu mai cunoscuse alt califat. În 1924, parlamentul turc, democratic ales, a abolit califatul.

Osama bin Laden şi al-Qaida năzuiau de multă vreme la reîntemeierea califatului. Şi, ca şi al-Qaida, de la reîntemeierea acestuia, ISIS s-a bazat pe frică şi brutalitate. Când au cucerit regiunile din nordul Irakului, unde mica sectă religioasă a yazidilor îşi are vatra de sute de ani, i-au decapitat pe prizonieri27 şi i-au răpit pe copii pentru a-i antrena ca atentatori sinucigaşi 28. Sute de femei au fost aruncate în sclavie şi violate de luptătorii ISIS29. Au avut un ţel precis când şi-au transmis asasinatele către audienţa internaţională: să şocheze şi să descurajeze. Cruzimea este punctul central al metodei lor de guvernare. Poate că-i îndepărtează pe unii potenţiali susţinători, dar îi forţează pe mulţi alţii să li se supună.

Toate acţiunile Statului Islamic, de la propagandă până la strategia de luptă, îşi propun să împlinească profeţiile lui Mahomed în legătură cu apropierea Zilei judecăţii. Unii membri ISIS cred că Abu Bakr al-Baghdadi este Mahdi însuşi. Al-Baghdadi pare să le dea dreptate, dacă ne gândim că şi-a schimbat numele ca să-l conţină şi pe cel de Muhammad, considerat obligatoriu pentru Mahdi. După cum cred mulţi radicali, califatul va fi condus

din Ierusalim30. Motiv pentru care ISIS stă cu ochii pe Iordania, care este considerată poarta răsăriteană către Israel. Mahdi va conduce apoi lumea musulmană o perioadă, înfrângând vrăjmaşii Islamului împreună cu Iisus Hristos.

Pentru mulţi dintre noi toate acestea pot părea nişte fantezii bizare. Vise de mărire. Interpretări distorsionate ale istoriei. False profeţii. Dar sunt ambiţiile adânc înrădăcinate şi aspiraţiile arzătoare ale duşmanilor noştri.

Iar noi le subestimăm pericolul.

Capitolul 2

De la revelaţie la imperiu

Iar când se vor încheia lunile cele sfinte [prima, a şaptea, a unsprezecea şi a douăsprezecea lună conform calendarului islamic], atunci omorâţi-i pe mushrikun (idolatri) oriunde îi aflaţi. Prindeţi-i, împresuraţi-i şi întindeţi-le orice cursă.

Coran, suratul 9 At-Tawba, versetul 5

Meca

22 decembrie 609 d.Hr.

Strălucirea îl dezorienta şi mai mult decât bezna absolută care-l învăluise cu câteva clipe mai înainte. În peştera din munte scăpase de haosul oraşului de la poale, care zile în şir fusese un loc de sihăstrie şi rugăciune – dar care acum se transformase în cu totul altceva31.

Meca însăşi era acum o oază agitată – unii ar spune păcătoasă – în mijlocul uriaşului şi neiertătorului deşert. Locul sfânt din mijlocul ei, un cub de piatră neagră în care se aflau idolii multor zei ai Arabiei, era destinaţia a mii de călători care veneau acolo să se roage. Dar, pentru negustorul adăpostit în peşteră, astfel de gânduri păreau extrem de îndepărtate în acele clipe.

Locul care fusese liniştit şi întunecat, deodată se umpluse cu lumină şi o voce bubuitoare rostea doar un cuvânt: *iqra*, adică „recită”. Porunca vibra prin pacea cavernei.

Iar el recita. Vorbe arabice îi umplură mintea. Vorbe

de origine dumnezeiască, după cum se convinse în cele din urmă neguţătorul. Toţi cei care se ploconiseră în faţa falşilor zei vor cunoaşte, sau vor fi forţaţi să cunoască, un singur Dumnezeu adevărat.

Iar acel Dumnezeu se afla acum în prezenţa unui negustor în vârstă de 40 de ani, pe nume Mahomed.

În următorii 22 de ani, Mahomed va avea, mereu şi mereu, viziuni ale arhanghelului Gabriel care-i va transmite cuvânt de la Dumnezeu însuşi.

Un neguţător obişnuit devenise profet.

Viaţa lui Mahomed şi doctrina dumnezeiască primită de el, ulterior transferată în paginile Coranului, formează fundamentele islamului. Prin urmare, a cunoaşte viaţa şi cuprinsul cărţii pe care un miliard şase sute de milioane de musulmani o consideră cuvântul perfect, veşnic şi de neschimbat al lui Dumnezeu, este esenţial pentru a înţelege această religie. Spre deosebire de Biblie, Coranul nu este o colecţie de istorii sau apocalipse scrise la persoana a treia de diferiţi oameni, ci este cuvântul direct al lui Allah, rostit la persoana întâi. Cuvânt care nu poate fi şi nici nu va fi vreodată schimbat.

În ciuda faptului că este una dintre cele mai respectate şi importante figuri istorice, ştim uimitor de puţine despre Mahomed omul. În mare măsură, savanţii occidentali au ezitat să aplice aceleaşi standarde de cercetare istorică în cazul lui Mahomed ca acelea folosite pentru alţi conducători religioşi, de pildă Iisus. Şi şovăiala lor este uşor de înţeles. Cei care au îndrăznit să cerceteze cu atenţie viaţa lui Mahomed, cum a făcut-o savantul britanic Tom Holland, au primit ameninţări cu moartea32.

Iată ce putem spune aproape sigur: Mahomed a fost un om care a trăit în deşertul Arabiei cam în perioada 570 – 632 d.Hr. Ce nu putem şti cu certitudine este ce s-a petrecut în perioadele în care se spune că auzea şi recita cuvintele Domnului. Ceea ce complică şi mai mult lucrurile este întârzierea de decenii cu care revelaţiile au fost trecute sistematic pe hârtie, sub forma Coranului.

După prima revelaţie pe care a avut-o într-o cavernă din munţi, Mahomed s-a întors acasă, în Meca. Acolo a început să predice, mai întâi familiei şi prietenilor care-l ascultau uluiţi, apoi şi altora din tribul său33. Cu o revelaţie asemănătoare pasiunii lui Moise şi dăruirii lui Iisus, el îi condamna pe politeiştii şi pe idolatrii meccani, spunând că au rătăcit căile Domnului, arătând cu degetul corupţia şi imoralitatea care sufocau societatea.

Predicile lui Mahomed semănau în mare măsură celor rostite de creştini şi de călugării călători care se aventurau când şi când prin Arabia, la fel şi învăţăturii evreilor care locuiau acolo. De fapt, mare parte din Coran insistă asupra asemănărilor dintre creştinism şi iudaism şi susţine sfinţenia Vechiului şi Noului Testament şi a profeţilor, de la Moise la Iisus. Coranul chiar sugerează că Iisus ar fi prezis sosirea lui Mahomed:

Şi [adu-ţi aminte] când Iisus, fiul Mariei, a zis: „O, fii ai lui Israel! Eu sunt trimisul lui Allah la voi, întărind Tora de dinainte de mine şi vestind un trimis ce va veni după mine şi al cărui nume este Ahmad!” Şi când el (Ahmad, adică Mahomed) le-a adus semnele limpezi, ei au zis: „Aceasta este vrăjitorie învederată!” 34

Pe de altă parte, Mahomed predica şi că evreii şi creştinii îşi pervertiseră religiile şi trădaseră adevărata credinţă în Dumnezeu: creştinii îl adorau pe Iisus Hristos, ceea ce echivala cu idolatria, iar evreii îl ignorau pe Iisus profetul şi importanţa mesajului său.

Dar, ca şi creştinismul şi iudaismul, Mahomed predica despre judecată şi ridicarea din morţi după viitoarea Zi a Judecăţii. Nu exista alt zeu decât Dumnezeu, căruia el îi spunea Allah. În vreme ce creştinii şi evreii împărtăşeau credinţa într-un singur Dumnezeu, triburile din Meca sau din jurul acesteia erau politeiste şi, printre sutele de zei pe care-i venerau, se afla şi unul numit „Allah”.

Politeiştii din Meca nu au primit binevoitori mesajul lui Mahomed care le spunea că, venerând idoli falşi, îl

ofensau pe singurul şi adevăratul Dumnezeu. Prin urmare, în afara rudelor şi prietenilor săi apropiaţi, puţini erau interesaţi să-l asculte. Populaţia din Meca nu vedea în el un profet, ci mai degrabă un ins care-şi pusese în gând să distrugă exploziva industrie turistică închegată în jurul sfintelor altare din zonă.

Altare, desigur, consacrate multor zei.

Versetele satanice

Mai presus de toate Mahomed era un tip practic. Frustrat că nu reuşea să convertească Meca la islam, Mahomed ştia că trebuie să găsească o altă cale. Astfel că profetul a devenit politician.

Locuitorii din Meca au propus o înţelegere. Dacă va venera zeii din Meca pentru un an, atunci ei îl vor venera pe Allah un an. Mahomed a luat în considerare propunerea şi a cerut sfatul divin. A fost o decizie dificilă – la urma urmei, îşi bătuse joc de zeii din Meca, socotindu-i nişte dumnezei falşi. Trebuia să ignore sau să răstălmăcească tot ce-i spusese Dumnezeu până atunci? Putea scuza scopul mijloacele? Ca răspuns, a avut o revelaţie: cei trei zei principali din Meca puteau fi veneraţi, pentru că aveau o relaţie specială cu Allah. Această soluţie de compromis i-a mulţumit pe locuitorii din Meca, însă, conform Coranului, l-a supărat la culme pe Allah. Revelaţia, care va ajunge să fie cunoscută mai târziu sub numele de Versetele satanice, fusese falsă, o înşelătorie a diavolului.

„N-am trimis Noi mai înainte niciun mesager şi niciun profet", spune Coranul, „care să fi recitat [ceea ce i-a fost lui revelat] fără ca Şeitan (Satana) să nu fi încercat să arunce îndoială în privinţa recitării sale. Însă Allah nimiceşte ceea ce Şeitan (Satana) aruncă, apoi Allah întăreşte versetele sale, căci Allah este Atoateştiutor, înţelept. [*Alim*, *Hakim*]*35*

Şocantă mărturisire. Satana s-a infiltrat, pare-se, în revelaţia profetului şi a pervertit cuvântul lui Dumnezeu. Poate spune cineva dacă nu au fost compromise în aceeaşi măsură şi alte părţi din Coran? Era Mahomed un profet

infailibil, un mesager imperfect sau cu totul altceva?

Versetele satanice au rămas până azi o sursă de dispută pentru musulmani, după cum se observă din reacţia furioasă la romanul cu acelaşi nume semnat de Salman Rushdie36, concretizată *într-o fatwa* prin care ayatollahul Iranului cere asasinarea lui Rushdie.

La porunca lui Dumnezeu, Mahomed şi-a revocat oferta de compromis, înfuriindu-i pe locuitorii din Meca şi deteriorând şi mai mult relaţia acestora cu Mahomed şi adepţii săi.

Când islamul devine violent

Până în anul 622, la 13 ani după ce Mahomed a avut prima revelaţie, opoziţia locuitorilor din Meca devenise o povară prea mare pentru profet. El şi câteva sute de susţinători plecară din Meca, migrând către Medina, oraşul-oază din apropiere – o decizie care a devenit un moment semnificativ din istoria musulmană: întemeierea unei comunităţi (*umma*) separate de credincioşi.

Pe măsură ce Mahomed şi-a consolidat puterea în Medina, rândul adepţilor săi a sporit tot mai mult cu cei care erau convinşi de natura divină a mesajului său37. Alţii, pe de altă parte, inclusiv clanurile evreieşti din Medina care respinseseră pretenţia lui Mahomed că este un profet în tradiţia lui Moise, Isaac sau Isaia, erau încă sceptici.

La început, în general, aceste clanuri au fost receptive la mesajul monoteist al lui Mahomed, care se ruga chiar în direcţia Ierusalimului pentru a dovedi respectul pe care-l purta pentru tradiţia evreiască şi pentru a sublinia că Allah era acelaşi cu Dumnezeul Torei şi al Bibliei. Însă pe măsură ce puterea sa a crescut, tonul predicilor a devenit tot mai ostil împotriva celor care refuzau convertirea la islam.

La Medina, Mahomed a continuat să aibă revelaţii, însă tonul mesajului său s-a schimbat dramatic38. În primii 13 ani, revelaţiile primite de la Dumnezeu arătau că Mahomed conducea o comunitate persecutată în Meca. În

Coran se insista asupra coexistenţei paşnice cu ceilalţi, mai degrabă pentru că Mahomed nu avea putere politică.

Dar altfel stăteau lucrurile în Medina. Versetele din Medina, cum sunt denumite de învăţaţii islamici, predică în favoarea unui război deschis împotriva celor pe care-i consideră adversari. Şi acele părţi din Coran sunt citate cel mai adesea de teroriştii islamici. Jihadul este recomandat pentru a apăra credinţa şi a înfrânge adversarii. Aşa cum spune Ibn Ishaq, cel dintâi biograf al lui Mahomed: „Apostolului nu i s-a dat permisiunea să lupte sau să verse sânge… I s-a ordonat pur şi simplu să cheme oamenii la Dumnezeu şi să îndure insultele şi să-i ierte pe ignoranţi… Când [locuitorii din Meca] au devenit obraznici în faţa lui Dumnezeu şi i-au respins propunerea milostivă şi i-au acuzat profetul de minciună… El i-a dat permisiunea apostolului Său să lupte şi să se protejeze faţă de cei care-i greşiseră şi care-l maltratau” 39.

Mahomed avea acum aprobarea lui Dumnezeu să se împotrivească detractorilor săi, inclusiv împotriva evreilor din Medina, pentru care Coranul nu avea cuvinte prea măgulitoare:

Şi zic iudeii: „Mâna lui Allah este închisă!” însă mâinile lor sunt închise şi blestemaţi au fost pentru ceea ce au spus. Dimpotrivă, mâinile lui sunt larg deschise şi el dăruieşte după cum voieşte. Însă ceea ce ţi s-a trimis de la Domnul tău îi va face să sporească şi mai mult în fărădelege şi necredinţă. Noi am aruncat între ei vrăjmăşie şi ură până în Ziua învierii. Ori de câte ori vor aprinde ei focul războiului, Allah îl va stinge.

Ei caută să semene pe pământ stricăciune, însă Allah nu-i iubeşte pe cei care seamănă stricăciune (*Mufsidun* j40.

În Coran, evreii sunt descrişi în numeroase rânduri ca nişte escroci inventivi şi cei mai aprigi duşmani ai islamului. Fiind poporul său ales, Allah le-a dat prima revelaţie prin profetul Moise (care în Coran este un profet islamic împotriva căruia evreii s-au revoltat). Ceea ce

stârneşte mânia lui Allah: „O, voi cei care credeţi! se spune în Coran, nu-i luaţi pe iudei şi pe creştini ca aliaţi *ţauliyet*) \ Ei sunt aliaţi unii cu alţii. Aceia dintre voi care vi-i faceţi aliaţi sunteţi ca şi cum aţi face parte dintre ei” 41.

Mai departe, evreii sunt descrişi ca ucigaşi de profeţi. Se răzvrătesc împotriva domniei lui Mahomed („Oare rabinii şi învăţaţii lor nu-i opresc de la rostirea vorbelor păcătoase şi de la mâncarea celor oprite? Ce mare rău săvârşesc!”) şi sunt numiţi „maimuţe” şi „porci”, epitete foarte folosite şi astăzi de terorişti şi antisemiţi.

Ce era de făcut cu evreii ăştia enervanţi, dintre care unii atentaseră chiar la viaţa lui Mahomed? Soluţia lui a fost să exileze două dintre triburile evreilor din Medina, să execute bărbaţii unui al treilea trib şi să confişte proprietăţile tuturor.

Odată dispăruţi oponenţii săi, Mahomed s-a concentrat pe fondarea unei comunităţi islamice în Medina. El propovăduia existenţa celor cinci stâlpi ai credinţei: *salat* (rugăciunea rituală de cinci ori pe zi), *zakat* (donaţiile), *hajj* (pelerinajul), postul Ramadanului şi *shahada* (crezul islamic, mărturia de credinţă a unităţii dintre Dumnezeu şi profetul Mahomed, trimisul său pe pământ). Mahomed nu este doar lider religios, ci şi conducător politic, acţionând ca guvernator şi judecător al comunităţii musulmane.

Multe lucruri bune au apărut din punerea în practică a revelaţiilor lui Mahomed. Bunăoară, reforma morală şi spirituală constituia o mare parte din mesajul său; traiul greu al vieţii nomazilor din deşert, unde deseori femeile erau tratate ca simple proprietăţi, a determinat reguli care le dădeau acestora câteva drepturi de bază (deşi nu atât de multe ca bărbaţilor adulţi), iar vechile duşmănii care, de generaţii, destrămau familiile, omorându-le membrii, au fost considerate neislamice şi scoase în afara legii.

Naşterea unui imperiu

Pe măsură ce influenţa lui Mahomed la Medina creştea, el şi-a întors atenţia către locuitorii Meccăi, cei

care-i respinseseră mesajul. Mahomed şi musulmanii au atacat şi le-au prădat caravanele. Câtă vreme aceste caravane nu aparţineau musulmanilor, erau ţinte legitime. Coranul îi învăţa să nu arate milă până când inamicii nu erau înfrânţi şi gata să negocieze: „Atunci când îi întâlniţi în luptă pe aceia care nu cred, loviţi gâturile lor, iar când îi slăbiţi pe ei, legaţi-i straşnic în lanţuri. Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârşeşte (…)” 42.

Mahomed însuşi şi-a condus trupele în bătălie, promiţând paradisul pentru fiecare musulman mort în numele lui Allah. Adversarii lor urmau să fie aruncaţi în înfricoşătoarele caverne ale iadului.

Primul jihad a început.

Mahomed a adunat bogăţii în vreme ce trupele sale jefuiau mărfurile comercianţilor, obţinând victorii împotriva altor armate prădătoare. Neguţătorii care asigurau cele necesare existenţei oraşului nu au mai putut ajunge la Meca. Nu-şi propusese să-i omoare pe toţi meccanii, ci mai degrabă să-i convertească. Aşa încât a acceptat un compromis care ar fi transformat altarul politeist din centrul oraşului, *kaab*, în sfântul altar al islamului şi în loc al pelerinajului obligatoriu pentru fiecare musulman. A fost o decizie abilă, care a garantat continuitatea fluxului financiar către Meca.

Mahomed a continuat campania de cucerire, purtând sângeroase bătălii în Peninsula Arabică, până când a unit cele mai multe triburi din deşert sub viziunea sa politică şi religioasă. Creştinilor şi evreilor le-a permis să rămână pe pământuri musulmane câtă vreme plăteau taxe adiţionale. În schimbul taxelor şi loialităţii faţă de credinţa islamică, Mahomed a oferit protecţie. Ateii şi politeiştii erau forţaţi să se convertească la islam, altminteri erau ameninţaţi cu execuţia.

Anarhia extremă a vieţii tradiţionale nomade a dispărut treptat. Elementul central al alianţelor îl constituia loialitatea faţă de comunitatea musulmană, şi nu funcţionarea clanurilor. A fi musulman însemna, şi încă

înseamnă, mai mult decât un set de credinţe spirituale; înseamnă identitatea dintre fraţii întru credinţă. După cum predica Mahomed, islamul nu este doar o credinţă, ci totala *supunere* (primul sens al cuvântului islam) faţă de o ideologie politică integratoare şi faţă de legile de nezdruncinat consacrate de Allah.

Ce a urmat a fost o îndârjire nemiloasă pentru a răspândi ideologia până la fruntariile lumii cunoscute.

Un califat în expansiune

Moartea lui Mahomed, în 632 d.Hr., a produs haos. El nu a lăsat vorbă cine l-ar putea urma ca lider politic al credinţei tot mai înfloritoare, astfel că puternicele triburi din Medina l-au ales prin consens pe Abu Bakr. În timpul său şi a celor două căpetenii care i-au urmat, s-a strâns cea mai formidabilă armată din istoria Orientului Mijlociu. La Răsărit i-au înfrânt pe persani şi la Apus pe romanii bizantini.

Primii patru califi au fost asociaţii sau „însoţitorii" lui Mahomed. Pentru că aveau o legătură personală cu profetul, comunitatea musulmană i-a acceptat ca şefi. Dar în această „urzeală a tronurilor" deşertică de secol VII, puterea provenită dintr-o religie şi un imperiu în expansiune a creat inevitabil încleştări şi războaie epice.

Trei dintre primii patru califi au fost asasinaţi. În 661, uciderea celui de-al patrulea calif, Ali, verişor şi ginere al lui Mahomed, a provocat un război civil şi o schismă permanentă între grupările care vor deveni, peste vremuri, musulmanii şiiţi şi sunniţi de astăzi. Din cauza legăturilor de sânge, şiiţii cred că fiul lui Ali era cel mai îndreptăţit să devină calif şi că toţi cei care nu sunt descendenţi săi sunt falşi califi. În schimb, sunniţii au acceptat legitimitatea umayazilor, abasizilor şi a dinastiilor care au urmat morţii lui Aii43.

Din 661, cele două secte au început să aibă propriile tradiţii şi practici. Unii şi-au spus „Ahl al-Sunna", adică „poporul tradiţiei" sau sunniţii. Ceilalţi, pentru a onora memoria celui considerat primul şi ultimul calif adevărat,

au luat numele de „Shiat Ali” – sau şiiţii – „Partidul lui Ali” 44. Din când în când s-au declanşat revolte şi lupte, însă, punând lucrurile cap la cap, graniţele califatului s-au extins. În vreme ce Europa era copleşită de un Imperiu Roman în dezagregare şi de războaiele dintre căpeteniile feudale, la Răsărit se plămădea o civilizaţie care făcuse din Bagdad şi Damasc capitalele sale prospere. Până la începutul secolului al VIII-lea, graniţele califatului se întindeau din Spania până în India.

În ciuda expansiunii sale, pierderea revelaţiilor divine şi a conducerii lui Mahomed a însemnat unificarea musulmanilor în jurul unei direcţii comune care s-a dovedit a fi totodată o provocare. De vreme ce un text scris a apărut abia la mulţi ani după moartea lui Mahomed45, musulmanii nu se puteau sluji încă de Coran, astfel că se întoarseră către amintirile şi fragmentele din spusele lui Dumnezeu notate pe foi de papirus şi pietre şi, de asemenea, către *ḥadīth*, spusele transmise pe cale orală şi atribuite lui Mahomed de adepţii lui. Peste ani, aceste informaţii au fost organizate în câteva antologii. Pentru că deseori Coranul era contradictoriu şi confuz, *ḥadīth-vi* a devenit chiar mai important pentru stabilirea regulilor vieţii de zi cu zi.

A apărut o întreagă categorie de savanţi şi judecători islamici pentru a defini tot ce era valabil şi ce nu. Între ei s-au declanşat certuri teribile. Au fost adunate sute de mii de *ḥadīth-uri* „puternice”, presupus valabile, şi cei mai mulţi musulmani admit, de asemenea, că există şi multe în întregime dubioase sau „slabe”. În parte, acest lucru se explică prin faptul că s-a scurs semnificativ de mult timp între viaţa lui Mahomed şi *ḥadīth*. Cel mai influent dintre alcătuitorii de *ḥadīth*, al-Bukhari, s-a născut după aproape 180 de ani de la moartea profetului46.

Pentru că Mahomed a amestecat în aşa măsură religia cu politica, în islam biserica şi statul erau totuna. Califii erau deopotrivă lideri religioşi şi politici. Ei legiferau bazându-se pe Coran şi pe spusele profetului,

ḥadīth-vi. Legile sfinte au alcătuit *sharia*, care în arabă nu înseamnă „lege”, ci „calea” sau „drumul” – ceea ce implică ceva mult mai larg decât legea. *Sharia* este, de fapt, un atotcuprinzător mod de viaţă.

Mereu când este implicată legea – sau, pentru a fi mai corecţi, mereu când sunt implicaţi legiuitorii – lucrurile devin complicate. Aproape imediat după moartea lui Mahomed, legiuitorii musulmani au început să se ciorovăiască, fie în legătură cu semnificaţia diferitelor pasaje coranice, fie pe tema a ceea ce Mahomed a spus ori a făcut, fie pe tema situaţiilor în care sursele de care dispuneau nu ofereau nicio îndrumare.

Au început să apară diferite şcoli de drept şi *sharia*, sau legea islamică, a început să fie codificată în mod oficial. Toţi au fost de acord cu principiile de bază, iar califatul s-a asigurat ca toţi musulmanii de pe teritoriul său să li se supună. De pildă, în dreptul familiei, un bărbat se putea căsători oricând cu până la patru soţii. Sclavia era îngăduită. În Codul penal, adulterul putea fi pedepsit prin lapidarea până la moarte a făptaşului. Hoţului prins pentru prima dată i se tăia mâna dreaptă, iar a doua oară pierdea piciorul stâng. La judecată, în faţa judecătorilor, mărturia unei femei valora pe jumătate cât a unui bărbat. Blasfemia, sau orice ar fi putut fi interpretat drept insultare a lui Dumnezeu sau a lui Mahomed, era una dintre cele mai grave crime. În funcţie de şcoala de drept, erau prevăzute diferite pedepse. Ele porneau de la amendă şi ajungeau la amputări, spânzurare sau decapitare47.

Cea mai mare crimă *in sharia* este apostazia sau abandonarea islamului pentru convertirea la altă religie sau pentru ateism. După cum scrie în Coran: „Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit [să nu creadă], dar inima lui este netulburată întru credinţă – asupra acelora care şi-au deschis inima necredinţei va veni mânie de la Allah şi ei vor avea parte de chin cumplit” 48. În timpul vieţii lui Mahomed, „chinul” era, mai presus de orice îndoială, moartea. Un musulman

putea fi pedepsit cu moartea în trei situaţii: crima, „persoana căsătorită care se împreunează în afara legii” şi „cel care-şi întoarce faţa de la islam şi-i părăseşte pe musulmani” 49.

Apostazia era o crimă atât de gravă pentru că adepţii considerau islamul a fi învăţătura finală şi perfectă a lui Dumnezeu. Cei care vor să-l substituie cu altceva comit cel mai grav păcat împotriva lui Dumnezeu.

Casa războiului, Casa păcii

Mahomed nu a fondat doar o nouă religie, ci a întemeiat un imperiu care era pe punctul să se confrunte cu puterile regionale din vecinătate şi cu toţi cei care în Orientul Mijlociu nu se considerau musulmani. Atât Mahomed, cât şi Coranul, propovăduiau preeminenţa islamului asupra celorlalte religii şi datoria politică a fiecărui musulman de a răspândi credinţa prin convingere, prin exemplu şi, la nevoie, prin sabie. Spre deosebire de iudaism şi creştinism, care începuseră ca nişte comunităţi de credincioşi persecutate, islamul a fost mai mereu asociat cu puterea şi cucerirea.

Sharia a dat naştere unui întreg set de reguli, legi şi tradiţii pentru cei care nu erau musulmani. Dacă supravieţuiau valurilor de început ale cuceririi, mulţi nemusulmani trăiau viaţa unui cetăţean de mâna a doua. Urmând exemplul lui Mahomed sau *susţină* (calea sau tradiţia), evreilor, creştinilor şi grupului religios al zoroastrienilor li se permitea să-şi păstreze credinţa dacă plăteau un tribut numit *jizyah*. Pentru că se asemănau cumva musulmanilor în felul în care-i venerau pe profeţii lui Dumnezeu şi cărţile lor sfinte cum ar fi Biblia, creştinii şi evreii nu au fost forţaţi să se convertească la islam. În schimb, vor fi consideraţi *dhimmi*, „protejaţi” sau „vinovaţi” (cuvântul are ambele sensuri în arabă).

Încă din primele decenii ale istoriei islamului, deşi nu e pomenit nici în Coran şi nici în *ḥadīth-vi* lui Mahomed, s-a impus un concept care delimita lumea între musulmani şi ceilalţi. *Dar* al-*Islam*, sau „casa Islamului”, se referea la

pământurile şi culturile în care musulmanii erau majoritari, iar *Dar al-sulh* denumea naţiunile nemusulmane care negociaseră un tratat de pace cu musulmanii, ceea ce presupunea deseori plata unui tribut. Tot ce mai rămânea fusese denumit *dar al-harb*, „casa războiului”. Deşi se puteau încheia armistiţii temporare care nu durau mai mult de zece ani, între islam şi restul lumii era un conflict perpetuu – stare de fapt care se înregistrează şi azi.

Pe măsură ce califatul islamic creştea în putere şi anvergură, separarea comunităţilor musulmane de cele nemusulmane, a credincioşilor islamici de necredincioşi, a devenit tot mai opresivă şi degradantă: comunităţile *dhimmi* erau formate din cetăţeni de categoria a doua, care nu aveau aceleaşi drepturi cu musulmanii. Se interzicea expunerea publică a simbolurilor religioase ale nemusulmanilor, iar taxa *jizyah* putea fi o povară covârşitoare pentru aceştia. Mai mult, între *dhimmi* şi musulmani pământurile şi proprietăţile nu puteau fi moştenite, ceea ce însemna că dacă cineva din familie se convertea, toţi ceilalţi membri ai familiei erau stimulaţi să se convertească şi ei.

Sfârşitul „Epocii de aur islamice”.

Până în 1200, islamul a cunoscut aproape jumătate de mileniu de expansiune continuă. Musulmanii şi-au îndeplinit rolul de noul popor ales al lui Dumnezeu, moştenitor al pământului prin cuceriri şi convertiri. Vreme de 500 de ani, mecanismul a funcţionat perfect. Cuceririle şi convertirile islamice pătrunseseră adânc în Europa – ajungând până în Franţa (oprite doar de un duce francez, pe nume Charles Martel care, după Bătălia de la Tours, din 732, a pus capăt înaintării armatelor musulmane spre nord) 50.

Islamul şi creştinătatea s-au confruntat în timpul cruciadelor, dar în vreme ce Europa a rămas în mare măsură dezbinată şi condusă de diverse imperii feudale, califatul a prosperat. Aşa-numita „Epocă de aur islamică” (între 700 şi 1250) a fost romanţată deseori de apologeţi

ca o perioadă a toleranţei şi a educaţiei. În discursul pe care l-a rostit în 2009 la Cairo, în Egipt, Barack Obama a susţinut că, în acele vremuri, islamul „a purtat făclia educaţiei vreme de secole, deschizând drumul Renaşterii şi Iluminismului european”. El a mers mai departe, lăudând „inovaţiile făcute de comunităţile musulmane care au dezvoltat algebra, busola magnetică şi instrumentele de navigaţie, uneltele scrierii şi tiparul, modul în care înţelegem răspândirea bolilor şi cum pot fi învinse” 51.

Privind mai de-aproape, observăm că strălucirea islamului în timpul acestei perioade s-a bazat nu doar pe cucerire, dar de asemenea şi pe furtul cultural. Bernard Lewis, cunoscut cercetător al lumii islamice, a subliniat că succesele musulmane din acea perioadă se întemeiau, în mare măsură, pe puterea lor militară şi comercială. Lewis scrie că, pe atunci, „[musulmanii] invadau Europa şi Africa, India şi China, făcând şi negoţ cu o mulţime de produse printr-o vastă reţea comercială şi de comunicaţii” 52. În acest fel au cules idei, invenţii şi inovaţii. Savanţii musulmani au tradus lucrările filosofilor greci Aristotel şi Platon, precum şi alte izvoare de înţelepciune antică.

De-a lungul „Epocii de aur islamice” s-au înregistrat confruntări violente sporadice între musulmani şi minorităţile religioase. Deşi este prezentată adesea ca o perioadă a cooperării şi toleranţei conducătorilor musulmani faţă de minorităţi, creşterea imperiului islamic nu a fost mereu blândă cu evreii şi creştinii. Primul calif a hotărât că în Arabia, patria sacră a islamului, niciun evreu sau creştin nu poate trăi, astfel că i-au expulzat în alte părţi ale Orientului Mijlociu. În 1066, în Spania islamică, gloatele au ucis mii de evrei.

Ca toate imperiile, în cele din urmă şi „Epoca de aur islamică” s-a încheiat. În 1258, invadatorii mongoli au prădat Bagdadul, distrugând cetatea de scaun a califatului. Moştenit de turcii otomani, califatul nu se va mai întinde niciodată atât de departe în Orientul Mijlociu şi nici nu va mai exercita atare influenţă.

Declinul imperiului islamic nu ar fi trebuit să se petreacă. Armatele sale le respinseseră pe cele ale cruciaţilor veniţi din Apus şi pe ale intruşilor veniţi din Răsărit, dar la 1300 califatul s-a prăbuşit. În secolele care au urmat, Europa a trecut printr-o renaştere – revendicând Spania şi Europa estică şi declanşând colonizarea Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu.

După cum spuseseră limpede Coranul şi Mahomed, musulmanii erau noul popor ales de Dumnezeu. Islamul urma să se extindă, iar *dar al-harb* ar fi trebuit să se reducă tot mai mult, în favoarea unui califat global şi unei lumi de drept-credincioşi. Cu toate acestea, s-a întâmplat exact pe dos. Era o lume întoarsă cu fundu-n sus.

Ce a fost greşit, după cum se întreba Bernard Lewis în titlul cărţii sale din 2001? Ce a fost greşit cu visul califatului mondial? Cum poate duce islamul la îndeplinire promisiunea întemeierii sale? Nu ducem lipsă de oameni care au răspunsuri la aceste întrebări.

Capitolul 3

Wahhabism şi Salafism

Abolirea legilor făcute de om nu poate fi împlinită doar predicând. Cei care au uzurpat autoritatea lui Dumnezeu şi împilează creaturile Domnului nu sunt dispuşi să renunţe la puterea lor doar în urma rugăciunii53.

Sayyid Quth, Pietre de hotar

La 16 kilometri de Cairo, Egipt 21 iulie 1798

Traversarea deşertului în căldura toridă a lunii iulie nu a fost defel plăcută pentru cei 35.000 de soldaţi francezi sau pentru impunătorul bărbat care-i conducea. Oraşul-port Alexandria fusese cucerit fără să opună prea mare rezistenţă, dar restul Egiptului nu părea să cedeze la fel de uşor. Nu, dacă mamelucii ar fi avut un cuvânt de spus54.

Imperiul turcilor otomani care moştenise tronul califatului islamic îi desemnase pe mameluci – războinici cunoscuţi nu doar pentru curajul, cât şi pentru cruzimea

lor – să controleze Egiptul. Pornit pe urmele lui Alexandru cel Mare şi Iulius Cezar, Napoleon Bonaparte îşi propusese să schimbe situaţia, aducând idealurile Revoluţiei franceze în Orientul Mijlociu.

Ţelul său imediat era să-i expulzeze pe britanici din Mediterana, pentru a proteja astfel coasta sudică a Franţei. Dar, dintr-o perspectivă mai amplă, obiectivele sale erau cu mult mai ambiţioase: el spera să sugrume accesul britanicilor către teritoriile lor coloniale din India, giuvaierul Imperiului Britanic.

Erau la mare depărtare de casă, însă admirau faimoasele piramide egiptene, pe care aproape fiecare francez le văzuse prin cărţi. „Soldaţi, le-a spus Bonaparte, din înălţimea acestor piramide vă privesc patruzeci de veacuri”. 55

Îi scruta, de asemenea, şi înfricoşătoarea armată a celor 10.000 de luptători mameluci călare, cu săbiile pregătite56. Ei au şarjat în bătaia tunurilor lui Napoleon. Bătălia s-a încheiat într-o oră. În urmă a lăsat cadavrele a 6.000 de egipteni, în comparaţie cu cele câteva sute de francezi morţi sau răniţi. Drumul către Cairo – şi către restul Egiptului – se deschidea. Napoleon era dispus să facă şi să spună tot ce era necesar pentru a supune Egiptul. El a susţinut că-i respectă pe Dumnezeu, pe Mahomed şi Coranul mai mult decât o făceau înseşi căpeteniile feudale mameluce. A adus cu sine istorici, oameni de ştiinţă, ingineri, matematicieni şi egiptologi care au făcut descoperiri istorice, cum ar fi Piatra de la Rosetta, care le va permite mai apoi arheologilor să descifreze secretele anticelor hieroglife egiptene. Traducând „Libertate! Fraternitate! Egalitate!” în arabă, Napoleon făcea apel la populaţie să preia puterea în propriile mâini şi să-i alunge pe tiranii mameluci şi pe stăpânii otomani pe care-i slujeau.

Domnia lui Napoleon nu a durat mult. Britanicii au reacţionat în forţă, sprijinind şi extinzând alianţele în tot Orientul Mijlociu, controlând cu autoritate Marea Roşie şi

Golful Persic până târziu, în secolul al XX-lea. Ruşii s-au folosit de confruntarea dintre interesele otomane şi cele britanice, mutându-şi frontiera sudică în jurul Mării Negre, pe coastele Mării Caspice şi în Asia Centrală. Cu toţii îşi vor uni în cele din urmă forţele pentru a-i scoate pe francezi din Egipt.

Colonizarea napoleoniană a Egiptului a fost primul efort, printre multe altele, de a prelua sub controlul Europei teritoriile Imperiului Otoman aflat în dezagregare. Un secol mai devreme, turcii otomani ocupau cea mai mare parte a Europei estice, ajungând, în 1683, la porţile Vienei. Marile Puteri au profitat că influenţa Imperiului Otoman era în scădere şi au început să cucerească arii tot mai largi din lumea islamică. Franţa a cucerit Algeria în 1830 şi Tunisia în 1881, în vreme ce britanicii au ocupat Egiptul în 1882 şi Sudanul în 1889. Construcţia imperiului european a continuat în secolul al XX-lea, când Spania şi Franţa şi-au împărţit Marocul. Ocupaţia occidentală începută cu Napoleon a descătuşat forţe care au cutremurat continuu întreaga regiune de-a lungul următoarelor două secole.

În ochii a milioane de musulmani ceva era profund greşit în noua ordine a lumii. Pământurile islamice erau ocupate acum de puterile occidentale care instalaseră guverne-marionetă. Europa trecuse printr-o Renaştere, un Iluminism şi o Revoluţie industrială. Între timp, lumea islamică stagna şi rămânea în urmă faţă de progresul Occidentului.

Musulmanii au căutat motivul pentru care cuceririle lumii islamice păreau să se fi blocat în marşarier. Răspunsul pe care l-au dat mulţi a fost că această contracţie s-a corelat cu îndepărtarea de la puritatea dogmei islamice. Trădaseră moştenirea lui Mahomed, ignorându-i învăţăturile – iar acum plăteau preţul.

Vântul deşertic al wahhabismului

Islamul a rezistat în deşerturile Arabiei Saudite. De asemenea, acolo va renaşte şi va reveni la formele sale

puriste.

Muhammad ibn Wahhab, născut în 1703, a fost unul dintre cei mai timpurii reformatori ai islamului. Cleric sunnit din centrul deşertului arabic, el credea că islamul fusese corupt cu „superstiţii", cum ar fi adorarea locurilor sfinte şi a mormintelor primilor musulmani. El spunea că evreii şi creştinii erau „vrăjitori" care credeau în cultul diavolului57.

Wahhab credea că islamul s-a pervertit şi şi-a pierdut energia sub influenţa Occidentului. Că a ignorat învăţăturile clare ale lui Mahomed, cum ar fi omorârea cu pietre a femeii adultere, şi că liderii din Orientul Mijlociu cedaseră tentaţiilor şi plăcerilor modernităţii. Se aflau într-o stare de ignoranţă (sau *jahiliyyam*), semănând în mare parte locuitorilor din Meca înainte de Mahomed. Wahhab credea că trebuia să-i salveze pe musulmani de ei înşişi, prin eliminarea elementelor străine de islam şi regenerarea credinţei practicate de Mahomed şi de susţinătorii săi58.

Wahhab a fost părintele mişcării moderne salafiste. În arabă, *Salaf* înseamnă „strămoş" şi se referă la primele generaţii de susţinători ai profetului, echivalentul islamic al discipolilor lui Hristos. El susţinea că toţi musulmanii ar trebui să fie salafişti – discipoli ai celor dintâi însoţitori ai profetului Mahomed.

Wahhab a găsit un aliat de nădejde în tribul saudit. Prinţul Muhammad bin Saud a pus pe picioare o armată pentru a construi un stat nou, iar Wahhab a furnizat credinţa şi fervoarea religioasă pentru a-i da aripi. „Eşti capul tribului şi un om înţelept", i-a spus Wahhab lui bin Saud. „Vreau să-mi juri că vei purta jihadul împotriva necredincioşilor". 59

În 1744, Wahhab şi bin Saud şi-au jurat credinţă unul altuia, iniţiind decenii de cuceriri cu scopul unificării Arabiei şi restaurării unui califat pentru virtuoşi – aşa cum făcuse Mahomed, cu un mileniu mai înainte. Datorită opoziţiei crescânde a supuşilor arabi faţă de Imperiul

Otoman, saudiţii au devenit o forţă tot mai impunătoare. Iniţial statul saudit s-a întins în Irak şi apoi în Oman. Wahhab şi saudiţii au contestat legitimitatea autorităţii de calif a sultanului şi pretenţia lui că este păzitorul oraşelor sfinte, Meca şi Medina.

Ce a mai rămas din califat, restrâns la teritoriul Constantinopolului, în Turcia, era doar o umbră a ceea ce fusese în secolul al XIII-lea, când se întindea din Europa până în India. În ochii musulmanilor pioşi, califii corupţi păreau mai interesaţi să adune haremuri de femei frumoase şi bogăţii materiale decât să răspândească în lume cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum îl propovăduise Mahomed60. În loc să rămână credincioşi unui set de legi imuabile, căpeteniile musulmane cedaseră în braţele modernităţii.

Rezultatul a fost un efort de 200 de ani pentru a reface fundamentele credinţei islamice şi a recrea viziunea islamului de la începutul secolului al VII-lea în concepţia lui Mahomed. Nu era doar o revoluţie spirituală, ci deopotrivă una politică. După cum predica Mahomed, în islam cele două erau inseparabile, în zilele noastre, numim această filosofie islamism – folosirea islamului ca sistem politic –, o ideologie revoluţionară care-şi propune să refacă strălucitorul califat din zorii lumii islamice.

Sykes-Picot şi dezmembrarea Imperiului Otoman

De-a lungul secolului al XIX-lea, Imperiul Otoman a pierdut teren. Conducătorii săi susţineau că sunt moştenitori ai califatului – lideri ai comunităţii musulmane (sau *umma*) din întreaga lume. Însă pământurile lor era cucerite încet şi sigur, iar puterea lor apunea. îmbogăţită de aurul şi argintul Lumii Noi şi, ulterior, de revoluţia industrială, Europa era mult mai puternică economic şi militar decât turcii otomani.

Mai târziu, Primul Război Mondial a distrus Imperiul Otoman, nu înainte ca imperiul să distrugă vieţile a milioane de cetăţeni. Primul genocid din secolul al XX-lea s-a petrecut cu 20 de ani înainte ca Hitler să pună la cale

„Soluţia finală” pentru a-i extermina pe evreii din Europa. De fapt, s-a petrecut înainte ca însuşi cuvântul *genocid* să existe.

În 1915, sub acuzaţia de neloialitate faţă de imperiu, turcii otomani au început o campanie sistematică împotriva creştinilor care trăiau pe pământurile lor. Acţiunea era îndreptată împotriva grecilor şi asirienilor, însă barbaria s-a concentrat în cea mai mare măsură asupra armenilor, printre primele popoare creştine din lume61.

Coşmarul a început pe 24 aprilie. Nu s-a terminat până când nu mai puţin de un milion şi jumătate de armeni au fost mânaţi ca nişte vite în munţi pentru a fi apoi măcelăriţi.

În timpul Primului Război Mondial, turcii otomani au ţinut partea Germaniei şi Austriei. Această decizie a pecetluit soarta imperiului. În mijlocul războiului, Aliaţii s-au întâlnit pentru a rupe în bucăţi „bolnavul Europei” – Imperiul Otoman62. În cadrul negocierilor secrete, s-a convenit divizarea Orientului Mijlociu în sfere de influenţă, britanică şi franceză, cu unele regiuni cedate ruşilor. Tratatul, cunoscut ca Acordul Sykes-Picot din 1916, a creat naţiuni şi graniţe în zone unde înainte nu existaseră.

Pentru a aplica acordul şi a grăbi sfârşitul puterii otomane, Marea Britanie a decis să instige o revoltă internă printre îndărătnicii supuşi arabi ai Imperiului Otoman. Misiunea i-a fost încredinţată lui T.E. Lawrence, impetuosul personaj cunoscut astăzi ca „Lawrence al Arabiei” 63.

Marea realizare a lui Lawrence a fost să convingă două mari puteri arabe – haşemiţii şi saudiţii – să se unească împotriva otomanilor. El le-a făcut arabilor multe promisiuni (pe care, în cea mai mare parte, britanicii nici nu se gândeau să le îndeplinească). Cea mai importantă a fost promisiunea creării unui regat unificat al Siriei Mari, pe teritoriul de astăzi al Siriei, Libanului, Israelului, plus unele zone din Irak şi Iordania. Tot pe-atunci, prin

Declaraţia Balfour, din 1917, guvernul britanic le promitea evreilor „un cămin naţional” în Palestina.

Fără ca arabii (sau Lawrence) să ştie, Acordul Sykes-Picot întemeia noile state în primul rând pentru ca britanicii şi francezii să le poată controla. Marea Britanie a profitat de Liga Naţiunilor a lui Woodrow Wilson64 ca să obţină consimţământul internaţional pentru ambiţiile ei teritoriale. Liga a atribuit administrarea teritoriilor – sau „mandatelor” – astfel: Marii Britanii în Palestina şi Iordania, respectiv Franţei în Siria şi Liban.

Primul Război Mondial a marcat cel mai de jos punct al retragerii islamului în faţa puterilor occidentale. Imperiul Otoman a fost dezmembrat şi înlocuit cu o Republică turcă în mare măsură seculară. În 1924, Kemal Atatürk, fondatorul laic al Turciei moderne, a desfiinţat califatul. Peste noapte, pentru prima dată din secolul al VII-lea, nu mai era nimeni să-şi revendice titlul de calif, lider al tuturor musulmanilor de pe faţa pământului. Islamiştii radicali, cum sunt susţinătorii ISIS, consideră disoluţia califatului o tragedie a istoriei, comisă de Atatürk, pe care-l consideră „un trădător jidan”, insultă antisemită frecvent folosită în lumea islamică pentru a-i desemna pe trădători şi intriganţi65.

Pentru arabi, unul dintre fructele amare ale acordului Sykes-Picot a fost crearea unui mandat în Palestina, care le permitea imigranţilor evrei să-şi împlinească visul reîntoarcerii pe tărâmul promis lor. Cu două decenii înainte ca Israelul să fi fost declarat stat oficial de Naţiunile Unite, Marea Britanie şi Franţa au stabilit modul în care evreii şi arabii ar putea coexista în Palestina.

Sfârşitul secolului al XIX-lea înregistrase un uriaş val de persecuţii antisemite în Europa răsăriteană, în special în Rusia, unde se afla o populaţie evreiască numeroasă. Casele acestora au fost jefuite şi, în multe localităţi, locuitorii au fost alungaţi. A fost o purificare etnică la o scară grandioasă. Mulţi refugiaţi au plecat în New York, pentru a trăi în casele de raport din Lower East Side şi

Brooklyn.

De asemenea, inspiraţi de viziunea lui Theodor Herzl, im evreu austriac, întemeietor al mişcării sioniste moderne la sfârşitul secolului al XIX-lea, mulţi refugiaţi au plecat în Palestina, pământul străbunilor66. Ei veneau cu gândul să muncească şi să trăiască alături de arabi şi de reprezentanţii celorlalte 50 de alte etnii şi religii din Palestina. Dar numeroşi arabi erau de altă părere.

În timpul anilor 1920 şi 1930, printre arabii palestinieni sentimentul antievreiesc era tot mai violent. Atacurile împotriva lor s-au banalizat şi au culminat cu asasinarea a 130 de civili evrei fără apărare, în timpul revoltelor palestiniene din 192967.

În 1947, când mandatul britanic se apropia de final, Naţiunile Unite au propus un plan pentru împărţirea Palestinei, pentru a crea astfel un stat evreiesc şi altul arab, cu Ierusalimul sub administraţie internaţională. Israel a acceptat fără preget planul, însă arabii din Palestina şi din statele vecine l-au respins de îndată. Au declanşat războiul. Armatele arabe au înconjurat comunităţile evreieşti din Palestina, le-au întrerupt aprovizionarea cu apă curentă şi au început masacrarea lor.

Evreii, deşi depăşiţi de departe ca efective şi armament, au învins. Armatele lor nu au respins doar trupele arabe din Israel, ci, în mod miraculos, au reuşit să cucerească pământuri dincolo de graniţele iniţiale. Israelienii numesc acele lupte Războiul de independenţă, începutul statului evreiesc Israel. Arabii le numesc *nakba*: catastrofa.

Crearea Israelului şi înfrângerea arabilor s-au dovedit un eficient instrument propagandistic pentru cei care considerau că islamul este o explicaţie pentru această lume aşezată cu susu-n jos. Nu mai era vorba aşadar doar de puterile europene care subjugau lumea islamică, Israelul însuşi era un avanpost al secularismului occidental în inima Orientul Mijlociu – şi un memento peste timp al

umilinţei pe care o suferiseră.

Din ruinele Imperiului Otoman se născuse un alt stat-simulacru care va deveni cândva o naţiune puternică: Arabia Saudită. Mişcarea salafistă a lui Ibn Abdul Wahhab, aflată sub protecţia familiei saudite, îşi aroga titlul de nou protector al islamului. Saudiţii, formând o alianţă asemănătoare celei existente cu un veac şi jumătate înainte între wahhabiţi şi saudiţi, au reuşit să cucerească din nou oraşele sfinte ale Meccăi şi Medinei aflate la vest. Până în ziua de azi, descendenţii lui Wahhab controlează instituţiile religioase ale statului saudit, în vreme ce saudiţii îi controlează instituţiile politice, economice şi militare.

Regatul Arabiei Saudite s-a ridicat din cenuşa Imperiului Otoman în Peninsula Arabică, mizând totul pe faptul că se afirmase drept cel mai strict şi salafist stat din lumea islamică. După ce, în anii 1930, Standard Oil Company din California (ulterior Chevron) a descoperit aici petrolul, saudiţii au devenit cea mai bogată şi puternică familie din lumea musulmană68.

Naziştii, Frăţia Musulmană şi ascensiunea islamului militant

Anii 1920 au fost o perioadă haotică pentru lumea musulmană. Chiar şi în timpul declinului său de secole, califatul otoman simbolizase unitatea credinţei islamice69. După dizolvarea califatului peste noapte, în 1924, nu mai era nimeni pe care musulmanii să-l considere calif, adică lider al propriei religii. Puterile creştine le ocupaseră şi le sfâşiaseră pământurile cu tratate secrete şi trădătoare ca Sykes-Picot. După cum spune Bernard Lewis: „Ca toate celelalte civilizaţii din istoria umană, în momentele sale de glorie, lumea musulmană se considera centrul adevărului şi înţelepciunii, înconjurată de barbari necredincioşi pe care ar trebui ca, la momentul potrivit, să-i lumineze şi civilizeze”. Dar după căderea Imperiului Otoman, musulmanii au văzut cum cultura lor se destrăma, înlocuită de inovaţii şi tradiţii occidentale, precum constituţiile

seculare şi statele-naţiune.

În ochii multor musulmani, în faţa acestor prefaceri, soluţia era renaşterea islamului. Radicalii credeau că prea mulţi musulmani înclinau către o religie practicată intim, prin rugăciune, prin care se stabilea o comunicare personală între individ şi Dumnezeu sau prin prezenţa la moschee o dată pe săptămână, vinerea. Unii erau de părere că aceasta ar fi condus la capitularea lumii islamice, atât de repede, în faţa Occidentului. Odată cu destrămarea califatului, mai credeau ei, islamul se prăbuşea. În schimb, insistau pentru conturarea unui sistem complet şi total, care impuneau o viziune politică şi o ordine socială, proprii islamului. *Sharia* era singurul corpus legislativ care trebuia recunoscut. Ei respingeau statele-naţiune, care au fragmentat lumea cu graniţe false. Singura graniţă pe care o recunoşteau era cea dintre comunitatea musulmană, *umma* sau *dar* al-*Islam*, şi comunitatea de necredincioşi sau *dar al-harb*. Toate obiectivele puteau fi atinse prin întemeierea unui stat islamic, care să aplice *sharia* în deplină credinţă aşa cum au făcut-o Mahomed şi primii patru califi cei bine călăuziţi.

Acesta era mesajul mişcării şalăiiste, tot mai atractiv în lumea arabă – în special în Egipt, unde insecuritatea socială şi nemulţumirea faţă de ocupaţia britanicilor şi de marioneta lor, ineficientul rege Faruk70, mocneau. Egiptul avea mari probleme. Oamenii nu puteau pune o pâine pe masă. În anii 1930, predicile lui Hassan al-Banna71 aveau un impact tot mai mare. El indica două surse pentru nenorocirea egiptenilor: influenţa occidentală şi prezenţa evreilor.

„Allah e ţelul nostru, profetul – modelul nostru, Coranul – constituţia noastră, jihadul este calea noastră, iar moartea pentru Allah cea mai presus dorinţă a noastră”, susţinea sus şi tare al-Banna72. El a întemeiat Frăţia Musulmană, pe o platformă de principii având la bază violenţa şi ura faţă de Occident şi aspiraţia către reîntemeierea califatului. În acest mod, Hassan al-Banna a

dat un suflu nou aspiraţiei de paisprezece secole pentru jihad şi martiraj.

Pe măsură ce Frăţia Musulmană s-a dezvoltat, şi-a descoperit multe afinităţi cu naziştii care au început să o finanţeze, susţinând în acelaşi timp şi pe marele muftiu al Ierusalimului, Haj Amin al-Husseini73, un alt părinte fondator al jihadului modern.

Al-Husseini în persoană s-a angajat într-un jihad violent – revoltele armate împotriva imigranţilor evrei în Palestina – şi a cerut naziştilor să-l ajute la eliminarea evreilor din regiune. În schimbul expulzării evreilor palestinieni şi a garanţiei naziştilor că va controla Orientul Mijlociu după ce puterile aliate vor fi înfrânte, marele muftiu al-Husseini a promis că jihadul islamic va da o mână de ajutor la exterminarea evreilor din toată lumea. În aprilie 1943, al-Husseini a organizat şi recrutat personal o divizie bosniacă musulmană de militari SS.

„Musulmanii din Palestina şi din jurul acesteia primesc cu braţele deschise noul regim al Germaniei şi speră ca şi alte ţări să adopte sistemul guvernamental antidemocratic nazist”, afirma Husseini74.

În 1936, al-Husseini a fost la originea revoltei arabe. Apoi, după ce a fugit în Liban, s-a folosit de banii naziştilor pentru a declanşa altă revoluţie. Ulterior, a migrat în Irak unde s-a alăturat celor mai fasciste elemente ale societăţii şi s-a concentrat pe radicalizarea tineretului islamic – un program modelat direct după cel folosit de Hitlerjugend75. Imediat după aceea, muftiul s-a stabilit în Germania, unde a rămas pe parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, deprinzând antisemitismul radical de la cei care îl perfecţionaseră.

De fapt, marele muftiu al-Husseini a fost cel care i-a dat lui Hitler ideea de a-i obliga pe evrei să poarte steaua lui David. Colabora pe-atunci cu cei mai importanţi acoliţi ai lui Hitler, Adolf Eichmann sau Heinrich Himmler, de pildă. Chiar a făcut un tur al lagărelor germane de concentrare pentru a vedea metoda ştiinţifică prin care

naziştii îi anihilau pe evreii europeni. A fost gazda unei populare emisiuni de radio din Germania şi mii de ascultători deschideau aparatele pentru a asculta inflamata sa propagandă antisemită. „Este datoria mahomedanilor în general şi a arabilor în particular să alunge toţi evreii din ţările arabe şi mahomedane”, spunea el. „Este singurul mod de a ne salva. Este ceea ce a făcut profetul acum 13 veacuri”. 76 El preamărea public decizia lui Hitler de eradicare a evreilor: „Şi Germania luptă împotriva duşmanului comun care îi asupreşte pe arabii şi mahomedanii din diferite ţări. A identificat foarte clar ce sunt evreii şi s-a decis să găsească o soluţie definitivă [*endgültige Lösung*] pentru pericolul evreiesc care va elimina plaga pe care o reprezintă evreii pentru lume” 77.

În cele din urmă, naziştii au fost înfrânţi în Europa, dar prin al-Husseini ideologia lor antisemită a rămas în sufletul

Orientului Mijlociu. De acolo, s-a răspândit ca pârjolul sub forma Frăţiei Musulmane.

Frăţia, care avea cam 1.000 de membri în 1936, a crescut la sute de mii de oameni spre sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, devenind iniţiatoarea celui de-al doilea val al salafismului. Spre deosebire de islamul lui Wahhab, islamul Frăţiei Musulmane s-a dezvoltat în oraşe, nu în deşert, iar în rândurile sale au pătruns numeroşi arabi educaţi, cu un înalt nivel profesional. Aceste caracteristici au făcut ca Frăţia să fie o forţă extrem de flexibilă şi eficientă, capabilă să acţioneze în sânul guvernelor şi deopotrivă să-şi păstreze unitatea în perioadele în care membrii ei erau suprimaţi cu brutalitate.

Tocmai datorită flexibilităţii şi viziunii sale pe termen lung, deseori disimulate sub masca dorinţei de cooperare şi a unei nonviolenţe de moment, prin care să dea impresia încadrării în *mainstream-ul* politicii, Frăţia a dat naştere mai multor ramificaţii înclinate la forme mult mai directe şi imediate de jihad, în special împotriva Israelului şi Statelor

Unite ale Americii. Printre vlăstarele apărute de-a lungul întregii lumi musulmane sunnite, se regăsesc Hamas şi Jihadul Islamic în rândul palestinienilor, şi Jihadul Islamic egiptean, gruparea care l-a asasinat pe marele lider egiptean Anwar Sadat, în 1981, pentru crima de a fi făcut pace cu Israelul. În cele din urmă, cei mai fanatici jihadişti din aceste ramificaţii şi-au unit forţele, pentru a constitui prima reţea teroristă mondială: al-Qaida.

Obiectivul principal al Frăţiei Musulmane era să-i unifice pe toţi musulmanii, inclusiv pe şiiţi. Şi au avut un succes remarcabil. Ideologia sa a dat naştere tuturor organizaţiilor islamice teroriste din lume. De exemplu, Yasser Arafat, liderul terorist al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, era ruda îndepărtată a muftiului Ierusalimului. Iar Hamas l-a avut printre fondatori pe Abdullah Azzam78, membru al Frăţiei, mutat în Iordania după Războiul de şase zile din 1967, coordonator al atacurilor paramilitare împotriva Israelului. A devenit după aceea profesor în Arabia Saudită, unde a cunoscut şi a povăţuit un tânăr student pe nume Osama bin Laden79.

Alt far călăuzitor al Frăţiei Musulmane a fost Sayyid Qutb80, liderul grupului în anii 1950 şi 1960. El a propovăduit un jihad permanent împotriva „duşmanilor religiei", inclusiv a musulmanilor care se opuneau salafismului. El respingea întru totul modernitatea şi Occidentul. Credea că adevăraţii musulmani au puterea de a-i excomunica din islam pe cei mai puţin credincioşi, condamnându-i, ca pe ceilalţi apostaţi, la moarte. Doctrina, denumită *takfir*, a stârnit controverse printre musulmani, dar rămâne o componentă-cheie a modului în care islamiştii radicali justifică asasinarea celor de aceeaşi credinţă. Violenţa era deseori necesară pentru răspândirea cuvântului lui Dumnezeu. A predica pur şi simplu nu era suficient.

Pe lângă faptul că era împotriva Israelului, Quth era violent antiamerican. El ura materialismul Occidentului şi, în special, pe cel al Statelor Unite ale Americii. A petrecut

o vreme în orăşelul Greeley, Colorado, în 1949, şi a plecat de acolo neimpresionat. „Fata americană este foarte conştientă de capacitatea de seducţie a trupului ei”, scria el. „Ştie că aceasta se găseşte în chipul ei, şi în ochii expresivi, şi în buzele însetate. Ştie că puterea de seducţie se găseşte în sânii rotunzi, în fesele pline, în coapsele bine modelate şi în picioarele atrăgătoare – şi le arată pe toate, nimic nu ascunde”. 81 Quth se considera un Mahomed al Zilelor de Apoi, predicând împotriva păcatelor unei culturi păgâne, ignorante şi barbare.

Astăzi, rădăcinile tuturor grupărilor jihadiste importante duc, direct sau indirect, până la fondatorii Frăţiei Musulmane.

Revoluţia islamică din Iran

Şiiţii islamului – cei care l-au urmat pe califul Ali – au suferit povara înfrângerii de pe vremea războiului civil care a succedat morţii lui Mahomed, în secolul al VII-lea. Trăind la marginea societăţii islamice, niciodată recunoscuţi de califii sunniţi, şiiţii au elaborat o interpretare mai contemplativă a islamului. Pentru că erau minoritari, lipsiţi de putere politică, religia lor a fost percepută drept o relaţie între credincios şi Dumnezeu.

Dar în 1979, islamul şiit a căpătat o nouă forţă virulentă în Iran, o forţă care, în unele privinţe, era mai categorică şi mai ameninţătoare decât toate mişcările inspirate de salafism în miezul sunnismului arab.

Aproape jumătate din şiiţii lumii trăiesc în Iran, cunoscut pe vremuri sub numele de Persia. Ca şi sultanii Imperiului Otoman, veacuri întregi şahii Iranului au condus un imperiu multietnic şi multireligios. Către sfârşitul secolului al XIX-lea, societatea persană nu mai avea legături concrete cu restul lumii. Totuşi, şahii au încercat să introducă reformele şi inovaţiile occidentale – liniile telegrafice, căile ferate, băncile, chiar şi guvernarea conform constituţiei. Dorinţa lor de a se moderniza făcând pe plac puterilor imperiale europene a deşteptat deopotrivă sentimentele naţionaliste şi fervoarea

religioasă.

Petrolul a fost cel care a împins totul pe marginea prăpastiei, în 1951, când Iranul, condus de prim-ministrul Muhammad Mossadeq82, abia numit în funcţie, a naţionalizat compania petrolieră anglo-iraniană. Coaliţia lui Mossadeq, formată din conservatori naţionalişti şi religioşi, era o amestecătură instabilă. În 1953, când şahul Reza Pahlavi a încercat demiterea lui Mossadeq, după ce britanicii şi ţările occidentale au boicotat cu succes petrolul iranian, Mossadeq a refuzat să plece, iar susţinătorii săi au ieşit în stradă. Mossadeq a câştigat, iar cel care a fugit a fost şahul.

În cele din urmă, cu ajutorul CIA, şahul a fost readus la putere – o acţiune care i-a înfuriat pe susţinătorii naţionalişti şi religioşi ai lui Mossadeq şi a scos din sărite clerul şiit, determinat să pună la cale o revoluţie islamică.

Conduşi de ayatollahul Ruhollah Khomeini83, clericii şiiţi iranieni s-au pus în fruntea mişcării populare de înlăturare a şahului pentru a întemeia Republica Islamică a Iranului. Au acţionat energic pentru a-şi impune modelul de purism islamic, o combinaţie de autoritate politică şi religioasă condusă de principiul *velayat-e faqih*, „mandatul înţeleptului" sau „domnia juriştilor".

Khomeini a instituţionalizat puterea politică a clericilor care au adoptat viziunea sa asupra islamului. Revoluţia islamică chema la război deschis cu Israelul şi cu Statele Unite ale Americii, iar jihadul a fost inclus în constituţia noii republici islamice iraniene:

În formarea şi echiparea forţelor militare ale ţării trebuie acordată o atenţie specială credinţei şi ideologiei care sunt criterii de bază. Astfel, Armata Republicii Islamice a Iranului şi Trupele Gărzii Revoluţionare Islamice trebuie să fie organizate în conformitate cu acest scop şi vor fi responsabile nu doar de apărarea şi conservarea frontierelor ţării dar, de asemenea, de îndeplinirea misiunii ideologice a jihadului în numele Domnului, ceea ce înseamnă extinderea suveranităţii legii

lui Dumnezeu peste tot în lume (după cum spune versetul din Coran: „Deci pregătiţi pentru luptă împotriva lor tot ceea ce puteţi din forţă şi din cai înşeuaţi, cu care să-i înspăimântaţi pe duşmanul lui Allah şi pe duşmanul vostru şi pe alţii decât aceştia, pe care voi nu-i ştiţi, dar pe care Allah îi ştie”. (8: 60)

Prin aceasta, Revoluţia Islamică a pretins un statut superior, deasupra celui deţinut de Frăţia Musulmană sunnită, pentru a nu mai vorbi despre wahhabiţii saudiţi care erau pe faţă aliaţi cu Statele Unite ale Americii. Multe grupări desprinse din Frăţie, cum ar fi Hamas şi Jihadul Islamic, vor ajunge, în scurtă vreme, să preţuiască revoluţia islamică – motiv pentru care Iranul şiit a fost multă vreme principala sursă de sprijin material pentru teroriştii sunniţi, Hamas şi Jihadul Islamic, care luptau împotriva Israelului în teritoriile ocupate.

Până la apariţia al-Qaida, Republica Islamică a Iranului a fost singurul grup islamist care a provocat direct Statele Unite ale Americii, cu care a intrat în război. Totul a început cu ocuparea ambasadei americane din Teheran, urmată de criza de 444 de zile a ostaticilor84, a continuat cu atacul din 1983 împotriva cazărmii puşcaşilor marini din Liban, când au ucis 241 americani, cu războiul tancurilor petroliere din Golful Persic, la sfârşitul anilor 1980, cu atacul cu bombă din Turnurile Khobar, care a ucis 19 americani în Arabia Saudită, în 1996, şi cu sprijinul dat miliţiilor şiite, care au ucis mii de americani în Irak. Prin Hezbollah („Partidul lui Dumnezeu”), gruparea teroristă de care se foloseşte în Liban, Iranul a atacat Israelul şi continuă să înarmeze grupările teroriste palestiniene.

Dimensiunea totalitară a islamului

Cele două secole de la cucerirea napoleoniană a Egiptului au adus nelinişte şi un declin continuu al lumii islamice. Deşi circulau diferite teorii în legătură cu calea pe care ar trebui s-o apuce, mulţi credeau că lumea musulmană ar putea renaşte doar întorcându-se înapoi în secolul al VII-lea, când domnea cea mai pură formă a

islamului. Musulmanii puteau triumfa asupra puternicilor opresori apuseni doar unificând politica şi religia după cum o făcuse Mahomed.

Viziunea utopică a salafiştilor, de la wahhabiţii Arabiei Saudite până la egipteanul Quth, oferă, dacă nu altceva, măcar o consecvenţă nemiloasă. Ideologiile totalitare furnizează răspunsuri de-a gata pentru orice. Ele obliterează gândirea liberă şi dezbaterea şi, în locul lor, prescriu un întreg program de viaţă până la cele mai infime detalii. Ele definesc inamicii şi prietenii în termeni de alb şi negru, iară a lăsa loc imaginaţiei.

Dar ideologiile totalitare tind, de asemenea, să facă şi altceva: ele înlătură cu totul libertatea şi moralitatea. Orice îi poate ajuta să-şi materializeze concepţiile devine justificat, inclusiv asasinarea copiilor şi a femeilor.

Americanii vor afla asta la prima mână.

Capitolul 4

Reîntemeierea califatului

Valea Panjshir, Afghanistan 9 septembrie 2001

Îl dureau toate oasele de oboseală. Un om mai puţin rezistent ar fi aruncat prosopul cu ani înainte. La urma urmei, văzuse atâta război şi vărsare de sânge să-i ajungă pentru mai multe vieţi85. Şi, cu toate că teritoriul pe care-l controla acum fusese redus la un mic cotlon în nord-estul Afghanistanului, Ahmad Shah Massoud86 nu a avea nicio intenţie să-l cedeze talibanilor islamişti87

Cunoscut sub numele de „Leul din Panjshir”, numele văii de unde se trăgea, Massoud era căpetenia Alianţei Nordice, un amestec de triburi şi grupări etnice pe care le ţinea laolaltă doar opoziţia faţă de bărbaţii cu turbane negre care hotărâseră să readucă ţara în secolul al VII-lea. Deşi Massoud se considera un musulman credincios, brutala ideologie a talibanilor îi era străină.

Vreme de cinci ani luptase împotriva talibanilor care, în viziunea sa, îi distrugeau ţara cu o barbarie asemănătoare celei pe care o văzuse în timpul ocupaţiei sovietice, cu 12 ani mai devreme. Ceruse multă vreme

ajutorul Statelor Unite ale Americii – însă nu primise nimic.

Acum, în vreme ce echipa belgiană se pregătea de filmare, bărbosul Massoud stătea pe o canapea, îmbrăcat cu hainele sale militare şi cu eşarfa sa ffanjurată. Acordase multe interviuri ca acesta. Când nu conducea trupele în luptă, era treaba lui să le vorbească jurnaliştilor despre dificultăţile prin care trecea Afghanistanul sub regimul talibanilor şi despre pericolul pe care-l reprezentau aceştia pentru ţări ca Statele Unite ale Americii.

El îi avertizase în special în legătură cu infanteriştii terorişti ai talibanilor, arabii care-şi spuneau „al-Qaida”, adică „baza, fundaţia”. Aceştia declaraseră *bayat*, adică făcuseră jurământ de credinţă şeicului Osama bin Laden. Massoud s-a întâlnit cu ofiţerii CIA, pe timpul administraţiei Clinton, pentru a le spune despre răul care-i cotropise patria şi se oferise chiar să susţină o misiune a Alianţei Nordului capabilă să-l ucidă pe bin Laden. CIA l-a sfătuit să n-o facă. „Sunteţi nebuni”, le-a spus Massoud. „Nu v-aţi schimbat defel”. 88

Haosul din Afghanistan era acum problema lui Massoud, însă el continua să-i avertizeze pe occidentali că aceasta ar putea deveni, de asemenea, în scurtă vreme problema lor dacă nu-şi schimbau viziunea. El îşi dădea seama că apelul său către jurnaliştii occidentali era singura şansă ca Washingtonul şi CIA să-şi schimbe poziţia şi să-l ajute să preia controlul luptelor.

Un consilier al lui Massoud i-a întrebat pe reporteri ce întrebări vor să pună în cadrul filmării. Unul dintre jurnalişti mâzgălea ceva în blocnotes cu pixul lui albastru, de parcă nu l-ar fi auzit. Trecură câteva secunde, apoi ridică privirea şi zâmbi: „De ce sunteţi împotriva lui Osama bin Laden? De ce spuneţi că este un asasin?” 89

Consilierul începu să traducă întrebările din engleză în tadjică, limba lui Massoud, însă înainte să termine, încăperea fu inundată de o lumină orbitoare. Explozia se auzi de la kilometri depărtare.

Cei doi jurnalişti erau agenţi al-Qaida, trimişi într-o misiune de înaltă prioritate. Unul dintre ei avea explozibili înfăşuraţi în jurul taliei, iar în camera video a celuilalt era o bombă care ţintise direct către pieptul lui Massoud.

Războiul împotriva necredincioşilor: salva de deschidere

Războiul al-Qaida împotriva Occidentului a început cu mult înainte de atentatele de la 11 septembrie 2001.

Deja avuseseră loc un atentat eşuat care-şi propusese să culce la pământ World Trade Center, în 1993, bombardarea ambasadei americane, în 1998, şi atacul împotriva distrugătorului USS Cole care s-a petrecut într-un port yemenit, în 2000, printre multe altele. Dar la 9 septembrie 2001, planul de 20 de ani pentru întemeierea califatului şi instaurarea dominaţiei globale a islamului a fost lansat oficial.

Aceea a fost ziua în care grupul terorist l-a asasinat pe Massoud, omul care ar fi putut coaliza întreg Afghanistanul împotriva talibanilor şi al-Qaida. Ei ştiau că, în 48 de ore, avioanele controlate de terorişti se vor îndrepta către ţintele lor din New York şi Washington D.C. şi că aceste evenimente vor provoca, fără îndoială, un răspuns teribil din partea armatei americane. Fără un erou unificator ca Massoud, ţara era sortită dezintegrării, guvernată de căpetenii mici şi de ineficiente guverne de faţadă. Dar mai cu seamă ar fi fost haos şi exact acest lucru îl doreau.

Cei dintre noi suficient de bătrâni nu vor uita niciodată cerul însorit, profund albastru al acelei dimineţi de marţi. Aerul era perfect pentru începutul lui septembrie, rece, dar tot mai cald cu trecerea timpului. Apoi deodată s-a auzit o explozie. Mulţimile începură să se adune pe trecerile de pietoni de pe Water Street şi Wall Street privind în sus, cum ardea turnul

World Trade Center. Apoi, din senin, ca şi prima dată, un alt avion a ocupat cerul şi a izbit celălalt turn.

Erau acte de terorism de o gravitate necunoscută

până atunci de omenire. Sute de americani mureau în faţa noastră la televizor. Şocul le-a arătat americanilor, la ei acasă, cât de aproape şi de mortal este pericolul islamist cu adevărat.

Jihadul antiamerican înregistrase o victorie istorică. Prima etapă a planului lor de 20 de ani a fost înfăptuită fără piedici, în câteva zile, America a fost provocată cu succes să-şi trimită militarii în Afghanistan, o ţară numită de veacuri „cimitirul imperiilor”.

Era, mai presus de orice, locul unde mujahedini ca bin Laden îngenuncheaseră altă superputere, în anii 1980. Cu ajutorul banilor şi armelor Statelor Unite ale Americii, mujahedinii îi alungaseră pe invadatorii sovietici. A fost un efort hotărât, de-a lungul unui întreg deceniu, care a demonstrat inventivitatea, capacitatea de luptă şi îndârjirea mişcării islamiste.

Planul de 20 de ani (2000 – 2020)

Dacă vrem să ne înţelegem adversarii, e bine să ştim ce gândesc şi ce spun. Guvernul Statelor Unite ale Americii cheltuieşte anual sute de miliarde de dolari pentru a colecta informaţii despre al-Qaida şi organizaţiile teroriste afiliate la aceasta. Cu o câtime din aceşti bani şi cu infinit mai puţine pericole la adresa libertăţilor noastre civice ar putea citi ziarele şi relatările oamenilor care au petrecut ceva timp cu teroriştii, pentru a le înţelege obiectivele şi marele plan strategic.

Un exemplu remarcabil este un jurnalist iordanian pe nume Fouad Hussein, care a petrecut ani făcându-şi loc în cercul interior al grupării al-Qaida. El a stat de vorbă cu unii dintre cei mai căutaţi terorişti din lume, câştigându-le încrederea şi făcându-i să vorbească fără reţineri despre planurile lor. „Am intervievat o gamă întreagă de membri al-Qaida cu diferite teorii pentru a-mi face o idee ce cale va lua războiul dintre terorişti şi Washington în viitor”, scrie el90. În *Al-Zarqawi*: *a doua generaţie* al-*Qaida*, *o* carte din 2005, publicată în limba arabă şi ignorată în mare măsură, Hussein dezvăluie planul pe 20 de ani al grupării teroriste,

plan care, după cum spunea jurnalistul, ar avea şapte faze distincte.

Faza I: Deşteptarea musulmană (2000 – 2003)

Începând cu 11 septembrie şi terminând cu invazia americană a Irakului, această fază îşi propunea să provoace Occidentul. „Prima fază a fost socotită de strategi şi de cei care controlează al-Qaida drept foarte reuşită”, spunea Hussein. „Câmpul de luptă a fost deschis, iar americanii şi aliaţii lor au devenit o ţintă mai apropiată şi mai lesne de atins” 91.

Faza a II-a: Deschiderea ochilor (2003 – 2006)

Această a doua fază îşi propunea să transforme cauza al-Qaida în cauza centrală a lumii musulmane. Organizaţia teroristă devenea astfel o mişcare ideologică mai complexă, avangarda efortului politic de redeşteptare a milioane de credincioşi ai islamului, pe care să-i întoarcă la fundamentele credinţei lor. În primul rând, această fază se realizează prin înregistrări propagandistice transmise în toată lumea şi prin victorii tactice pe câmpurile de luptă din Afghanistan şi Irak, pe care Statele Unite ale Americii l-au invadat în martie 2003. Irakul, în special, urmează să devină „centrul tuturor operaţiunilor globale, cu o armată stabilită acolo şi cu baze militare în celelalte state arabe” 92.

Tot mai mulţi musulmani sunt recrutaţi pentru a se alătura cauzei şi diverse organizaţii teroriste cu aceleaşi obiective depun *bayat*, sau legământul de credinţă, către bin Laden.

Faza a III-a: Revolta şi apărarea ideilor (2007 – 2010)

Lupta se extinde din Irak şi încep atacurile împotriva ţărilor din vecinătate (Siria, Iordania, Turcia şi Israelul), conduse de guverne seculare şi antiislamice. Siriei i se va acorda o prioritate specială, susţine Hussein.

Faza a IV-a: Colapsul (2010 – 2013)

Revoluţia începe să mătură Orientul Mijlociu, iar guvernele necredincioase, cum ar fi cel egiptean, încep să se prăbuşească. Aceste regimuri detestate vor fi înlăturate

de revolte populare.

„Faptul că regimurile încep să pâardă treptat puterea va conduce la o creştere continuă a puterii al-Qaida”, scrie Hussein. Continuă ofensiva împotriva Statelor Unite ale Americii, cu o atenţie sporită pe atacurile cibernetice.

Faza av-a: Califatul (2013 – 2016)

Va fi proclamat oficial un stat islamic. Occidentul va începe să piardă mult din combativitate, permiţând al-Qaida şi aliaţilor acesteia să recreeze califatul pentru prima dată în ultimele nouă decenii. Pentru că rezistenţa occidentală va fi atât de redusă, califatul va creşte ca putere şi teritoriu de-a lungul timpului. Este primul pas în direcţia înlocuirii ordinii mondiale a statelor-naţiuni suverane cu o nouă ordine mondială, împărţită între califat şi comunitatea musulmană a credincioşilor (*dar* al-*Islam*), respectiv necredincioşi (dar *al-harb*) sau casa războiului.

Faza a VI-a: Confruntarea totală (2016 – 2019)

Neaşteptata ridicare a califatului va declanşa „lupta dintre credincioşi şi necredincioşi”. Din punctul de vedere al teroriştilor, aceasta va fi ultima zvâcnire a Apusului în confruntarea cu armatele islamice tot mai numeroase. Occidentul va pune în mişcare toată atuurile şi capacitatea sa tehnologică pentru distrugerea califatului şi a miilor de musulmani care s-au înrolat voluntar să lupte de partea sa.

Faza a VII-a: Victoria finală (2020)

Califatul va triumfa în faţa Occidentului. Extraordinara victorie va convinge multele milioane de musulmani neimplicaţi să se alăture statului islamic. Având de partea sa un miliard şi jumătate de musulmani, califatul va fi singura putere pe plan mondial.

Sună absurd? Ei bine, ia gândiţi-vă că, în 2015, la zece ani după ce Hussein a publicat planul pentru prima dată, primele cinci faze au respectat întru totul calendarul.

Faza I şi a II-a: Invadarea Irakului şi „gestionarea cruzimii”.

Cei din al-Qaida cred că i-au determinat pe americani

să invadeze Irakul în 2003, un eveniment de care s-au folosit în interesul lor pentru a submina moralul, resursele şi vieţile celei mai puternice naţiuni din lume. În mod convenabil, Războiul din Irak l-a înlăturat pe cel mai important oponent al Republicii Islamice a Iranului, Saddam Hussein. Îndepărtarea lui a declanşat un val de evenimente şi o instabilitate care a favorizat apariţia cahfatului, care pretinde acum că jumătatea vestică a Irakului este teritoriul său.

Multă vreme conducerea al-Qaida a crezut că drumul către edificarea califatului trece prin Bagdad. În 2003, Irakul a devenit terenul de antrenament al grupării al-Qaida şi kilometrul zero al nou-formatei alianţe dintre conducerea grupării teroriste din Pakistan (Osama bin Laden şi Ayman al-Zawahiri93, aghiotantul său) şi un recrut profund psihopat, Abu Musab al-Zarqawi94, care fugise la Bagdad după bombardamentele americane din Afghanistan, în 2001. Zarqawi a fondat al-Qaida din Irak şi a început o campanie nemiloasă împotriva militarilor Statelor Unite ale Americii şi aliaţilor lor, şiiţii irakieni.

În 2005, Zawahiri i-a trimis o scrisoare lui Zarqawi în care-i trasa obiectivele: „Întemeierea unui calif după vrerea profetului nu poate fi realizată decât prin jihadul împotriva conducătorilor apostaţi şi înlăturarea acestora" 95.

Pentru aceasta, credeau ei, era necesară o brutalitate nemaivăzută din zilele celui de-al Treilea Reich. În 2004, o carte intitulată *Gestionarea cruzimii*: *cea mai critică etapă prin care va* trece *ummah*, semnată de Abu Bakr Năji96, circula în cercurile jihadiste. Pe bună dreptate, experţii occidentali în contraterorism au supranumit-o un „*Mein Kampf* al jihadului" 97, deoarece Năji a devenit busola intelectuală şi morală a teroriştilor.

Gestionarea cruzimii sfătuia al-Qaida şi tovarăşii săi de drum să dovedească multă „cruzime" şi să verse cât mai mult sânge pentru ca lumea să cadă pradă haosului. După cum credea Năji, haosul va duce la dispariţia

frontierelor coloniale create prin Acordul Sykes-Picot, şi la incapacitatea guvernelor de a controla cetăţenii şi de a impune legile lor seculare, păcătoase. Vor avea loc revolte în toată lumea musulmană şi puterile occidentale, cu atât mai mult în Statele Unite ale Americii, vor fi neajutorate în această privinţă. În urma atacurilor continue care rănesc şi fac să sângereze superputerea mondială, America îşi va pierde „aureola de invincibilitate” 98.

Din haos, pretindea Năji, se poate naşte un nou califat. „Dacă vom reuşi să gestionăm cruzimea, această etapă, prin voia lui Dumnezeu, va fi o punte către Statul Islamic aşteptat încă de la căderea califatului”, scrie Năji, un deceniu înainte ca Statul Islamic să fie proclamat. „Dacă eşuăm, să ne păzească Dumnezeu de aceasta, nu va însemna că am pus punct subiectului. Eşecul va duce, mai degrabă, la o creştere a cruzimii” 99.

Pentru a justifica tactica sa violentă, Năji apelează la exemplul primilor doi califi de după moartea lui Mahomed. Aceştia „i-au aruncat pe oameni în foc, chiar dacă acest lucru este îngrozitor, pentru că ştiau efectul violenţei fără oprelişti în timpuri de restrişte” 100. Masacrarea altor musulmani era un loc comun în anii de după moartea profetului. „Atragerea mulţimii în bătălie pretinde mai multe acţiuni care să întărâte opoziţia şi care să-i facă pe oameni să intre în luptă cu sau fără vrere… Trebuie să facem ca această bătălie să fie foarte violentă astfel ca moartea să fie la doar o bătaie de inimă depărtare”. 101

De fapt, după cum spune Năji, în toată această barbarie există o doză de milă:

Ar putea fi unii surprinşi atunci când spunem că practica religioasă a jihadului, în ciuda sângelui, a cadavrelor, a membrelor amputate, a crimelor şi luptelor, este printre cele mai miloase acte de închinăciune ale celor care-l exercită… Jihadul este cea mai miloasă metodă pentru toate creaturile şi cel care cruţă cel mai mult vărsarea de sânge102.

Violenţa şocantă a decapitărilor, crucificărilor şi

asasinarea femeilor şi copiilor nu sunt lipsite de semnificaţie. Au un sens anume: este necesară declanşării fricii şi creării impresiei persistente că întemeierea califatului este inevitabilă, că susţinătorii acestuia nu se vor da în lături de la nimic pentru întemeierea lui.

Zarqawi a pus în practică viziunea barbară a lui Năji cu o eficienţă neiertătoare. Înainte ca el să devină şeful filialei irakiene, al-Qaida ca întreg a fost responsabilă de moartea a circa 3 200 de persoane în toată lumea. În doar doi ani, gruparea lui Zarqawi era responsabilă pentru moartea unui număr de două ori mai mare de oameni, doar în Irak103!

Irakul este, de asemenea, locul unde al-Qaida a trecut de la stadiul de mic grup terorist la acela de mişcare socială de amploare. Cu Zarqawi şi locotenentul său Abu Bakr al-Baghdadi104 (cel care va deveni, mai târziu, primul calif) s-au pus temeliile a ceea ce va deveni mai târziu ISIS.

Fazele I şi a II-a au fost îndeplinite cu mult succes, conform planului.

Fazele a III-a şi a IV-a: Primăvara arabă.

Iarna arabă şi Războiul civil sirian în vreme ce Zarqawi şi susţinătorii săi au împins Irakul în abisul haosului, strategia al-Qaida de a declanşa un război civil global, care putea pune bazele unui nou califat, a început să prindă contur. Egiptul era un fruct copt. Încă din 1981, de când cea mai extremistă ramură a Frăţiei Musulmane l-a asasinat pe Anwar Sadat, preşedintele moderat al Egiptului, ei au vânat mereu acest trofeu preţios: preluarea puterii în ţara cea mai populată şi importantă din punct de vedere cultural din lumea arabă. A fost nevoie de aproape un sfert de veac, dar, în 2011, tulburările sociale au dus la înlăturarea de la putere a lui Hosni Mubarak105, conducătorul dictatorial al Egiptului. A fost aruncat în închisoare, iar Frăţia Musulmană a acaparat puterea.

A fost punctul culminant a ceea ce aici, în Occident, a

devenit cunoscut sub numele de „Primăvara arabă”. După cum se povesteşte, Primăvara arabă s-a declanşat când un vânzător tunisian de fructe şi-a dat foc pentru a protesta împotriva încălcării drepturilor omului în ţara sa. Incidentul a declanşat, se spune, o mişcare impetuoasă în cadrul căreia unii, dar nu toţi, protestatari cereau democraţie şi libertate politică. Pe atunci, Barack Obama şi alţi neoconservatori asemenea lui au trâmbiţat triumful libertăţii. A urmat, după cum au vrut ei să ne facă să credem, o mişcare democratică de masă pe tot cuprinsul Orientului Mijlociu, adevărata întrupare a aspiraţiei umane către libertate.

Dar, desigur, nu este tot ce s-a întâmplat. Iar această viziune roz nu era deloc reprezentativă pentru ceea ce se petrecea, de fapt, atunci.

Adevărata mizã a Primăverii arabe a fost ascensiunea supremaţiei islamice, partide islamice ca Frăţia Musulmană folosindu-se de euforia generală pentru a prelua puterea. Apelurile la democraţie sunt „doar trenul în care ne îmbarcăm pentru a ajunge la destinaţie”, conform influentului islamist turc Recep Tayyip Erdogan106.

Democraţia, cel puţin acolo unde a fost testată, în Irak, Fâşia Gaza şi Eipt, a adus la putere potentaţi nedemocraţi şi partide islamiste care consideră democraţia doar un pas către instaurarea *sharia*. Adevărul este că libertatea are un înţeles diferit pentru mulţi dintre musulmanii Orientului mijlociu decât are pentru noi ceilalţi. În tradiţia islamică, libertatea (*hurriyah*), este eliberarea de legile făcute de om. „Vrem să eliberăm toţi oamenii ca să nu mai fie sclavii oamenilor şi să-i facem sclavii lui Allah”, explică Abu Abdullah, unul dintre conducătorii Hizb-ut-Tahrir, un partid politic islamist cu mii de membri în toată lumea107.

Pentru a simplifica, „democraţia” din lumea islamică nu este cu adevărat democraţie – este supremaţia islamică sub conducerea legiuitorilor, nu a reprezentanţilor aleşi.

Liderii „democraţiilor” islamice sunt la conducere pentru a interpreta şi pune în practică legile lui Dumnezeu. După cum scria, în 1954, Bernard Lewis, istoricul Orientului Mijlociu:

Istoria politică a islamului este una care aproape că nu s-a eliberat de autocraţie… A fost autoritară, de multe ori arbitrară, uneori tiranică. Nu există parlamente sau adunări ale reprezentanţilor de niciun fel, nici consilii sau comitete, camere nobiliare sau stări generale, nici autorităţi orăşeneşti în istoria islamului; nimic decât puterea suverană, căreia supuşii îi datorau ascultare deplină şi fără ezitare ca o datorie impusă lor de Legea Sfântă.108

Nu există vreo cale de coexistenţă semnificativă a islamismului cu libertatea. Se pot organiza alegeri, se pot scrie constituţii, dar societăţile care insistă pe întemeierea cu adevărat islamică a autorităţii lor politice nu vor permite îndepărtarea de ceea ce este prevăzut în Coran şi *ḥadīth*. După cum spunea şeicul Qaradawi109, cărturar de frunte al Frăţiei Musulmane: „Legislaţia vine de la Dumnezeu, noi doar umplem spaţiile goale” 110.

Simplificând, avem pe de-o parte adevărul, după cum e revelat de islam – şi, pe de altă parte, tot restul. Adevărul lui Dumnezeu suprimă în mod necesar libertatea de expresie şi de voinţă şi deschide calea unui sistem totalitar, în care nicio democraţie care să-şi merite numele nu poate funcţiona eficient. Nu e de mirare că „revoltele populare democrate” ale Primăverii arabe s-au veştejit nefructificate şi sunt acum amorţite în iarna cruntă care a măturat totul în cale, din Africa de Nord până în Golful Persic.

Al-Qaida şi aliaţii săi sunniţi islamişti nu doar că au înlăturat de la putere cel mai important guvern secular din regiune, cel din Egipt; au reuşit să provoace un război civil în Siria împotriva dictatorului Bashar al-Assad111, care face parte din majoritatea alawită (nonsunnită). Siria, după cum am spus mai sus, este zona unde se află Dabiq, locul considerat de mulţi musulmani teatrul de luptă al bătăliei

finale între forţele islamului şi infideli. La fel de important, este pragul care trebuie trecut pentru a distruge Iordania şi Israelul, un bun motiv pentru care Siria se bucură de o atenţie specială în a treia fază a planului pe 20 de ani întocmit de al-Qaida.

În 2011, opoziţia lui Assad era o adunătură în care puteai descoperi ceva secularişti şi reformişti repede înfrânţi, ucişi sau trimişi în exil. Cei rămaşi erau salafişti islamişti din grupările disidente extremiste şi afiliaţii al-Qaida, mulţi dintre aceştia fiind veterani căliţi în războaiele din Irak şi Afghanistan. Aceste organizaţii erau ele însele divizate în grupuri mai mici, cum ar fi Jabhat al-Nusra112 şi Brigada Yarmouk113, toate luptându-se pentru influenţă114.

Administraţiei Obama nu i s-a părut a fi vreun pericol în crescânda ameninţare din Siria115. În septembrie 2013, doar câteva zile mai lipseau până când teroriştii al-Qaida urmau să fie vânaţi cu cea mai sofisticată forţă aeriană, când protestele publice şi ale congresmenilor au forţat administraţia să dea înapoi.

Războiul civil sirian crease un vacuum în care ISIS putea recruta, antrena şi ucide aproape după cum îi era voia. Tot ceea ce îşi doreau în continuare, era o formă de guvernare.

A treia şi a patra fază erau complete, conform planificării.

Faza a V-a: Steagul negru al califatului şi fuzionarea al-Qaida cu Statul Islamic

La cinci luni după ce preşedintele Obama declara că jihadiştii din ISIS sunt o echipă de juniori, aceştia au întemeiat

Statul Islamic, un califat, un stat terorist în inima Orientului Mijlociu. Capitala sa este al-Raqqa, în estul Siriei. Zi de zi, Statul Islamic cucereşte tot mai mult fără ca nimeni să i se opună.

Suntem acum pe punctul să asistăm la fuzionarea dintre al-Qaida şi Statul Islamic. După cum am observat

deja, înainte de Statul Islamic a fost ISIS, şi înainte de ISIS a fost aripa al-Qaida din Irak. Administraţia Obama ar vrea să ţină al-Qaida separat de Statul Islamic pentru a se putea lăuda în continuare cum a decimat gruparea teroristă care a lovit America în 11 septembrie. Ar vrea ca noi să credem că „nucleul al-Qaida”, un termen îngust şi înşelător, gândit pentru a limita gruparea la liderul său actual, tot mai vârstnicul Ayman al-Zawahiri, şi la cei care se află în cercul său de apropiaţi în Pakistan, nu ar mai avea mare influenţă la ora actuală.

Dar această apreciere festivistă a situaţiei omite evoluţia al-Qaida de la o organizaţie teroristă la o mişcare ideologică model, căreia ISIS şi zeci de alte grupări jihadiste i-au jurat credinţă116. Iată ce scria jurnalistul Patrick Cockburn, care a petrecut mai mult timp decât oricare alt ziarist occidental în Siria, studiind ascensiunea ISIS:

Numele al-Qaida a devenit, în principal, un strigăt de luptă, un set de credinţe islamice, centrate pe crearea unui stat islamic, pe impunerea *sharia*, pe reîntoarcerea la tradiţiile islamice, pe supunerea femeilor şi pe declanşarea războiului sfânt împotriva celorlalţi musulmani, în special şiiţii, care sunt consideraţi nişte eretici demni să fie daţi pradă morţii…

A fost mereu în interesul Statelor Unite ale Americii şi al altor guverne să se considere că al-Qaida are o structură de comandă şi de control ca un fel de mini-Pentagon sau ca mafia americană. Este o imagine care prinde la public, pentru că grupurile organizate, chiar dacă demonice, pot fi urmărite şi eliminate prin închisoare sau moarte. Mult mai alarmantă este realitatea unei mişcări ai cărei aderenţi se recrutează unii pe ceilalţi şi pot apărea oriunde117.

În 2014, odată cu proclamarea Statului Islamic, ideologia şi tacticile teroriste ale al-Qaida au devenit curentul principal de gândire şi au fost adoptate de forma rudimentară de guvernare care controlează şi

administrează teritoriul sirian. Nu e o coincidenţă că exact acesta era planul stabilit de al-Qaida cu un deceniu mai înainte, când prevăzuse că alte grupări teroriste îi vor adopta obiectivele şi că, până în 2013, un nou guvern islamic va întemeia califatul sub stindardul său.

Şi a cincea fază a fost încheiată cu succes, conform planificării.

Faza a VI-a: Confruntarea totală

Islamiştii cred că, în momentul de faţă, suntem în faza a şasea a planului lor – un conflict global cu Occidentul, care ne va stoarce ultima suflare, agonică, nimicindu-i între timp şi pe acei musulmani care neagă autoritatea islamică fundamentalistă.

Al-Qaida şi ISIS au vânat şi au omorât mii de şiiţi în Irak, catalogaţi *rafidah* de Statul Islamic, insultă de la începuturile islamului, însemnând „refuzaţii" sau persoane care neagă autoritatea legitimă islamică. ISIS, Arabia Saudită, Pakistan şi alte naţiuni sunnite ale Golfului şi-au unit şi ele forţele împotriva şiiţilor din Iran.

La rându-i, Iranul ripostează în numele populaţiei şiite din regiune, intensificând războiul civil din sânul islamului până la dimensiuni sângeroase, nemaivăzute de mai bine de un mileniu. Iranul a creat un stat vasal în învecinatul Irak, devenit, cu soldaţii şi miliţiile sale şiite, singura forţă de luptă eficientă împotriva Statului Islamic118. Pentru a provoca instabilitatea acestuia, Iranul a finanţat revoltele minorităţilor şiite din Bahrain şi Yemen119. Pe scurt, Iranul încearcă să recreeze Imperiul Persan care a fost înfrânt în secolul al VII-lea de primele armate islamice şi a intrat în componenţa califatului ummayad.

În vreme ce acest conflict extrem de violent din sânul islamului se desfăşoară de ceva vreme, puţine persoane din guvernul american par să înţeleagă ceva din el. Silvestre Reyes, un democrat texan, fost preşedinte al House Intelligence Committee120 (înainte ca republicanii să câştige majoritatea în Congres), a fost întrebat dacă al-

Qaida este sunnită sau şiită. Nici măcar nu ştia. „Predominant, probabil şiită”, a răspuns el. Şi Hezbollah în Liban? „Hezbollah, hm, Hezbollah… De ce îmi puneţi întrebările astea la ora cinci după-suniaza?” Ulterior, a oferit o explicaţie: „Din punctul meu de vedere, este greu să păstrezi o perspectivă asupra lucrurilor şi a categoriilor”.121

Cu toate acestea, tocmai de perspectivă şi categorisiri avem nevoie, dacă vrem să înţelegem războiul în care se afundă islamul şi ameninţă să se transforme într-un război global, anihilând Israelul şi devenind o ameninţare teribilă la adresa Americii şi a Europei occidentale.

Dacă e să fie o scânteie de speranţă în toate aceste ştiri proaste, extremiştii sunniţi şi şiiţi se urăsc unii pe ceilalţi aproape la fel de mult pe cât urăsc Israelul şi Occidentul. Deja s-au omorât pe capete unii pe alţii în Irak şi în locuri ca Yemen, unde au izbucnit războaie civile. Dar asta e problema: în vreme ce se ucid cu pistoale mitralieră AK-47, cu aruncătoarele de rachete şi cu atentatorii sinucigaşi, ambele părţi încearcă să pună mâna pe marele premiu, armele nucleare. Este un scenariu de coşmar: cineva ar putea transpune literalmente în realitate Sfârşitul vremurilor, sub forma iernii nucleare care ar cuprinde regiunea, posibil întreaga lume.

Guvernul Statelor Unite ale Americii nu prea e de ajutor. Conform termenilor din acordul nuclear negociat cu Iranul, Statele Unite ale Americii binecuvântează în fapt programul nuclear iranian în schimbul normalizării relaţiilor dintre cele două ţări. De partea cealaltă, pentru a contracara Iranul, Arabia Saudită a luat „decizia strategică” să cumpere de la Pakistan arme atomice *prêt-à-porter122*.

Date fiind asperităţile dintre echipa şiită şi echipa sunnită, nu este de neconceput scenariul în care o Arabie Saudită nucleară s-ar putea aha cu Statul Islamic. Ambele sunt conduse de musulmani extremişti de credinţă salafist-

sunnită.

Statul Islamic încearcă să-i convingă pe musulmanii sunniţi că ei sunt adevăraţii apărători ai islamului. Şi sunt semne că tactica lor funcţionează. Ibrahim Hamidi, jurnalist şi analist-şef al Statului Islamic, le-a spus ziariştilor de la *New York Times* că gruparea „preia controlul cererilor îndreptăţite", ceea ce înseamnă că umple vidul politic şi social al zonelor cucerite. „Acum, explica Hamidi, cu polarizarea sectară a regiunii, sub pielea fiecărui sunnit este un adept al Daesh".123

Cu alte cuvinte, chiar şi musulmanii, numeroşi de altfel, care se împotrivesc metodelor brutale folosite de Statul Islamic, au început să simpatizeze cu obiectivele sale. Au devenit atât de populari că a apărut un cuvânt argotic care-i desemnează pe cei ce sprijină ISIS: *dawoosh*, un termen arab care s-ar traduce „Daesh cel drăgălaş" 124.

Statul Islamic şi Iranul forţează lumea islamică să se înregimenteze în două tabere, opuse una alteia, în virtutea unei fracturi vechi de 1 300 de ani, dar unite de islamismul şi totalitarismul radical, de ideologia lor apocaliptică. Moderaţii îşi găsesc tot mai greu locul la mijloc.

Mulţi occidentali continuă să fie orbi la toate acestea – însă, dacă a şasea fază a planului va fi pusă în aplicare, în cele din urmă, la fel de competent şi eficient ca şi celelalte, nu vor mai fi orbi multă vreme.

Partea a doua

TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE

Dacă umbli după adevăr, îţi vei găsi în cele din urmă tihna; dacă umbli după tihnă nu vei căpăta nici tihnă şi nici adevăr; numai linguşeli şi dorinţe deşarte la început şi, în final, disperare.

C.S. Lewis

Introducere la partea a doua

Nu am fost sinceri cu noi înşine multă vreme. Am permis corectitudinii politice, fricii şi ignoranţei crase să acopere adevărurile elementare referitoare la islam şi

Coran. Aceste adevăruri trebuie să fie cercetate pentru a ne putea apăra pe noi, familiile şi ţara noastră.

Cu alte cuvinte, trebuie să încetăm să ne minţim. Şi, mai important poate, trebuie să încetăm să ne permitem să mai fim minţiţi Auzim aproape zilnic minciuni despre islam, aproape peste tot, în aproape toate felurile posibile. De obicei, minciunile ne parvin dinspre elitele media din Washington D.C. şi Hollywood. De exemplu, în 2010, postul naţional de radio a transmis o emisiune bizară cu tema „Este Biblia mai violentă decât Coranul?" 1 (Avertisment: postul public liberal spune că da!) Câţiva ani mai târziu, bine-cunoscutul expert în islam… Ben Affleck l-a luat la rost pe Bill Maher pentru că a ofensat ceea ce Affleck numea „doctrina oficial codificată a islamului". A pune la îndoială principiile islamului, susţinea Affleck, este „grosolan" şi „rasist".

Arhitectul minciunilor

Cum am ajuns aici?

Cu ideologia lor care proclamă supremaţia, fie că e forma practicată de Abu Bakr al-Baghdadi şi Statul Islamic, fie cea practicată de ayatollahul Ali Khamenei şi clericii Republicii Islamice a Iranului, islamiştii ştiu ce valori apără.

Dar noi ştim?

Nu mai sunt sigur deloc. Occidentalii şi americanii sunt mai timizi ca oricând. Despre cei care apără cele mai de preţ valori ale noastre – libertatea de expresie, de exemplu – se spune că sunt rasişti insensibili şi sunt învinuiţi că instigă la ură. Şefii guvernelor şi oamenii din presă strâng rândurile, spunându-ne că nu suntem în poziţia să criticăm alte culturi şi religii. Este o mentalitate care a compromis întreaga discuţie – sau lipsa acesteia – referitoare la islam şi terorism.

Vreau să vă fac cunoştinţă cu oameni puţin cunoscuţi în afara mediului academic, dar care, cu toate acestea, au influenţat decisiv modul în care vorbim şi gândim în legătură cu islamul şi cu Orientul Mijlociu. Probabil că

nimeni nu este mai răspunzător că toate discuţiile referitoare la islam au fost îmbrăcate în cămaşa de forţă a corectitudinii politice decât cel care a fost Edward Said.

Said a crescut în Ierusalim şi Cairo, într-o familie cu dare de mână. A venit în America să studieze la un colegiu privat de elită din New England şi a frecventat mai apoi Princeton şi Harvard, unde şi-a luat doctoratul. Ulterior, a devenit profesor de literatură la Columbia University, unde, în 1978, a publicat *Orientalism*, o carte care a schimbat pentru totdeauna modul de a gândi despre islam şi Orientul Mijlociu al mediilor academice, al presei centrale şi al elitelor occidentale.

Said susţinea că în Occident, domeniul studierii istoriei Orientului Mijlociu ar fi un exerciţiu care îşi propune să creeze percepţia unei „culturi orientale" diferite şi inferioare, numai bună de cucerit de imperialiştii occidentali. El pretindea că studiul occidental al Orientul Mijlociu şi al Islamului era, în întregime, o formă de rasism, principiu inerent ostil al imperialismului. Orice occidental sau nemusulman care a studiat islamul sau Orientul Mijlociu, intenţionat sau nu, a ajuns să facă „o diferenţiere absolută şi sistematică între Occident, care este raţional, dezvoltat, uman, superior, şi Orient, care este aberant, subdezvoltat, inferior" 2. Cu alte cuvinte, Said credea că, dacă ai ascendenţi europeni, nu poţi vorbi despre religia a 1, 6 miliarde de musulmani fără a îi implicit rasist.

Cartea lui Said a creat o undă de şoc în lumea academică. A fost tradusă de îndată în mai bine de 30 de limbi şi a devenit foarte cunoscută în multe dintre universităţile lumii. În 2005, cărţile lui Edward Said făceau parte din bibliografiile a 868 de cursuri din colegiile şi universităţile americane, pentru a le număra doar pe cele cu programa afişată pe internet3. Despre autor s-au publicat cel puţin 40 de cărţi şi, în multe universităţi, sunt predate cursuri dedicate lui.

Said i-a acuzat pe cărturarii occidentali din domeniul

orientalisticii, în special pe cei care s-au dedicat studiului Orientului Mijlociu, că sunt complici conştienţi la exploatare şi subjugare. Lingvişti, istorici, antropologi şi arheologi au fost cu toţii instrumentele colonialismului şi edificării imperiilor. Savanţii occidentali au înfăptuit această operă a răului definind Occidentul în opoziţie cu „celălalt”. În cazul „orientalilor”, „celălalt” era cineva „de care trebuie să-ţi fie frică sau care trebuie controlat”. El pretindea că, literalmente tot ceea ce spunea un european sau un american despre Orient, dovedea „rasism, imperialism şi un etnocentrist aproape total” 4. Said reducea lupta israeliano-palestiniană la o confruntare între colonişti europeni albi şi săracii oprimaţi, neajutoraţii nativi cu piele întunecată.

Multiculturalismul a pornit ca o formă îmbunătăţită de toleranţă la diferenţele culturale. Edward Said l-a transformat într-un instrument de intoleranţă, un sistem de clasificare a tuturor tipurilor de comentarii despre religiile, culturile şi societăţile Orientului Mijlociu drept rasiste şi interzise. El a învăţat o întreagă generaţie de studenţi cum să-i acuze de „ostilitate” şi „rasism” pe cei cu care nu simt de acord.

Universităţile noastre îi educă pe studenţi să folosească victimizarea, durerea, protestele şi resentimentele ca instrumente de control. Studenţii învaţă modalităţi admise social prin care se cenzurează unul pe celălalt, pentru a controla ce vorbeşte interlocutorul şi pentru a reduce la tăcere credinţe pe care le resping.

Când o unitate militară este pe punctul să se pună în mişcare sau să atace un obiectiv, operaţiunea începe adesea cu o „salvă de acoperire”. Trupele mătură cu artileria şi mitralierele terenul din faţa unităţii care atacă, forţând duşmanul să se arunce în tranşee. Militarii pot astfel să avanseze. Cam acesta este mecanismul teoriilor lui Said, prezentarea disputei israeliano-palestiniene şi cultul cenzurii, care permit înaintarea cauzei islamiste şi a teroriştilor care ucid în numele islamului.

Pe măsură ce islamiştii câştigă teren, par să fie tot mai puţini cei care li se opun şi-i spun inamicului pe nume. Said şi înfricoşătoarele sale reguli de interpretare a lumii i-au făcut pe oameni să se arunce în tranşee pentru a se apăra.

Iar când fac asta, trupele islamiste avansează şi mai mult.

Despre ISlamlSM *este* vorba

Reamintiţi-vă ultimul deceniu. De câte ori s-o fi desfăşurat următorul scenariu? Undeva pe glob are loc un teribil atentat terorist. În mijlocul confuziei iniţiale, câţiva factori-cheie devin probe: făptaşii sunt credincioşi musulmani care au înregistrat un film pentru a avertiza lumea că ei au dezlănţuit jihadul. Familiile autorilor atentatului şi comunitatea din care provin îi declară cu mândrie *shahid-i*, adică martiri. Înainte să treacă ziua, vorbăreţii din presă organizează o întreagă paradă de doctori şi oficiali care spun calm audienţei că atentatul nu are, de fapt, nimic de-a face cu islamul.

Acesta a fost refrenul începând din 2001, prima dată din partea administraţiei Bush, apoi de la cea a lui Obama. Dacă ar fi fost vorba despre unul sau două atacuri şi nu despre 25.000 de incidente pe plan mondial (conform unui website care urmăreşte activităţile teroriste în toată lumea) putea fi un argument plauzibil5.l-ar fi putut prosti pe mulţi înainte să apară televiziunile de ştiri, internetul şi reţelele de socializare. Dar când vedem cea mai crudă barbarie însoţită de invocări constante ale *sharia* sau legea islamică – şi justificate de pasaje din Coran şi *ḥadīth* –, ar trebui să fie mai mult decât clar că suntem minţiţi în faţă.

De fapt, pentru presa oficială, singurul criteriu pentru diferitele teorii legate de sursele terorismului pare să fie că ele nu trebuie să aibă nimic de-a face cu islamul. În schimb, se vorbeşte despre sărăcie, politica externă americană şi, desigur, Israel. După cum vom vedea, au încercat chiar să facă din încălzirea globală explicaţia campaniei de asasinate declanşată de teroriştii ISIS în

Orientul Mijlociu.

Tipii ăştia sunt stupizi. Dar noi ceilalţi nu trebuie să fim.

Americanii nu sunt proşti. Chiar şi în faţa neîncetatelor asigurări mediatice, a propagandei sfruntate şi a minciunilor infatuate venite din partea celor mai influenţi oficiali, lucrurile sunt atât de clar şi evident greşite, încât chiar şi o naţiune hipnotizată şi de multe ori cu atenţia distrasă are dificultăţi să le mai creadă câtuşi de puţin.

În această secţiune a cărţii vom face ceea ce foarte puţini oameni sunt dispuşi să facă: vom scoate în evidenţă minciunile pe care le auzim frecvent în legătură cu islamul. Vom demonta sistematic teoria conform căreia organizaţiile teroriste ca al-Qaida, regimurile ticăloşite de tipul celui din Iran, armatele apocaliptice ale ISIS şi viziunea lor colectivă a unui califat nu ar avea de-a face cu islamul.

Vă mai spun odată: despre ISlamlSM *este* vorba!

Nu am scris această carte pentru oamenii predispuşi să se ofenseze repede. Nu voi radiografia cu prea mare atenţie fiecare cuvânt din fiecare capitol să mă asigur că folosesc mereu în întregime terminologia proprie corectitudinii politice. Toţi cei care m-au ascultat sau m-au văzut de-a lungul timpului ştiu care este poziţia mea: oamenii pot alege binele sau răul, pacea sau violenţa. Credinţa a 1, 6 miliarde de oameni nu este rea în sine, răi sunt cei care insistă pe interpretarea ei fundamentalistă, învechită şi pe ideea supremaţiei ei faţă de alte credinţe. Aceasta este principala diferenţă între islam şi islamism, viziunea totalitară care nu cunoaşte separaţia dintre religie şi politică şi care este în mod evident incompatibilă cu independenţa şi libertatea individuală.

Din zona centrală a Siriei şi din birourile guvernamentale din Teheran, la locurile de întâlnire ale Frăţiei Musulmane şi la organizaţiile sale afiliate de aici, din America, islamismul este în plin marş. Sub influenţa

fatală a radicalilor care încearcă să impună legea islamică în toată lumea, obiceiurile barbare pe care le-a adoptat islamul în secolul al VII-lea – asasinarea apostaţilor, lapidarea femeilor şi spânzurarea homosexualilor – se practică pe scară tot mai largă.

Islamul devine tot mai intolerant, nu doar faţă de cei care încearcă să susţină libertatea şi drepturile omului, ci şi faţă de milioane de musulmani. Persoanele favorabile moderaţiei şi unei abordări clasic liberale, care consideră credinţa o legătură între Dumnezeu şi om, nu ceva impus de autorităţi, sunt reduse la tăcere şi, în unele situaţii, vânate şi ucise.

Aceasta este problema. Este necesară o reformă rapidă a islamului. Şi, cu toate acestea, pare la fel de departe pe cât a fost şi până acum.

Dacă susţinătorii islamului ar fi depus eforturi sistematice să-şi reformeze religia – disociindu-se de formele sale barbare de odinioară –, nu ne-am găsi acum într-un loc în care religia însăşi să fie în centrul dezbaterii şi, din nefericire, al terorii şi morţii de pretutindeni. În schimb, am rămas cu o religie bună şi paşnică declarativ, adunând însă printre credincioşi milioane de adepţi care sunt orice altceva, mai puţin buni şi paşnici.

Cum pot fi împăcate lucrurile acestea? Trebuie să credem că teroriştii şi islamiştii – oameni care-şi urmează cu cea mai mare stricteţe credinţa – citesc Coranul şi *ḥadīth-ul* cu totul şi cu totul greşit?

Dacă vă sună la fel de absurd pe cât îmi sună mie, atunci este momentul să privim mai îndeaproape la ce spun cu adevărat aceste texte fundamentale ale credinţei şi de ce au găsit atâţia justificarea pentru ură şi violenţă în ele.

Minciuna numărul 1

„Islamul este o religie a păcii, iar teroriştii islamici nu sunt musulmani adevăraţi”.

Islamul este o religie care propovăduieşte pacea6.

Preşedintele Barack Obama

Am încetat să-i mai numesc pe aceşti inşi terorişti musulmani. Sunt tot atât de musulmani pe cât sunt şi eu. Vreau să spun, nu au niciun respect pentru viaţa celorlalţi şi nu asta scrie în Coran7.

Howard Dean, fostul preşedinte al Partidului Democrat, la televiziunea *MSNBC*

Vreme de decenii, americanilor li s-a spus că islamul este o religie a păcii.

Este un refren fără sfârşit, repetat de preşedinţi şi prim-minişti, de jurnalişti şi staruri sportive8, de papă9 şi chiar de terorişti10.

În zilele de după atacurile de la 11 septembrie, administraţia Bush s-a străduit din greu să accentueze ideea că Statele Unite ale Americii nu poartă războiul împotriva tuturor celor de credinţă islamică. În mod greşit, administraţia presupunea că islamul nu se deosebeşte prea mult de celelalte religii. Casa Albă îşi dorea să creadă că islamul predică pacea – şi au decis că o predică.

La 17 septembrie, la şase zile după ce World Trade Center a fost culcat la pământ şi Pentagonul incendiat, preşedintele

George W. Bush a vizitat un centru islamic din Washington D.C. şi a făcut distincţia între islam şi atacuri.

„Aceste acte de violenţă împotriva inocenţilor încalcă principiile fundamentale ale credinţei islamice”, spunea Bush. „Şi este important pentru concetăţenii mei americani să înţeleagă (…) că nu au legătură cu islamul. Islamul e pace” 11. Fostul secretar de stat Condoleezza Rice sublinia şi ea „bunăvoinţa care se află în centrul islamului” 12.

Administraţia Obama a continuat pe această linie şi a împins minciuna la extrem. Supus întrebărilor Congresului, fostul procuror general Eric Holder a evitat mai bine de două minute să asocieze cuvântul *islam* cu terorismul. „Nu vreau să spun nimic negativ despre o religie”, a afirmat Holder în timpul audierilor13. Fostul secretar de stat Hillary Clinton a ţinut isonul corectitudinii

politice, subliniind că mare parte dintre musulmani sunt „oameni paşnici şi toleranţi” şi combătându-i vehement pe cei care „au distorsionat” credinţa islamică14.

Uneori, dacă spui o minciună suficient de des îi faci pe oameni să o creadă.

Conform unui sondaj de opinie realizat în 2009 de *Washington Post* şi *ABC News*, 58% dintre americani apreciază islamul drept „o religie paşnică” 15. În ultima vreme, mai ales din pricina catastrofei din Orientul Mijlociu şi a ascensiunii Statului Islamic, în această statistică s-au înregistrat modificări. Dar nu foarte mari. Un sondaj de opinie Rasmussen a descoperit că 52% dintre americani consideră acum că islamul încurajează violenţa într-o măsură mai mare decât alte religii16. Această situaţie dovedeşte că mai există încă 48% dintre americani, aproape jumătate din populaţia ţării, care au înghiţit sloganul că islamul, în sine, este o „religie a păcii”, aşa cum susţin apologeţii lui.

Aceştia îşi justifică pretenţiile în felurite moduri. În prunul rând, ei pun în discuţie însuşi cuvântul *islam*, afirmând că, de fapt, islam se traduce prin „pace”, pentru că în arabă au aceeaşi rădăcină, cuvântul *salam*. Poate fi identificat şi în tradiţionala urare *assalamualaikum*! („Pacea fie cu tine”!).

Însă, după cum spune Daniel Pipes, specialist în Orientul Mijlociu, cuvânt *islam* se traduce mult mai corect prin „supunere”. „Nu există nicio conexiune semantică între *salam* şi *islam*, «pace» şi «supunere»”, scrie el. „Sunt două cuvinte fără legătură (de înţeles). Pe scurt, islam = supunere” 17.

Anjem Choudary, celebrul predicator islamic din Marea Britanie, susţinător gălăgios al Statului Islamic şi cofondator al grupului terorist Al-Muhajiroun18, este de acord cu această analiză. Într-un comentariu prin care justifica atacul întreprins de teroriştii cu legături în al-Qaida asupra revistei *Charlie Hebdo 19*, în urma căruia au murit 12 jurnalişti şi un poliţist parizian20, Choudary

scria:

În ciuda greşitei credinţei populare, islam nu înseamnă pace, ci mai degrabă supunere doar în faţa voinţei lui Allah.

De aceea, musulmanii nu cred în conceptul de libertate de exprimare, devreme ce vorbirea şi acţiunile lor sunt determinate de revelaţia divină şi nu sunt bazate pe dorinţele oamenilor21.

Dar nici această interpretare nu este suficientă pentru apologeţii islamului radical. Cei care au îmbrăţişat dogma „religie a păcii”, o argumentează spunând că „supunerea” în sine este un semn al intenţiilor paşnice. Supunerea faţă de voinţa lui Allah este o alegere personală, făcută de fiecare musulman pentru a-şi găsi pacea şi liniştea. La urma urmei, pretind ei, mulţi creştini vorbesc despre faptul că „se încredinţează” voinţei Domnului22. Un proiect academic denumit „Voci musulmane” al Universităţii din Indiana susţine că „în creştinism, supunerea în faţa Domnului este o cale de a ne încredinţa vieţile în mâini mult mai sigure – de fapt, Iisus le-a cerut discipolilor săi să renunţe la avuţii şi să-l urmeze” 23.

Pe lângă controversele referitoare la originea şi înţelesurile cuvântului, cei care susţin că „islamul înseamnă pace”, citează cea mai înaltă autoritate posibilă, Coranul. Să luăm, de exemplu, discursul ţinut de preşedintele Obama în 2009, la Cairo. „Sfântul Coran”, spunea Obama, „ne învaţă că acela care omoară un nevinovat e ca şi cum ar fi omorât întreaga omenire, iar acela care salvează o persoană e ca şi cum ar salva întreaga omenire”. 24

Dacă spusde lui ar fi sintetizat ceea ce spune Coranul despre acest subiect, atunci preşedintele Obama ar fi putut avea dreptate – însă nu e aşa. Obama, ca mulţi alţii, citează greşit din suratul 5 (Al-Mă’ida), versetul 32. Iată, de fapt, care este traducerea:

De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel

care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de a o altă stricăciune pe pământ, este ca şi când i-ar ucide pe toţi oamenii, iar cel care lasă în viaţă un suflet este ca şi cum i-ar lăsa în viaţă pe toţi oamenii. Trimişii Noştri au venit la ei cu semne învederate şi totuşi iată că mulţi dintre ei săvârşesc silnicii pe pământ (de exemplu, opresând injust şi depăşind limitele puse de Allah prin păcate capitale – n. G.B.) şi după aceasta (adică după venirea trimişilor).

Dar observaţi ce urmează în chiar următorul verset, suratul 5 (Al-Mă'ida), versetul 33:

Iată, răsplata acelora care luptă împotriva lui Allah şi a trimisului său şi caută să semene pe pământ stricăciune este că ei vor muri omorâţi sau răstigniţi pe cruce sau li se vor tăia mâinile şi picioarele încrucişate sau vor fi alungaţi din ţară.

Aceasta va fi pentru ei ruşine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea parte de chin mare.

Este o semnificativă schimbare de ton. Pentru a descifra înţelesul versetului este esenţial să înţelegem ce înseamnă „a lupta" şi „a semăna pe pământ stricăciune".

Descoperim o sugestie în scrierile învăţatului medieval islamic Ibn Kathir: „Termenul de «a lupta» pe care-l descoperim aici înseamnă să te opui şi să ripostezi şi include neîncrederea, blocarea drumurilor şi să răspândeşti teroarea la tot locul. «A semăna stricăciune pe pământ» se referă la diverse tipuri de rău" 25.

Cu alte cuvinte, Coranul stabileşte că aceia care nu urmează principiile islamului (adică manifestă „neîncredere"), poartă război cu religia islamică însăşi. Conform Coranului, simpla necredinţă este suficientă pentru a justifica omorurile şi crucificările.

Cei care nu se supun islamului, „se luptă" cu însuşi Dumnezeu. Acest sens este limpezit şi mai mult în diverse rânduri în Coran. Iată un citat din Coran, Al-Tawba 9: 29:

Luptaţi împotriva acelora care (1) nu cred în Allah şi (2) nici în Ziua de Apoi şi (3) nu opresc ceea ce Allah şi

trimisul său au oprit şi (4) nu împărtăşesc religia Adevărului (i.e., islamul), dintre aceia cărora li s-a dat Cartea (evreii şi creştinii – n. G.B.) până ce ei nu vor plăti tributul (*jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuşi legilor.

Implicaţiile sunt evidente. Dacă nu te supui islamului, declan – şezi războiul cu Dumnezeu şi cu adevăraţii credincioşi, iar acei credincioşi sunt învăţaţi să lupte cu tine până ce te vei supune, în acest sens, poate că islamul ar putea fi pe drept numit „o religie a păcii", pacea fiind instaurată doar prin supunere.

Alte probe din textele fundamentale ale islamului susţin şi mai mult violenţa în numele lui Dumnezeu. Coranul, de pildă, le reaminteşte musulmanilor că ar trebui să lupte chiar şi când nu şi-ar dori:

V-a fost prescrisă lupta (*jihad*), chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate întâmpla ca voi să urâţi un lucru care este bun pentru voi şi să iubiţi un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah ştie, în vreme ce voi nu ştiţi. (Coran, 2 Al-Baqara: 216)

De asemenea, Coranul explică şi ţelul acestei lupte – răspândirea islamului.

Spune acelora care nu cred că, dacă se vor opri (din necredinţă – n. G.B.), li se va ierta ceea ce a trecut, dar dacă se vor întoarce ei, (atunci vor fi pedepsiţi) după pilda celor de dinainte (ca avertisment – n. G.B.). (Coran, 8 Al – Anfal: 38)

Şi luptaţi împotriva lor până ce nu va mai fi ispită şi până ce religia va fi în întregime pentru Allah (*Fitnah* = necredinţă şi politeism – n. G.B.). Iar de se vor opri (să adore pe altcineva decât pe Allah – n. G.B.), atunci sigur Allah este Cel care vede Bine (*Basir*) ceea ce fac ei. (Coran, 8 Al-Anfal: 39)

Musumanilor le este permis, ba chiar li se ordonă, să lupte până când islamul va fi preamărit peste tot. Această poruncă este întărită şi mai mult de *ḥadīth*:

Trimisul lui Allah spuse: vă ordon să luptaţi împotriva oamenilor până când ei vor recunoaşte că nu este alt

Dumnezeu decât Allah… (Sahih Muslim 1: 30)

Ceva mai încolo, un alt verset din *ḥadīth* dă chiar mai multe amănunte în legătură cu poruncile primite de Mahomed de la Allah:

Trimisul lui Allah spuse: Mi s-a ordonat să lupt împotriva oamenilor până ce aceştia vor mărturisi că nu este alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este trimisul lui Allah, iar ei au hotărât asupra rugăciunii şi a plăţii *zakat*… (Sahih Muslim 1: 33)

Alte pasaje coranice au fost folosite în special de cei care voiau să-şi justifice violenţele. Osama bin Laden însuşi începe „Scrisoarea către poporul american" din 2002 cu citate din versete:

Li s-a îngăduit [să se apere] acelora care sunt atacaţi (credincioşilor, împotriva necredincioşilor – n. G.B.), căci ei sunt nedreptăţiţi. Iar Allah este în stare să-i ajute. (Coran, Al-Hajj 22: 39)

Cei care cred, luptă pe calea lui Allah, iar cei care nu cred, luptă pe calea lui Taghut (Satana). Aşadar, luptaţi împotriva aliaţilor lui Şeitan (Satana – n. G.B.), căci vicleşugul lui Şeitan este, neîndoielnic, slab! (Coran, An-Nisa 4: 76) 26

De fapt, după opinia aproape certă a lui bin Laden, prin porunca dată luptătorilor lui Allah de a „răspândi groază" printre duşmani, Coranul dădea mână liberă utilizării „terorii" – aşadar terorismului:

Deci pregătiţi [pentru luptă] împotriva lor tot ceea ce puteţi din forţă şi din cai înşeuaţi, cu care să-i înspăimânte pe duşmanul lui Allah şi pe duşmanul vostru şi pe alţii decât aceştia pe care voi nu-i ştiţi, dar pe care Allah îi ştie. Şi tot ceea ce voi cheltuiţi pe calea lui Allah, vă va fi dat înapoi pe deplin şi nu veţi fi nedreptăţiţi. (Coran, Al – Anfal 8: 60)

Ceea ce este, de asemenea, susţinut de *ḥadīth*:

Apostolul lui Allah a spus: „Am fost trimis cu puţine vorbe, dar cu mari înţelesuri şi am devenit victorios prin teroare…" (Sahih al-Bukhari 4: 52: 220)

În lumea adevărată, ne confruntăm constant cu acţiunile celor care cred că Allah „poate fi victorios prin teroare”.

Somaleza Ayaan Hârşi Aii27, preţuită activistă şi autoare, apărătoare a drepturilor omului, avertizează opinia publică mondială în privinţa islamului de mai mult de un deceniu. „Pentru mai bine de 13 ani, am avut un argument simplu ca răspuns la asemenea acte de terorism”, scria ea. „E o prostie să insistăm, cum fac îndeobşte liderii noştri, că faptele violente ale islamiştilor radicali pot fi despărţite de idealurile religioase care-i inspiră. Trebuie să recunoaştem, în schimb, că sunt conduşi de o ideologie politică, o ideologie încorporată în însăşi credinţa islamică, în cartea sfântă a Coranului, dar şi în viaţa şi învăţăturile profetului Mahomed conţinute de *ḥadīth*”.

Pentru ca vorbele să fie clare, ea a adăugat: „Permiteţi-mi să o spun cât de simplu pot: *Islamul nu este o religie a păcii*” *28*

Dar nu e nevoie să mă credeţi pe cuvânt şi nici pe activiştii curajoşi de calibrul lui Ayyan Hârşi Ali. Liderul ISIS spune exact acelaşi lucru.

O înregistrare din mai 2015, despre care se spune că ar proveni de la conducătorul ISIS, Abu Bakr al-Baghdadi, începe cu recitarea unor versete din Coran chiar de către acesta. Primul dintre versete este o altă variantă din Al-Baqara 2: 216: „V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută”. Al-Baghdadi continuă:

El (Atotputernicul şi Măreţul) a spus: „Să lupte, aşadar, pe calea lui Allah aceia care dau viaţa lumească de acum pentru Viaţa de apoi! Iar aceluia care luptă pe calea lui Allah, de va fi ucis sau de va birui, Noi îi vom da mare răsplată!” (Coran, An-Nisa’ 4: 74)

Şi El (Proslăvitul) spuse: „(…) Iar acelora care sunt ucişi pe calea lui Allah, El nu le va lăsa faptele lor să fie în deşert.

El îi va călăuzi şi va îndrepta starea lor. Şi îi va face

pe ei să intre în Raiul pe care El l-a făcut cunoscut. (Coran, Mahomed 47: 4 – 6) 29

Apoi, fără menajamente, vine cu propriul comentariu:

O, musulmani, islamul nu a fost nici măcar preţ de o zi religie a păcii. Islamul este religia războiului30.

Data viitoare când veţi auzi nesfârşitele platitudini despre islamul „religie a păcii", nu-mi citaţi ca probă vorbele. Dimpotrivă. Mergeţi la sursă. Luaţi un Coran şi găsiţi unul dintre capitolele citate în acest capitol. Sau citiţi cuvintele inamicilor voştri. După cum o spune limpede Baghdadi ca să înţelegem cu toţii: „Islamul este religia războiului".

Minciuna numărul 2

„Islamul nu diferă chiar atât de mult de creştinism sau iudaism".

Nu e nimic în islam care să fie mai violent decât creştinismul.

Toate religiile au fost violente, inclusiv creştinismul.31

Karen Armstrong, istoric al religiilor şi fostă călugăriţă

Amintiţi-vă că în timpul cruciadelor şi al Inchiziţiei, oamenii au comis fapte teribile în numele lui Hristos.

Barack Obama

Mereu şi mereu, într-un fel de bizară încercare de echivalare morală, auzim făcându-se comparaţii între islam şi creştinism. Ni se spune că aceia care ucid azi în humele islamului, nu se deosebesc de cei care ucideau în numele lui Hristos. La urma urmei, continuă ei, Biblia conţine pasaje care par să tolereze violenţa sau sclavia.

Philip Jenkins, specialist în istorie şi religie de la Universitatea Baylor şi Universitatea de stat Pennsylvania, susţine că „de fapt, scripturile islamice din Coran sunt cu mult mai puţin sângeroase şi violente decât multe pasaje din Biblie" 32. Sajjad Rizvi, de la Universitatea din Exeter, a încercat să echivaleze islamul cu tradiţia iudeo-creştină. „Aproape toţi profeţii Coranului le vor fi fiind cunoscuţi

celor care au studiat Biblia”, spune el. „Iar Coranul se referă explicit la parabole, idei şi istorii biblice. În virtutea rădăcinilor şi moştenirii comune celor trei credinţe, ne-ar fi mai util să gândim serios în termenii civilizaţiei şi ai moştenirii iudeo-creştino-islamice pe care-i împărtăşim” 33. Karen Armstrong, fostă călugăriţă şi scriitoare religioasă, susţine că „terorismul nu are nimic cu Mahomed, nu mai mult decât au cruciadele cu Iisus”.

Apărătorii unei viziuni frăţeşti, festiviste asupra lumii religiilor subliniază mereu originea comună a celor trei credinţe monoteiste: creştinismul, iudaismul şi islamul. Această teză are un fundament în faptul că pot fi trasate toate trei până la Avraam, pe care toate trei credinţele îl consideră un mare profet şi – în grade diferite – părinte, în fapt sau la figurat, al religiei34. În iudaism, este patriarhul israeliţilor din vechime şi, prin urmare, al evreilor de azi. Creştinismul a apărut din iudaism, iar Evanghelia după Matei din Biblie ne spune că Avraam era un străbun al lui Iosif, a cărui soţie i-a dat naştere lui Iisus Hristos. La rândul lor, musulmanii îl venerează pe Avraam, considerându-l unul dintre patriarhii de seamă. Conform musulmanilor, Mahomed însuşi era descendent al lui Avraam35.

Biblia, în special Vechiul Testament, istoriseşte războaiele, şi luptele, şi brutalitatea, nişte realităţi de zi cu zi în lumea de demult. De pildă, într-un pasaj din Levitic, Dumnezeu îi cere lui Moise să-l scoată pe cel care huleşte în afara taberei, după care „toată obştea să-l ucidă cu pietre” 36.

Dar asta s-a petrecut cu multe veacuri în urmă. Legea evreiască nu cere moartea celor care hulesc şi nici pe a celor vinovaţi de adulter. În zilele noastre, evreii nu recurg la practici de pe vremea lui Moise şi a lui David. Pentru creştini, Iisus Hristos a adus o înţelegere cu totul diferită a relaţiei dintre cei care-l urmau şi stat. Lui Pilat, Hristos i-a spus „împărăţia Mea nu este din lumea aceasta” 37 şi fariseilor că ar trebui să dea „Cezarului cele ale

Cezarului, iar lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu” 38.

În primele secole, creştinii erau o minoritate războinică luptând împotriva imperiilor care o persecutau. Abia la trei veacuri după Hristos, creştinătatea s-a alăturat autorităţii temporale sau lumeşti, fiind acceptată ca religie oficială a Imperiului Roman. Un mileniu mai târziu, creştinismul a trecut printr-o reformă care a adoptat ideea modernă a separaţiei clare între biserică şi stat.

Spre deosebire de creştinism, islamul nu s-a reformat defel. Cei mai mulţi dintre musulmani au considerat încă din vremea lui Mahomed că religia lor oferă o viziune deplină, atotcuprinzătoare asupra vieţii, că e de nedespărţit de politică şi de lege. Întreaga autoritate a credinţei islamice decurge de la Dumnezeu. Biserica şi statul nu sunt separate în tradiţia sunnismului islamic. Califul este deopotrivă lider religios şi politic.

Robert Spencer, director al programului Jihad Watch de la Centrul pentru Libertate David Horowitz, afirmă: „Islamul a avut mereu un caracter politic şi social, incluzând un program integral de guvernare” 39. Acest „program de guvernare” apare în legea islamică – *sharia* – sub forma unui pachet de reguli şi prescripţii derivând din Coran şi din alte surse de învăţături ale lui Mahomed, cum ar fi *ḥadīth*-ul.

Spre deosebire de evrei, care au fugit din Egipt pentru a ajunge pe tărâmul promis al Israelului, şi de creştini, care au trecut prin martirajul şi persecuţiile Imperiului Roman, islamul a fost o forţă politică de la început, de când Mahomed şi-a adunat discipolii şi s-a dus cu ei din oraşul său de baştină, Meca, la Medina. Acest eveniment a fost atât de important încât marchează debutul credinţei sale. Calendarul islamic nu începe cu naşterea sau cu moartea lui Mahomed, nici cu momentul în care Allah începe să i se reveleze, ci cu data mutării în Medina, „unde Mahomed a devenit conducător politic şi militar, iar islamul a devenit un stat” 40. Spencer subliniază că, până azi, „islamul susţine că trebuie să fie

ideologia călăuzitoare a statului” 41.

Când vine vorba despre realităţile islamului radical, capacitatea de ignoranţă deliberată printre membrii elitei politice şi jurnalistice nu încetează să uimească. De pildă, aceştia ignoră ţelurile evident politice ale islamului, cum ar fi dorinţa de a impune legea islamică (*sharia*) ca lege a pământului şi de a resuscita califatul, cu scopul aplicării acesteia. Alte religii au porunci pentru comunitatea lor de credincioşi, islamul, în schimb, le pretinde şi nemusulmanilor „supunere” faţă de legea islamică.

Credinţa că *sharia* trebuie să fie „ideologia conducătoare” se bucură de o largă susţinere în lumea musulmană de astăzi42. Vom vorbi şi despre acest subiect în paginile următoare, însă este relevant pentru această minciună care echivalează islamul cu celelalte religii majore că musulmani din toată lumea susţin şi astăzi aplicarea unora dintre cele mai dure pedepse din *sharia*. Acestea sunt cunoscute sub numele de *hudud*. Un studiu realizat în 2013 de Pew Research Center le descrie astfel:

O categorie a pedepselor prescrise de Coran şi de *sunna* (altă sursă a învăţăturilor lui Mahomed) este cea pentru crime considerate a fi împotriva lui Dumnezeu. Deşi interpretările juriştilor islamici diferă în ce le priveşte, hoţia, adulterul, acuzaţiile neprobate de adulter, consumul de băuturi alcoolice, tâlhăria şi apostazia sunt printre cele mai comune crime. Pedepsele prescrise merg de la biciuire până la exilare şi ucidere43.

Cei mai mulţi dintre musulmanii care susţin aplicarea *sharia* sunt de acord şi cu pedepsele *hudud* pentru hoţie, care pot însemna biciuirea sau tăierea mâinilor. Printre susţinătorii acestor practici barbare se numără:

Pedepse hudud pentru hoţie procent de sprijin în fiecare ţară44

— Pakistan 88
— Afghanistan 81
— Teritoriile palestiniene 76
— Egipt 70

— Malaysia 66
— Iordania 57
— Irak 56

Dar ce se întâmplă cu femeile acuzate de adulter? Cei mai mulţi musulmani care susţin aplicarea *sharia* în diferite ţări cred că femeile trebuie omorâte cu pietre.

Lapidarea pentru adulter
— Pakistan 89
— Afghanistan 85
— Teritoriile palestiniene 84
— Egipt 81
— Iordania 67
— Irak 58
— Tadjikistan 51

Chiar şi în Rusia, 26% dintre musulmanii care susţin *sharia* sunt de acord cu această pedeapsă pentru adulter45. Puteţi observa că multe dintre ţările de pe listă primesc miliarde de dolari şi sprijin din partea guvernului Statelor Unite ale Americii.

Şi poate că aţi uitat, dar studiul făcut de Pew a fost publicat în al treisprezecelea an al secolului al XXI-lea. Omul a păşit pe Lună, a vindecat boli devastatoare şi a inventat modalităţi de a face ca informaţia să circule în toată lumea într-o clipită. Dar, în lumea musulmană, segmente semnificative de populaţie încă doresc să taie mâinile hoţilor, să omoare cu pietre femeile care-şi înşală soţii şi să-i omoare pe cei care se convertesc la altă religie.

Nu e vorba „în mod stereotip" doar despre ţările care sunt vatra strămoşească a musulmanilor cu credinţe extremiste – aceleaşi sentimente s-au infiltrat şi în locuri neaşteptate, cum ar fi în Norvegia.

În noiembrie 2013, Fahad Qureshi46, unul dintre conducătorii islamici din ţara scandinavă, a afirmat în faţa unei mari adunări de sunniţi americani că americanii sunt minţiţi. Presa occidentală, spunea Qureshi, afirmă în mod mincinos că doar „radicalii" şi „extremiştii" musulmani susţin pedepse *hudud* extreme pentru cei care încalcă

sharia. „Fiecare musulman crede în aceste lucruri”, afirma Qureshi. „Nu înseamnă că, doar pentru că nu vă vorbesc despre ele sau pentru că nu apar în presă, nu cred în ele”.

Qureshi le-a cerut celor care participau la întrunire să ridice mâinile dacă sunt de acord ca „bărbaţii şi femeile să stea separat”. Apoi a întrebat: „Câţi dintre voi sunt de acord că pedepsele descrise de Coran şi de *sunna* – că e vorba despre moarte, lapidare pentru adulter, indiferent – sunt date de la Allah şi Trimisul Său, că sunt cea mai bună pedeapsă pentru oameni şi că acestea sunt pedepsele pe care ar trebui să le aplicăm mereu? Cine e de acord cu asta?”

Aproape toţi cei prezenţi au ridicat mâna47.

Şi ce să mai vorbim despre aliatul nostru cel mai apropiat, Marea Britanie? Un lider musulman de acolo, care vrea să aducă *sharia* în Marea Britanie, a declarat că homosexualii ar trebui omorâţi cu pietre, conform legii islamice48.

Şi, de parcă nu ar fi suficient pentru a arunca în aer definitiv argumentul falsei echivalenţe, merită să ne aruncăm privirea, de asemenea, şi asupra unuia dintre subiectele cele mai îndrăgite de apologeţi: cruciadele. Toată lumea, de la Karen

Armstrong la preşedintele Barack Obama, care a rămas în memoria tuturor reamintind celor prezenţi la National Prayer Breakfast49 că „oamenii au comis fapte teribile în numele lui Hristos”, s-a folosit de cruciade pentru a echivala islamul cu creştinătatea50.

Cruciadele nu s-au desfăşuat într-un vid istoric. De fapt, erau parte a ceea ce Ross Douhat, editorialistul ziarului *New York Times*, numea „incredibil de complicata istorie multicentenară a conflictului medieval dintre creştinătate şi islam” 51.

Armatele musulmane lansaseră multe atacuri de felul cruciadelor sau, mai corect, de tipul jihadului împotriva Europei, atât înainte, cât şi după ceea ce este acceptat, în general, drept perioada cruciadelor creştine. Parte din

acea perioadă se suprapune cu „Reconquista”, un secol de strădanii pentru a alunga invadatorii islamici de pe teritoriul ocupat astăzi de Spania şi de Portugalia, controlat de arabi încă din secolul al VIII-lea d. H.52. Unii cercetători susţin că „fără eforturile cruciadelor de-a lungul acelor secole, este dificil să întrevezi cum ar fi putut Europa occidentală să scape necucerită de armatele musulmane” 53.

În timpul celor patru secole dintre moartea lui Mahomed şi Prima cruciadă54, războinicii şi corăbiile islamice au lansat ofensive în toată Mediterana împotriva forţelor europene, ajungând chiar şi în Franţa. Cruciadele erau o reacţie la fel de normală ca oricare alta la jihadul islamic.

Dar nici măcar cruciadele nu au pus capăt luptelor definitiv. Conflictul deschis dintre regatele creştine şi cel musulman a continuat vreme de secole, până când Imperiul Otoman a fost împiedicat să captureze Viena, în 168355. De fapt, predilecţia islamiştilor radicali de a-i numi pe americani „cruciaţi” sugerează că, în mintea lor, cel puţin, acel conflict ar putea continua şi în zilele noastre.

Minciuna numărul 3

„Jihadul este o luptă paşnică, interioară, nu un război împotriva necredincioşilor

Lupta jihadului are de-a face cu dificultatea şi complexitatea trăirii unei vieţi bune, o luptă interioară cu râul Presupune a fi virtuos şi moral, un efort serios de a face lucruri bune şi a ajuta la reforma societăţii.56

John Esposito, Universitatea din Georgetown

Jihadul este angajamentul personal de a servi, de a îndura, de a fi hotărât s-o iei pe drumul cel greu; jihadul te supune încercărilor, făcându-te să te confrunţi cu propriile slăbiciuni, vicii şi carenţe; jihadul înseamnă să-ţi asumi responsabilitatea.57

My jihad campaign, 2012

Mulţi musulmani şi cărturari islamici consideră că

definiţia cea mai corectă a jihadului se referă la lupta interioară de a face bine şi de a urma învăţăturile lui Dumnezeu; musulmanii se străduiesc să înfăptuiască asta în fiece zi.5S

Salon.com, 2013

Jihadul este o luptă sfântă, un principiu de bază al islamului care înseamnă purificarea personală sau a unei comunităţi.

John Brennan, consilier prezidenţial, 2010

La câteva ore după atacurile de la 11 septembrie, mulţi americani au auzit cuvântul *jihad*. Cele mai importante reţele de televiziune şi pagini de internet au transmis înregistrarea unui Osama bin Laden sigur de sine, care declara că misiunea organizaţiei sale teroriste a fost să distrugă Statele Unite ale Americii.

Jihadul ajunsese în America.

După aproape 15 ani, acest exotic cuvânt arab a devenit înfricoşător de familiar. Cu toate acestea încă mai sunt unii care încearcă din răsputeri să disocieze cuvântul *jihad* de ceea ce vedem cu ochii noştri: războiul sângeros declanşat împotriva nemusulmanilor.

De pildă, un articol apărut în 2003 în *National Geographic*, îl citează pe Maher Hathout, autorul cărţii *Jihad* vs. *Terrorism*, dornic să ofere „o versiune corectă a sensurilor jihadului”. Hathout era de părere că jihad se referă la „o paletă de activităţi bazate cu toate pe înţelesul arab al sintagmei «efort susţinut». În Coran, jihad înseamnă efortul îndârjit de a te schimba pe tine însuţi şi, de asemenea, în anumite situaţii, de a te opune fizic opresorilor, dacă nu există altă cale de acţiune”.59

În ultima parte a lui 2012, Ahmed Rehab, directorul filialei din Chicago a Council on American – Islamic Relations (CAIR), organizaţie legată de Hamas, a început o susţinută campanie de propagandă pentru redefinirea conceptului de jihad în ochii opiniei publice din Statele Unite ale Americii. El a beneficiat de sprijinul presei şi, cu ajutorul sponsorilor, a lipit pe autobuzele principalelor

oraşe americane afişe cu musulmani zâmbitori, povestind despre jihadurile lor personale, nonviolente. Rehab explica pe site-ul său Myjihad.com: „Jihadul este angajamentul personal de a servi, de a îndura, de a fi hotărât s-o iei pe drumul cel greu; jihadul te supune încercărilor, făcându-te să te confrunţi cu propriile slăbiciuni, vicii şi carenţe; jihadul înseamnă să-ţi asumi tu însuţi responsabilitatea” 60.

Profesorul John Esposito de la Universitatea din Georgetown este unul dintre cei mai importanţi comentatori care-şi pun o pâine albă pe masă ca apologet al jihadului. Din fotoliul său de director al Centrului „Prinţul Alwaleed bin Talal” 61 pentru înţelegerea musulman-creştină, instituţie generos subvenţionată de saudiţi, Esposito a devenit o figură proeminentă în presă în calitate de consultant al oficialilor guvernamentali. *What Everyone Needs to Know About Islam*, cartea sa apărută după 11 septembrie 2001, a declanşat în mare măsură confuzia referitoare la adevărata semnificaţie a jihadului. „Jihadul ca luptă are de-a face cu dificultatea şi complexitatea trăirii unei vieţi bune”, spunea el. „Lupta interioară cu răul presupune a fi virtuos şi moral, un efort serios de a face lucruri bune şi a ajuta la reforma societăţii”. 62

Când Esposito nu e prea ocupat să le spună americanilor despre islam, joacă rolul de martor de bună purtare şi susţinător entuziast al Frăţiei Musulmane, atât în SUA, cât şi peste graniţă, într-o scrisoare adresată unui judecător, îl lăuda pe Sami al-Arian63, lider al Jihadului Islamic palestinian64, acum deportat, că este „un cărturar extraordinar de strălucit şi elocvent, un intelectual-activist, o conştiinţă deplin dedicată păcii şi dreptăţii sociale” 65. În ciuda prezentării lui Esposito, al-Arian însuşi a recunoscut implicarea sa profundă în problemele Frăţiei Musulmane, considerată de Departamentul de Stat o organizaţie teroristă palestiniană66.

La fel de îngrijorător este faptul că Esposito şi-a

exprimat admiraţia pentru juristul-şef al Frăţiei Musulmane, şeicul Yusuf al-Qaradawi. El descrie cu fervoare „interpretarea reformatoare pe care şeicul o dă islamului şi relaţiilor acestuia cu democraţia, pluralismul şi drepturile omului” 67. Este acelaşi Qaradawi care, în ianuarie 2009, cerea musulmanilor să-i pună „la locul lor” pe evrei aşa cum a făcut Hitler.

„De-a lungul istoriei”, spunea Qaradawi, „Allah s-a impus asupra poporului evreu, pedepsindu-l pentru depravarea lui. Ultima pedeapsă a fost executată de Hitler. Prin tot ce le-a făcut – chiar dacă ei au cam exagerat pe această temă –, el a reuşit să-i pună la locul lor. Aceasta a fost pedeapsa divină pentru ei. De va voi Allah, data următoare vor fi pedepsiţi de mâna credincioşilor”. 68

Din fericire, nu depindem de profesorii de studii islamice de la Georgetown sau de bloggeri şi nici chiar de preşedinţi pentru a înţelege ce este cu adevărat jihadul – putem descoperi adevărul noi înşine studiind sursele islamice primare. Putem – şi trebuie – să cunoaştem ce citesc musulmanii despre propria religie. În cele din urmă, când vom face efortul să ne uităm pe texte, vom descoperi că legea islamică este extrem de clară în legătură cu jihadul.

Pentru a întări impresia amerianilor că jihadul este o luptă paşnică, interioară, apologeţii ei se referă la o singură afirmaţie atribuită lui Mahomed în *ḥadīth*. Este distincţia între „marele jihad”, nonviolent, şi „micul jihad”, care înseamnă „a purta război”.

Chiar dacă are un cuvânt greu în islam, *ḥadīth-ul* are mai puţină autoritate decât Coranul, care este dictat de Allah însuşi. Unul dintre cei mai cunoscuţi şi onorabili cărturari ai legii islamice, Ibn Taymiyyah69, explica diferenţa dintre cele două tipuri de jihad, spulberând ideea că jihadul este altceva decât războiul sfânt împotriva infidelilor:

Într-un *ḥadīth* relatat de mai mulţi, după bătălia de la Tabuk, profetul ar fi zis: „Ne-a întors de la Jihad Asghar

(micul jihad) la Jihad Akbar (marele jihad)". Acest *ḥadīth* nu are o sursă, nimeni care să aibă cumva legătură cu domeniul înţelepciunii islamice nu l-a povestit. Jihadul împotriva necredincioşilor este cea mai nobilă acţiune, mai mult, este cea mai importantă acţiune făcută de dragul omenirii70.

Cu toate acestea, chiar dacă un apologet va fi de acord cu punctul de vedere al lui Taymiyyah, că Mahomed nu a făcut nicicând deosebirea între „micul jihad" şi „marele jihad", ei vor insista că, în conformitate cu legea islamică, Allah va permite numai un jihad „defensiv". Jihadul, spun ei, este justificat doar dacă sunt atacate pământuri musulmane sau dacă musulmanii sunt persecutaţi.

Într-un articol apărut în *Huffington Post*, autorul sufit Kabir Melmiński scrie că în islam „lupta este permisă doar pentru apărare şi este îndreptată împotriva celor care te atacă fără preget". Şi în continuare: „Cu toate acestea, islamul nu este o religie pacifistă, el acceptă posibilitatea că, din timp în timp şi ca ultimă soluţie, armele trebuie ridicate pentru un război drept" 71. Sună suficient de paşnic şi moderat, nu? Poate fi contestat dreptul cuiva la autoapărare? Sau de a purta fără tragere de inimă „un război drept", ca ultimă soluţie?

În secolul al XIV-lea, Shihabuddin Abu al-Abbas Ahmad ibn an-Naqib al-Misri a scris *Nădejdea călătorului*: *manualul clasic al legii sacre islamice* sau *Umdat* al-*Salik*, în arabă. Volumul, cu mare autoritate printre credincioşi, este o sinteză a legii islamice, reflectând viziunea uneia dintre cele mai importante şcoli de jurisprudenţă, numită *Shafi-i*. În ciuda vechimii sale, este cel mai popular manual de lege islamică din Statele Unite ale Americii şi, pretutindeni în lume, una dintre cele mai autoritare surse. A fost tradus în engleză pentru că mulţi musulmani din America şi din alte ţări nu vorbesc arabă clasică. De fapt, *Nădejdea călătorului* este primul tratat de legislaţie islamică apărut într-o limbă europeană care a fost

certificat de cel mai important centru de jurisprudenţă sunnită islamică, Universitatea Al-Azhar din Cairo. Mai mult, în paginile de început se află şi susţinerea similară din partea Institutului Internaţional de Gândire Islamică, adică de la grupul de experţi ai Frăţiei Musulmane din Statele Unite ale Americii.

Secţiunea despre jihad din Nădejdea călătorului se află în capitolul 9, „Justiţia”. Acolo se spune:

Jihadul înseamnă războiul împotriva celor care nu sunt musulmani şi este derivat, etimologic, de la cuvântul *mujahada* care înseamnă războiul pentru fondarea religiei. Acesta este micul jihad72.

Paragraful despre jihad devine chiar mai explicit atunci când *Nădejdea* subliniază „baza scripturală a jihadului” în trei versete definitorii despre Mahomed din Coran:

1. V-a fost prescrisă lupta (Coran, Al-Baqara 2: 216).

2. Prindeţi-i şi omorâţi-i, oriunde-i veţi afla! (Coran, Al-Nisa’ 4: 89).

3. Luptaţi uniţi împotriva politeiştilor (Coran, Al-Tawba, 9: 36) 73.

De vreme ce aceste porunci se aflau în Coran, musulmanii considerau că proveneau de la Allah, fiind, prin urmare, obligatorii. *Nădejdea călătorului* continuă prin a face referinţă la justificările pentru războiul jihadului, aşa cum se găsesc în cele mai autoritare colecţii ale *ḥadīth-ului*, Bukhari şi Muslim, care relatează că însuşi Mahomed ar fi spus:

Mi s-a dat poruncă să mă lupt cu oamenii până când vor depune mărturie că nu există alt Dumnezeu decât Allah şi că Mahomed este trimisul lui Allah, şi se vor ruga şi vor plăti *zakat*. Şi dacă spun asta, îşi salvează sângele şi proprietăţile de mine, în afară de drepturile pe care le are islamul asupra lor.

Iar socoteala lor finală va fi cu Allah74.

După ce analizăm legea islamică, descoperim că jihadul se dovedeşte a fi o pledoarie pentru violenţă fizică

şi reală. De asemenea, tot acolo găsim porunca de a-i deposeda de proprietăţi pe cei care „nu au depus mărturie că nu există alt Dumnezeu decât Allah şi că Mahomed este trimisul lui Allah şi să se roage şi să plătească *zakat*" *75* – sau, cu alte cuvinte, cei care nu au devenit musulmani.

Această interpretare a jihadului este susţinută de numeroase alte surse autoritare scrise de cărturari islamici. Ibn Khaldun76, unul dintre cei mai importanţi savanţi ai islamului clasic, discută înţelesul şi sensul jihadului ca „război sfânt" şi îl pune în opoziţie cu aspiraţiile altor religii sau naţiuni în apreciatul său tratat *Muqaddimah*:

În comunitatea musulmană, din pricina universalităţii misiunii musulmane şi a obligaţiei de a-i converti pe ceilalţi oameni la islam, fie prin convingere, fie cu forţa, războiul sfânt este o îndatorire religioasă… Celelalte grupări religioase nu au o misiune universală. Pentru ele, războiul sfânt nu era o datorie religioasă, ci doar cu scop defensiv. Printre acestea, autoritatea regală revine celor care o au prin accident sau printr-o conjunctură care n-are de-a face cu religia. Le revine ca rezultat necesar al sentimentului grupului, care prin însăşi natura sa caută să obţină autoritate regală, după cum am mai spus mai înainte, şi nu pentru că sunt obligaţi să obţină puterea peste alte naţiuni, cum e cazul islamului. Li se cere mai degrabă să întărească religia printre propriii oameni77.

Prin anii 1930, Hassan al-Banna, fondatorul Frăţiei Musulmane, a scris un pamflet în legătură cu importanţa jihadului:

Jihadul este o obligaţie de la Allah pentru tot musulmanul care nu poate fi ignorată sau evitată. Allah a acordat mare importanţă jihadului şi a promis o recompensă minunată pentru martirii şi luptătorii în numele Său. Numai cei care au acţionat în această direcţie şi au vieţuit precum martirii, în împlinirea jihadului, pot să li se alăture pentru a fi astfel recompensaţi. Mai mult, Allah i-a onorat, în mod special, pe mujahedinii cu calităţi

excepţionale, atât spirituale, cât şi practice, pentru a beneficia de ele în această lume şi în următoarea. Sângele lor pur este simbolul victoriei din această lume şi însemnul succesului şi fericirii din lumea de apoi.

Islamul este preocupat de problema jihadului şi recrutează şi mobilizează [comunitatea mondială musulmană] să apere cu toată puterea cauza dreaptă mai mult decât orice altă societatea străveche sau contemporană, religioasă sau laică. Versetele din Coran şi Sunna lui Mahomed (PBUH78) mustesc de asemenea idei nobile şi îi cheamă pe oameni în genere (cu cea mai elocventă expresie şi cel mai clar înţeles) la jihad, la război, în armată şi la toate metodele de luptă pe uscat şi pe apă79.

Cărturarul musulman Maulana Waris Mazhari din India recunoaşte că „înţelesul tradiţional al jihadului trebuie să fie cercetat, studiat şi degrabă revizuit". El scrie:

Cei mai mulţi jurişti islamici şi comentatori coranici (*mufasirin*) consideră că războiul este fundamentul relaţiilor dintre musulmani şi nemusulmani. Ei apreciază că necredinţa nemusulmanilor este cauza (*Hiat*) unui asemenea război. Ei cred că musulmanii trebuie să intre în permanenţă în război cu nemusulmanii până ce islamul obţine supremaţia asupra tuturor celorlalte religii. De vreme ce, de fapt, cum crede tot musulmanul, aceasta nu se poate întâmpla decât înainte de Ziua judecăţii, ei susţin că musulmanii trebuie să continue cu necesitate să poarte război împotriva nemusulmanilor până ce Ziua judecăţii, în fine, soseşte. Opinia imamilor Shafi-i şi a altor jurişti islamici este şi mai radicală în această privinţă – ei susţin că doar celor care fac parte din Ahl-e Kitab sau „Poporul cărţii" li se permite să rămână în viaţă dacă plătesc *jizyah* şi că toţi ceilalţi nemusulmani trebuie fie să accepte islamul, fie să moară80.

Osama bin Laden, mişcarea Hamas, Statul Islamic, Boko Haram, Hezbollah şi toate celelalte grupări teroriste

musulmane şi-au justificat faptele pretinzând că lupta lor este un jihad defensiv. Ei cred că ţelul islamului este să disemineze sistemul său de legi în toată lumea, de aceea orice *opoziţie* la răspândirea legii islamice poate fi definită drept un act „defensiv”.

În 1998, bin Laden şi al-Qaida au făcut publică o declaraţie adresată Occidentului şi lumii musulmane, de chemare la jihad defensiv împotriva Statelor Unite ale Americii. Documentul era numit „Declararea jihadului împotriva evreilor şi cruciaţilor pe frontul mondial islamic”. Observaţi în cele ce urmează cât de important este pentru al-Qaida să-şi sprijine spusele pe referinţe la ceea ce musulmanii consideră un legământ important sau legal:

Toate aceste crime şi păcate comise de americani sunt o declaraţie de război clară împotriva lui Allah, a trimisului său şi a musulmanilor. De-a lungul istoriei islamului, *ulema* a fost în permanenţă de acord că jihadul este datoria fiecăruia în parte dacă inamicul distruge ţările musulmane. Faptul a fost revelat de imamul Bin-Qadamah, în „Al-Mughni”, de imamul al-Kisâi, în „Al-Badâi”, de al-Qurtubi, în interpretarea sa, şi de şeicul de al-Islam în cărţile sale, unde scrie: „În ceea ce priveşte lupta pentru respingerea unui duşman, aceasta este menită să apere sanctitatea şi religia şi este o datorie, după cum au fost de acord cărturarii islamici. Nimic nu este mai sacru decât credinţa, cu excepţia alungării unui inamic care atacă religia şi viaţa81.

De fapt, bin Laden şi autorităţile islamice pe care se sprijinea se refereau la Coran, suratul Al-Mâida 5: 33, unde se spune:

Iară răsplata acelora care luptă împotriva lui Allah şi a Trimisului său şi caută să semene pe pământ stricăciune este că ei vor muri omorâţi sau răstigniţi pe cruce sau li se vor tăia mâinile şi picioarele cruciş sau vor fi alungaţi din ţară. Aceasta va fi pentru ei ruşine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea ei parte de chin mare.

După Războiul din Golf din 1991, la invitaţia Arabiei Saudite, Statele Unite ale Americii au amplasat trupe în această ţară pentru a se asigura că Saddam Hussein nu va mai încerca anexarea vreunui stat vecin. Dar bin Laden a interpretat altfel acţiunile americane. El şi al-Qaida au învinuit America de „un atac împotriva religiei şi vieţii” în teritoriile controlate de musulmani.

Răposatul mare ayatollah libanez, şiitul Muhammad Hussein Fadiallah82, definea natura jihadului defensiv în termeni pe care cu siguranţă liderul al-Qaida i-ar fi aprobat (subliniem cu trei linii!):

Jihadul în islam (confruntarea violentă cu inamicul) este acţiunea de luptă care-şi propune să oprească inamicul să se înstăpânească cu forţa asupra pământurilor şi oamenilor prin mijloace violente care înlătură libertatea, ucid populaţia, uzurpă avuţiile şi împiedică autodeterminarea oamenilor. De aceea, jihadul confruntă violenţa prin metode violente şi forţa prin forţă, ceea ce face să aibă uneori o natură defensivă, iar alteori una preventivă… în lumina acestor lucruri, jihadul nu diferă de niciun alt concept uman şi civilizat de autoapărare.

El exprimă natura umană înnăscută a autoapărării sau îi împiedică pe alţii să obţină capacitatea unei agresiuni rapide. Este vorba, de asemenea, despre apărarea celor obidiţi care sunt persecutaţi de o putere arogantă şi care nu au mijloacele să se apere singuri.83

După cum a limpezit apele Fadiallah, există o mulţime de lucruri pe care legea islamică le ia în considerare în cazul jihadului defensiv. Dacă autorităţile nu le permit musulmanilor din societăţile nonislamice să-şi ducă viaţa conform *sharia* – cu toate regulile ei obligatorii, antidemocratice şi învechite –, se poate considera că acea comunitate musulmană este „persecutată”.

Aceasta este o definiţie foarte largă care lasă suficient loc de interpretări şi justificări pentru jihadul defensiv. De exemplu, asasinii care i-au masacrat pe angajaţii ireverenţioasei reviste satirice *Charlie Hebdo* din

Paris nu credeau că sunt implicaţi într-o acţiune ofensivă. Ei credeau că *apără* de fapt reputaţia profetului islamului de cei care-o atacaseră. Mai mult, ei credeau că lumea va afla astfel despre pedeapsa prescrisă de *sharia* pentru batjocorirea sau contestarea lui Mahomed şi că îi vor descuraja în acest mod pe cei care ar fi vrut să-i imite pe umoriştii de la *Charlie Hebdo*.

Chiar şi autorităţile islamice considerate „moderate" în mediul academic şi al mass-media, cum ar fi Yusuf al-Qaradawi – liderul Frăţiei Musulmane care-l apreciază pe Hitler şi este superstarul talk-show-urilor de la televiziunea Al *Jazeera* – au acceptat acest raţionament în ceea ce priveşte *jihadul* defensiv. Qaradawi este cel mai influent imam sunnit în viaţă. Programul său „*Sharia* şi viaţa" are o audienţă estimată la 60 de milioane de telespectatori din lumea musulmană84.

În 2011, după cum bine se ştie, Qaradawi a lansat *ofatwa* în care subliniază standardul islamic pentru jihad:

Asigurarea libertăţii de propagare a chemării întru islam… şi înlăturarea obstacolelor fizice care nu lasă chemarea întru islam să ajungă la mulţimea popoarelor. Acesta a fost motivul cuceririlor făcute de drept-călăuziţi (califii) şi de tovarăşii profetului, de asemenea şi de cei care i-au urmat în neprihănire. Ei au luptat pentru a înlătura puterea tiranilor care se ţineau de gâtul şi de minţile oamenilor…85

Este un standard foarte imprecis şi se poate aplica într-o multitudine de scenarii unde există orice tip de obstacol, real sau imaginar, în calea convertirii în masă la islam. Aceeaşi logică se aplică blasfemiei, ridiculizării şi oricărei alte situaţii permise de Primul Amendament86 al Constituţiei SUA şi pe care voci influente ca aceea a lui Qaradawi l-ar putea considera ca interferând cu „chemarea întru islam". A-ţi bate joc printr-o caricatură de Mahomed, a vorbi împotriva legii islamice sau chiar a scrie această carte pentru a dezvălui adevărul – toate acestea pot fi considerate acte care îi împiedică pe americani să se

convertească la islam, ţelul islamiştilor, şi justifică prin urmare violenţa jihadului.

Musulmanii pot avea, fiecare în parte, paşnicul lor jihad interior, spiritual, şi pentru dezvoltarea personală, dar acesta nu ar trebui folosit pentru a oculta ameninţarea adevărată, a jihadului violent. Apologeţii se concentrează pe primul pentru a se asigura că nu avem cum afla de ultimul. Legea islamică defineşte jihadul ca fiind „războiul împotriva celor care nu sunt musulmani" şi ca „război pentru a impune religia", iar înţelesul tradiţional dat de *sharia* termenului este o parte consistentă a doctrinei islamice de la Mahomed până astăzi.

Minciuna numărul 4 „*De fapt, musulmanii nu caută să trăiască sub* sharia *şi cu atât mai puţin să le-o impună altora*; *oricum, sunt multe şi diferite interpretările acesteia*".

În sens larg, sharia este codul de conduită sau legea religioasă a islamului. Este un sistem care cuprinde criminalitatea, politica, economia şi problemele personale cum ar fi sexualitatea, dieta, igiena, rugăciunea şi postul... Nu există niciun document care să sintetizeze punctele de vedere convergente asupra sharia. Acest fapt duce la numeroase interpretări diferite87.

Council on American – Islamic Relations

Interpretările în legătură cu ce înseamnă cu adevărat sharia sunt atât de multe că pe alocuri aceasta poate fi integrată cu relativă uşurinţă în cadrul sistemelor politice88.

Steven A. Cook, Consiliul pentru relaţii externe în efortul de a părea tolerant şi înţelegător faţă de islam, Center for American Progress, instituţie finanţată de George Soros, l-a însărcinat pe Wajahat Ali, fost activist în cadrul Asociaţiei studenţilor musulmani, să redacteze o sinteză de şapte pagini intitulată „Să înţelegem *sharia* \ în paginile acestei lucrări, Ali scrie: „*Sharia* nu desemnează un singur lucru.

Există multe comunităţi musulmane şi fiecare

înţelege *sharia* în felul ei. *Sharia* nu cuprinde niciun document oficial de felul Decalogului. Este legea ideală a lui Dumnezeu aşa cum a fost interpretată de cărturarii musulmani de-a lungul veacurilor şi-şi propune să le aducă oamenilor dreptatea, cinstea şi mila". El merge mai departe şi concluzionează: „În realitate, *sharia* este legea religioasă a fiecăruia şi oferă călăuzire morală pentru cei mai mulţi musulmani. Savanţii musulmani au convenit de-a lungul istoriei asupra unor valori intrinseci ale *sharia*, care sunt teologice şi etice, nu şi politice. Mai mult, aceste valori intrinseci sunt în armonie cu valorile intrinseci ale spiritului american".

Avocatul şi scriitorul Qasim Rashid89, comentând pentru *Huffington Post*, subliniază în mod repetat că *sharia* este în căutarea unei societăţi „bazate pe justiţie, pluralism şi echitate pentru fiecare membru" şi că *sharia* nu ar permite ca aceste principii să fie impuse asupra „unei persoane care nu le doreşte" 90.

În primul rând, haideţi să vedem ce este *sharia*. Este codificarea regulilor pentru viaţă (sau *deen*) decretate de Allah, expresie perfectă a voinţei şi justiţiei sale divine. De aceea, este legea supremă peste toţi şi toate, indiferent unde trăieşte fiecare în parte. Nu există aspect al vieţii de care să nu se ocupe *sharia*; aceasta guvernează şi dictează totul91.

Sharia provine din patru izvoare principale: Coranul, *suttna* sau *ḥadīth*, *Ijma* şi *Qiyas*. De acum sunteţi deja familiarizaţi cu textul sfânt fundamental al islamului şi cu *ḥadīth*-ul care ne prezintă exemplul personal al lui Mahomed şi evenimente din viaţa acestuia conform tradiţiei orale. *Ijma* înseamnă „consens" şi constă în opinia prevalentă a savanţilor musulmani. *Qiyas* înseamnă a raţiona prin analogie, stabilind precedente în domenii în care Coranul şi *ḥadīth-vi* sunt neclare.

„Islamul, după cum s-a convenit în general, este un mod complet de viaţă", scrie Intran Ahsan Kahn Nyazee, unul dintre cei mai importanţi profesori de lege islamică

de la Universitatea Internaţională Islamică din Islamabad, „iar miezul acestui cod este legea islamului… Musulmanii nu acceptă niciun alt suveran sau autoritate, dacă nu garantează aplicarea legilor (*sharia*) în integralitatea lor. Orice alt sistem legal, indiferent cât de atrăgător ar putea apărea la o primă vedere, este străin de musulmani şi are puţine şanse să fie soluţia problemelor lor: ar fi compromis de la început” 92.

Aceasta este rădăcina islamului politic sau a ceea ce numim islamism. Este o credinţă împărtăşită de milioane de musulmani că *sharia* este răspunsul la maladiile lumii şi că reprezintă viziunea cuprinzătoare asupra lumii a lui Mahomed şi a Coranului. Un sondaj Pew din 2013, efectuat pe aproximativ 40.000 de musulmani din 39 de ţări, demonstrează, deloc surprinzător, cât de mare este sprijinul acordat adoptării *sharia93*.

Sprijinul pentru *sharia*

Procente de musulmani care vor ca *sharia* să devină legea oficială a ţării lor:

— Afghanistan 99
— Irak 91
— Teritoriile palestiniene 89
— Malaysia 86
— Pakistan 84
— Maroc 83
— Bangladesh 82
— Thailanda 77
— Egipt 74
— Indonezia 72
— Iordania 71
— Rusia 42

Nu ar trebui să ne mire numărul mare de musulmani care doresc să trăiască guvernaţi de *sharia*, mai ales după ce vom afla mai multe despre obiectivele şi fundamentele islamului. Pentru musulmani, a trăi conform legii (*deen*) lui Allah – care cuprinde totul, de la legile familiei, ale afacerilor şi ale tranzacţiilor comerciale, până la legi

internaţionale şi multe altele – este cu certitudine un imperativ religios. În *Islamul*: *O lege sacră*. *Ce ar trebui să ştie fiecare musulman despre sharia*, Feisal Abdul Rauf94, imamul din centrul controversei moscheii din Ground Zero, unde s-au aflat şi cele două Turnuri gemene, descrie astfel *sharia*:

De vreme *ce sharia* este înţeleasă ca o lege care-l are pe Dumnezeu în centrul ei, în principiu este imposibil să limitezi *sharia* la anumite aspecte ale vieţii umane, lăsând deoparte altele… *Sharia* acoperă astfel fiecare domeniu al legii – publice şi private, naţionale şi internaţionale – alături de multe alte aspecte pe care occidentalii nu le-ar considera defel de domeniul legilor, pentru că baza *sharia* este proslăvirea şi ascultarea lui Dumnezeu prin fapte bune şi moralitate. Astfel că a urma legea sacră defineşte credinţa musulmanului în Dumnezeu.95

Rauf este ceea ce presa numeşte „un moderat”. Pe un ton pragmatic, el descrie cum legea islamică depăşeşte graniţa dintre teologie sau dăruirea religioasă personală şi legile care-i afectează şi pe ceilalţi din sfera publică. După cum vom vedea, în nenumărate părţi, Constituţia noastră intră în conflict cu legea islamică.

În *Sharīʿah*: *The Islamic Law*, renumitul profesor musulman Abdur Rahman Doi96 explică de ce musulmanii din Orientul Mijlociu şi de aiurea simt nevoia de a trăi în acord cu *sharia*:

Sfântul Coran (AI Ma’ida 5: 47) i-a avertizat pe cei care nu reuşesc să aplice *sharia* cu aceste cuvinte aspre: „Şi dacă vreunul nu reuşeşte să judece în lumina dată lui de Allah, atunci nu este mai bun decât cei care se răzvrătesc” 97; „Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt nelegiuiţi” (5: 45).

„Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia nu sunt mai buni ca necredincioşii” (5: 44).

Un singur lucru uneşte fiecare grupare a terorismului islamic pe plan mondial – de la Boko Haram la al-Qaida şi Statul Islamic, de la Hezbollah la Gărzile Revoluţionare

Iraniene şi de la Frăţia Musulmană la jihadiştii mercenari care pun la cale asasinate în America: dorinţa de a face din *sharia* legea locului, pretutindeni pe faţa pământului. V-ar fi greu să descoperiţi vreo scrisoare, vreun comunicat de presă, vreun mesaj pe Twitter sau pe Facebook de la vreun grup islamic care să nu pomenească obligaţia de a impune *sharia*, în primul rând în locurile controlate de musulmani şi apoi în toată lumea.

Afirmaţiile altor lideri islamişti sugerează că răspândirea *sharia* este într-adevăr un obiectiv mai presus de orice îndoială. În 2014, odată cu anunţul întemeierii califatului, ISIS s-a angajat „să constrângă oamenii să respecte ce le cere *sharia* (legea lui Allah) în propriul interes în viaţa de acum şi în cea de Apoi, ceea ce este realizabil doar înfăptuind porunca lui Allah, impunând religia lui şi judecând după legea lui” 98, în 2002, Osama bin Laden declara:

Musulmanii, în special cei mai educaţi dintre ei, ar trebui să răspândească *sharia* în lume – atât şi nimic altceva. Nu legi „sub umbrela justiţiei, moralităţii şi drepturilor” cum înţeleg masele. Nu. *Sharia* islamică este fundamentul… în fapt, musulmanii sunt obligaţi să atace pământurile necredincioşilor, să le ocupe şi să le schimbe sistemul de guvernare cu un sistem islamic, să interzică orice rânduială care opreşte *sharia* să fie răspândită printre oameni, aşa cum s-a întâmplat în zorii islamului… Ei spun că *sharia* nu le impune altora credinţa noastră, dar această afirmaţie este falsă. Pentru că este, de fapt, parte a religiei noastre să le impunem şi altora credinţele noastre… Astfel, cine refuză principiul terorii împotriva adversarului refuză, de asemenea, porunca sublimului Allah, preamăritul, şi a sa *sharia*… Şi accentuăm, de asemenea pentru musulmanii virtuoşi, că în mijlocul unor asemenea evenimente importante şi în această atmosferă încinsă, ei trebuie să acţioneze, să incite şi să mobilizeze *umma* musulmană să se elibereze din robia faţă de acele regimuri de guvernare nedrepte şi apostate, înrobite la

rându-le Americii, şi să statornicească *sharia* lui Allah pe pământ”.

Chiar şi atunci când era curtată de administraţia Obama, Frăţia Musulmană şi-a declarat public obiectivul pe termen lung – instaurarea *sharia* în toată lumea. Iată ce declarau în 2010: „Frăţia Musulmană este o organizaţie internaţională a musulmanilor care îşi propune să impună legea lui Allah pe pământ, atingând ţelul spiritual al islamului şi al adevăratei religii… „100 Nu era, desigur, nimic nou. Pakistanezul Abul A’la Maududi101, fondatorul Jamaat-e-Islami, cea mai mare organizaţie islamică din Asia, a ţinut în 1939 un discurs intitulat „Jihadul în islam”. Fără ocolişuri, el afirma că obiectivul său primordial era să impună legea islamică în toată lumea102:

Obiectivul jihadului islamic este să elimine guvernarea unui sistem neislamic şi să aplice fără ezitare un sistem islamic de guvernare. Islamul nu intenţionează să limiteze această revoluţie la un singur stat sau doar la câteva ţări: dorinţa islamului este să provoace o revoluţie universală… Nicio ideologie revoluţionară care luptă pentru principiile bunăstării umanităţii ca întreg, în loc să susţină interesele naţionale, nu-şi va limita obiectivele şi năzuinţele la graniţele unei ţări sau ale unei naţiuni. Scopul unei doctrine atotcuprinzătoare ca aceasta e, în mod natural, revoluţia mondială103.

Ca mulţi jihadişti însemnaţi, Maududi nu era un marginal. S-a numărat printre cei mai influenţi imami ai secolului al XX-lea, fiind, de asemenea, apreciat ca un savant islamic recunoscut pe plan mondial, autor al mai multor cărţi, inclusiv *The Meaning of the Qurati*, *o* tălmăcire a Coranului foarte populară, scrisă într-un singur volum, foarte răspândită în America, în acelaşi timp, Maududi se prezenta drept un revoluţionar îndârjit care urmăreşte, fără niciun ascunziş, răsturnarea tuturor formelor de guvernare nemusulmană din întreaga lume.

Aproape fiecare articol sau reportaj din presa occidentală despre Statul Islamic din Irak sau din Siria,

despre Boko Haram din Africa sau despre Frăţia Musulmană din Egipt, subliniază aplicarea *sharia* în aceste locuri – cel mai adesea în contextul îngrozitoarelor pedepse medievale aplicate conform legii islamice pentru actele criminale. Când sunt pomenite aceste atrocităţi, mereu legea islamică este descrisă ca „o versiune extremă a *sharia*”. Jurnaliştii şi aşa-numiţii experţi ar vrea să credem că există o aplicare graduală a legii islamice: băieţii răi aplică cu forţa formula „extremă” asupra populaţiei neputincioase, în vreme ce interpretările „moderate” sau chiar „liberale” sunt la fel de legitime, fiind practicate de vasta majoritate a musulmanilor din lume.

Dar ştim că nu acesta este adevărul. Există o singură versiune a *sharia* – şi o mulţime de musulmani din întreaga lume nu se vor potoli până nu vom trăi cu toţii guvernaţi de ea.

Minciuna numărul 5

„America este apărată de sharia”.

Sharia este la fel de primejdioasă pentru sistemul juridic al Statelor Unite ale Americii pe cât sunt principiile Vechiului Testament. Cu toate acestea, o isterie bigotă alimentează legislaţia care, de fapt, ne subminează tribunalele104.

The Nation

Nu există nicio dovadă că legea islamică s-ar amesteca în atribuţiile tribunalelor noastre105.

American Civil Liberties Union

Pe frontonul clădirii Curţii Supreme a Statelor Unite ale Americii din Washington D.C. stă scris: „Aceeaşi justiţie pentru toţi, după lege”. Deşi sistemul nostru judiciar nu este mereu perfect, ne străduim să ne asigurăm că tribunalele noastre îi consideră pe toţi, indiferent de rang, la fel de răspunzători în faţa principiilor păstrate cu veneraţie în Constituţie şi votate de reprezentanţii noştri aleşi. Ce ar fi însă dacă un judecător american ar adopta o lege religioasă străină care insistă asupra inegalităţii

dintre credincios şi necredincios în locul codurilor noastre legale? Ce s-ar întâmpla dacă ai fi supus unui sistem legislativ cu totul separat?

Cu siguranţă pare o halucinaţie produsă de febră că aşa ceva s-a putea întâmpla vreodată în Statele Unite ale Americii, dar e mai aproape decât vă imaginaţi. Legea islamică – *sharia* – se infiltrează treptat în societatea americană şi în sistemul nostru de justiţie.

Înnebunită, stânga se străduieşte să răspundă acestor avertismente referitoare la *sharia* americană, adoptând două tactici: fie prin acuzaţii de „conspiraţionism", fie prin acuzaţii de „islamofobie". The American Civil Liberties Union (ACLU) aplică ambele tactici.

ACLU a publicat în SUA un raport referitor la *sharia*, cu titlul neliniştitor „Nu avem de ce ne teme". În acest document scrie că „nu există dovezi că legea islamică s-ar amesteca în atribuţiile tribunalelor noastre". Cazurile care implică *sharia*, pretinde ACLU, sunt doar „probleme juridice de rutină". Cei care sunt preocupaţi că *sharia* ar putea influenţa justiţia americană, sunt automat taxaţi drept „avocaţi antimusulmani", al căror nu scop este apărarea libertăţii, ci să „denigreze cu totul un sistem religios şi să le interzică susţinătorilor acestuia acelaşi acces la sistemul judiciar de care se bucură cetăţenii care împărtăşesc altă credinţă" 106.

Avocat, profesor de drept şi pretins expert *in sharia*, Abed Awad vrea, de asemenea, ca toată lumea să stea liniştită. În *Nation*, el scrie că ar trebui să ne obişnuim cu *sharia*, considerat un beneficiu al globalizării:

Adevărata poveste a *sharia* în tribunalele americane nu este a vreunui complot al unei cuceriri iminente ci, mai degrabă, un alt capitol al povestirii despre globalizare. Căsătoriile, divorţurile, corporaţiile şi tranzacţiile comerciale sunt globale, ceea ce înseamnă că tribunalele Statelor Unite ale Americii trebuie frecvent să interpreteze şi să aplice legislaţie străină. Legislaţia islamică a fost

luată în considerare de tribunalele americane în orice domeniu, de la recunoaşterea divorţurilor din străinătate şi a deciziilor de custodie până la validarea căsătoriilor, aplicarea hotărârilor fiscale şi plata daunelor în disputele comerciale şi în caz de malpraxis.107

Cine mai are nevoie de constituţie sau de suveranitate când pur şi simplu putem „interpreta şi aplica frecvent legislaţia străină”?

După cum am văzut mai sus, *sharia* este legea lui Allah – o „cale” eternă, neschimbătoare şi atotcuprinzătoare, un cod moral şi legal care prescrie totul până la cele mai mici amănunte ale vieţii de zi cu zi. Există o varietate de interpretări, dar se aşteaptă ca *sharia* să fie urmată de toţi musulmanii, indiferent unde locuiesc, având întâietate faţă de orice lege creată de oameni.

Coranul porunceşte ca *sharia* să-i conducă mereu pe toţi musulmanii din toate colţurile lumii, susţine Abdur Rahman Doi, un cercetător al legii islamice din Malaysia:

Întreaga *umma* (comunitate) musulmană trăieşte sub *sharia* căreia cu toţii trebuie să i se supună, suveranitatea fiind a lui Allah singur… *Sharia* nu a fost revelată pentru a fi aplicată limitat într-o anumită epocă. Ea va fi potrivită oricărei vârste şi perioade istorice.108

Intran Ahsan Khan Nyazee109, profesor pakistanez de drept, afirmă că doar *sharia* îi poate guverna cum trebuie pe musulmani:

Orice alt sistem legal, indiferent cât de bun ar putea părea la suprafaţă, este străin de musulmani şi este improbabil să le soluţioneze problemele…110

Putem presupune că autorul se referă şi la legea constituţională americană. Cel puţin aşa reiese din lucrările Assembly of Muslim Jurists of America (AMJA), o organizaţie de clerici şi cărturari care „[emite] *fatawa* (pluralul de *lafatwa*, adică opinii sau decizii oficiale religioase – n. G.B.) … în conformitate cu prevederile *sharia*” pentru musulmanii care locuiesc în America şi în Occident. La cea de-a V-a convenţie, ţinută în Bahrain, în

noiembrie 2007, AMJA a decretat:

Allah şi-a trimis mesagerii şi şi-a revelat cărţile pentru ca oamenii să trăiască în dreptate. Calea de a face aceasta este să judeci cu Legile Lui, să te lupţi pentru justiţie pură şi să renunţi la toate dorinţele deşarte şi la înţelegerile omeneşti care i se împotrivesc. De aceea, nu este legiuit să cauţi judecata în tribunalele constituite de oameni decât dacă lipsesc cu totul alternativele islamice… 111

Musulmanilor li se permite să se folosească de tribunalele seculare când este necesar, dar *sharia* este considerată, în continuare, legea supremă. Mai mult, musulmanii din Occident trebuie să găsească pe cât posibil modalităţi de a urma *sharia*:

Este de datoria comunităţilor musulmane să încerce să-şi rezolve disputele prin compromisuri în limitele judecăţii *sharia* şi pe căi legale în ţările de rezidenţă, care să le permită să se judece conform legii islamice…112

Unul dintre membrii de seamă ai Comitetului permanent pentru *fatwa* din AMJA, dr. Waleed al-Maneese de la Universitatea Islamică din Minnesota, recomandă ca, în cazul în care un musulman devine judecător în Statele Unite ale Americii, „să înţeleagă *sharia* în aşa fel încât să poată decide conform acesteia în toate cazurile care ajung în faţa lui sau cel puţin cât mai aproape poate… De asemenea, el trebuie să deteste în sinea sa legea stabilită de oameni” 113.

Coranul, *ḥadīth-v*\ şi consensul cărturarilor islamici sugerează că musulmanii trebuie să respecte *sharia* mai presus de legile oricărei naţiuni între graniţele căreia se întâmplă să trăiască. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Oricum, ce ar trebui să ne şocheze este că *tribunalele americane i-au ajutat să realizeze acest lucru*. Centrul pentru politici de securitate a identificat cel puţin 146 de cazuri în care *sharia* a intrat în conflict cu legea americană. Iată doar câteva dintre ele:

SD vs. MJR, New Jersey, 2010: Unei femei

musulmane i-a fost refuzat ordinul de interdicţie pentru soţul ei, care a violat-o şi a bătut-o în mod repetat. Soţul a afirmat că era dreptul său conform *sharia* să facă sex cu soţia sa oricând, iar tribunalul a stabilit că, de vreme ce soţul considera că-şi exercita „drepturile religioase”, el nu a acţionat cu intenţii criminale. Din fericire, această decizie a fost anulată la recurs114.

În Re: Căsătoria lui Obaidi, Statul Washington, 2010: O femeie musulmană care divorţa de soţul ei a cerut plata a 20.000 de dolari, conform unei înţelegeri prenupţiale încheiate în concordanţă cu *sharia*. Înţelegerea fusese însă scrisă în farsi, limbă pe care soţul ei nu o înţelegea. În ciuda acestui fapt, tribunalul, citând în mod specific legea islamică, i-a cerut soţului să plătească cei 20.000 de dolari. Decizia a fost anulată la recurs, unde s-a stabilit că tribunalul „a greşit ţinând cont de legea islamică” 115.

În Re: Căsătoria lui Malak, California, 1986: Un cuplu musulman din Liban s-a mutat în Emiratele Arabe Unite. Câţiva ani mai târziu, soţia a plecat în Statele Unite ale Americii cu cei doi copii şi apoi a cerut divorţul şi custodia copiilor în California. Cu toate acestea, un tribunal *sharia* din Liban i-a dat bărbatului custodia, care a cerut tribunalului californian să aplice decizia. Prima instanţă a refuzat, dar la apel, custodia a fost încredinţată bărbatului în Liban, moment în care „Curtea de Apel californiană a părut că se supune” tribunalului *sharia116*. Ceea ce demonstrează că nu trebuie să ne bizuim mereu pe recursul judiciar.

Poate că şi mai îngrijorător este că, în februarie 2015, orăşelul Irving (Texas), unde se află studiourile mele, s-a găsit în mijlocul unei controverse naţionale. Aici s-a înfiinţat Tribunalul Islamic din Texasul de nord ca tribunal *sharia* din Irving117.

Am stat de vorbă cu doi dintre cei trei judecători ai tribunalului şi, deşi afirmau că autoritatea lor a fost limitată, au oferit câteva puncte de vedere îngrijorătoare. Unul dintre judecători lăuda chiar asprele pedepse *sharia*,

cum ar fi tăierea mâinii în cazul hoţilor, „pentru că, dacă simte că mâinile lui au fost tăiate din cauza asta, se va gândi de o sută de ori. Nu va mai face niciodată asta” 118.

Consiliul orăşenesc din Irving a ripostat prin adoptarea unei rezoluţii care recunoaşte oficial Constituţia Statelor Unite ale Americii drept legea pământului. Dar chiar şi aceasta a fost adoptată cu cinci voturi la patru119. De ce? Pare-se pentru că teama a patru dintre consilierii orăşeneşti de a nu apărea incorecţi politic a fost mai mare decât hotărârea lor de a păstra integritatea legilor americane.

Pentru cei patru ar fi fost înţelept să studieze situaţia din Marea Britanie, unde, conform unei estimări, în 2009 funcţionau mai mult de 80 de tribunale *sharia120*. Cele mai multe tratează probleme matrimoniale şi familiale, multe cazuri fiind aduse în faţa tribunalului de către femei. O anchetă BBC din 2013 a descoperit că „deciziile islamice date în aceste tribunale nu sunt mereu în interesul femeilor respective şi că tribunalele islamice pot decide împotriva legii britanice”. Sunt oferite exemple de tribunale *sharia* britanice care au somat femeile să se întoarcă la o căsătorie abuzivă sau să renunţe la custodia copiilor în favoarea unui soţ violent121.

Revenind în Statele Unite ale Americii, judecătorii din tribunalul *sharia* din Texas le-au spus jurnaliştilor locali că au primit telefoane de pe tot cuprinsul ţării de la alţi lideri musulmani care vor să înfiinţeze propriile tribunale122. Primăriţa orăşelului Irving, Beth Van Duyne, vede încotro par să ducă toate acestea. „Naţiunea noastră nu poate fi atât de receptivă la apărarea altei culturi, căci astfel vom înceta s-o mai protejăm pe-a noastră”, afirma ea123.

Din nefericire, exact acest lucru pare să se întâmple.

A fi etichetat drept adept al teoriei conspiraţiei sau islamofob este atât de înfricoşător încât mulţi vor ezita să ridice mâna şi să afirme că da, Constituţia Statelor Unite ale Americii este legea supremă a acestei naţiuni.

Corectitudinea politică întrece bunul simţ. Odată deschise stăvilarele, odată ce se permite înfiinţarea unui sistem de tribunale *sharia* care să coexiste cu legea Statelor Unite ale Americii, nu va mai fi cale de întoarcere. În acel moment nu se va mai spune despre noi că suntem „conspiraţionişti”; vor spune, pur şi simplu, că au avut dreptate.

Minciuna numărul 6

„Califatul este un vis fantastic”.

Când Glenn Beck bate câmpii despre califatul care cucereşte Orientul Mijlociu de la Maroc la Filipine şi enumeră legăturile dintre iniţiatorii califatului şi stânga americană, îmi aminteşte de nimeni altul decât Robert Welch124 şi Societatea John Birch.125

Bill Kristol, *Weekly Standard*, februarie 2011

Strategia noastră este modelată de o înţelegere mai profundă a ţelurilor, strategiei şi tacticii al-Qaida câştigată în ultimul deceniu. Nu vorbesc despre ambiţioasa ei viziune de dominare globală prin intermediul unui sângeros calif islamic. Această viziune este absurdă şi nu ne vom organiza politicile noastre contrateroriste împotriva unei iluzii inepte care nu se va concretiza niciodată.126

John Brennan, director CIA, iunie 2011

Nu, nu cred deloc aşa ceva.127

Răspunsul lui Josh Earnest, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, la întrebarea „Credeţi că ISIS a întemeiat ceva asemănător unui califat?”

„Ambiţioasă”. „Absurdă”. „O iluzie ineptă”. „Nu se va concretiza niciodată”.

Asta a avut de spus John Brennan, multă vreme consilier pe problemele contraterorismului în administraţiile Bush şi Obama, în prezent director CIA, la ideea că undeva, într-o văgăună, de partea cealaltă a planetei, un califat şi-ar putea întinde corturile.

Bill Kristol, scrib neocon128 şi arhitect al ineptei campanii dusă de Alan Keyes pentru Senat129, m-a atacat

acum câţiva ani pentru îndrăzneala afirmaţiei că radicalii islamişti au ambiţia de a crea un califat.

Acum, în 2015, aproximativ şase milioane de locuitori din Siria şi Irak au descoperit că trăiesc în ceea ce *US News and* World *Report130* şi alte oficine au numit „califatul" militanţilor131.

Deci, ce este mai precis un califat?

După cum am spus în capitolul trei, termenul a fost folosit pentru a descrie imperiile islamice începând cu secolul al VII-lea d.Hr. Când profetul Mahomed a murit, în 632, socrul său, Abu Bakr, a fost desemnat primul calif sau „succesor", pentru a domni peste adepţii şi teritoriile strânse de Mahomed. Pe parcursul a mai multor domnii, după dispute pentru putere, frontierele de început ale califatului s-au extins şi restrâns până când, în 1258, ultima sa capitală, Bagdad, a căzut în mâinile mongolilor invadatori. Puţin după aceea, turcii otomani au întemeiat un nou califat, în Constantinopol, care s-a dezintegrat după înfrângerea imperiului în Primul Război Mondial.

Speranţa restaurării califatului a prins din nou aripi în 1928, atunci când Hassan al-Banna a pus pe picioare Frăţia Musulmană, în Egipt. Conform lui Stephen Coughlin, cercetător în problemele terorismului, al-Banna a deplâns decăderea califatului, „o calamitate care a pus în lumină cât s-a îndepărtat lumea islamică de adevăratul mesaj al islamului şi de sistemul acestuia de guvernare" 132. Al-Banna nu făcea niciun secret din obiectivele grupului său. „Stă în firea islamului să conducă, nu să fie condus", spunea bunicul grupărilor teroriste islamiste moderne, „să-şi impună legea tuturor naţiunilor şi să-şi extindă puterea în toată lumea" 133.

ISIS a înfăptuit această viziune în 28 iunie 2014, fondând oficial un califat, la aproape trei ani după ziua în care directorul CIA dădea asigurări că aşa ceva nu se putea întâmpla vreodată. În proclamaţia lor, liderii ISIS anunţau că „au câştigat ceea ce le trebuia pentru *khilifah* [califat], pe care musulmanii ar fi păcătoşi dacă nu ar

încerca să-l întemeieze”.

Musulmanii din toată lumea sunt blestemaţi dacă nu-şi îndeplinesc datoria religioasă de a sprijini noul stat, după cum spun cei din ISIS134. Ei şi-au înălţat liderul, pe Abu Bakr al-Baghdadi, la rangul de „imam şi *khalifah* [calif] pentru musulmanii de pretutindeni”. Din acel moment urma să fie cunoscut sub numele de „califul Ibrahim”.

Căpitanul „echipei de juniori” s-a trezit, pare-se, într-o dimineaţă şi s-a gratulat cu titlul de lider al lumii islamice.

Pur şi simplu, toţi cei surprinşi de această evoluţie (şi nu sunt puţini) au fost neatenţi. În 2005, membrii administraţiei Bush şi liderii militari ne-au vorbit despre visurile teroriştilor de a întemeia un califat. „Ei spun că ar vrea să reîntemeieze ceva ce aţi putea numi un califat de secol VII”, avertiza vicepreşedintele Dick Cheney, „un califat guvernat de *sharia*, cea mai rigidă interpretare a Coranului” 135.

De asemenea, Donald Rumsfeld, secretarul apărării, a atenţionat că „Irakul ar putea servi ca bază pentru un nou califat islamic care să se extindă în tot Orientul Mijlociu şi care ar putea ameninţa guvernele legitime din Europa, Africa şi Asia” 136.

Apoi a urmat avertismentul generalului John Abizaid, comandantul trupelor americane din Orientul Mijlociu: „Vor încerca să reîntemeieze un califat în toată lumea musulmană. Aşa cum am avut ocazia să aflăm ce intenţionează naziştii să facă din cele scrise de Hitler în *Mein Kampf*, trebuie să aflăm ce intenţionează să facă indivizii ăştia din propriile cuvinte” 137.

Dar presa centrală nu a băgat nimic de seamă. Ziarul *New York Times*, printre alte publicaţii de stânga, a fost iritat de ideea califatului. În 2005, *Times* scria că „mai mulţi savanţi şi foşti oficiali guvernamentali nu sunt de acord cu avertismentele administraţiei în legătură cu un nou califat, comparându-le cu frica de comunism

propagată în timpul Războiului Rece. Ei spun că, deşi liderii al-Qaida susţin că obiectivul organizaţiei este edificarea califatului, administraţia exagerează dimensiunea ameninţării" 138.

Times îl citează, de asemenea, pe Shibley Telhami, Anwar Sadat Profesor for Peace and Development139 la Universitatea din Maryland, care-şi asigură cititorii: „Nu au nicio şansă să reuşească. Este o ameninţare prostească" 140.

Şi totuşi iată-ne ajunşi aici.

În fiece săptămână, califatul controlează o regiune mai mare decât Marea Britanie şi, cu aproape fiecare zi care trece, înghite şi mai multe oraşe şi sate irakiene şi siriene. Până acum, nucleul teritorial deşertic al califatului a acordat Statului Islamic controlul a mai bine de şase milioane de oameni.

Califatul continuă să se extindă în zonele bogate în petrol, care le furnizează milioane de dolari pentru finanţarea activităţilor teroriste şi pentru continuarea expansiunii teritoriale. Şi, spre deosebire de cele mai multe organizaţii teroriste clasice, ISIS administrează teritoriul capturat, furnizează apă, construieşte drumuri şi foloseşte un sistem judiciar care aplică *sharia*. Are celule distribuite pe largi teritorii, din Libia şi Egipt până în Yemen şi Nigeria, operând în mai mult de zece ţări cu avanposturi unde guvernează enclave teritoriale.

Termenul de *califat* are înţelesuri şi rezonanţe culturale profunde pentru musulmanii din toată lumea. Chiar dacă este adevărat că, într-o copleşitoare proporţie, musulmanii nu recunosc legitimitatea califatului întemeiat de Statul Islamic, el a atras un flux constant de recruţi şi alte mijloace de sprijin pentru împlinirea unei viziuni politice care dispăruse de pe faţa pământului acum 90 de ani. Noul calif at a devenit o profeţie care se împlineşte pe măsură ce radicalii islamişti aderă la entitatea politică amorfă, dată de la Allah şi destinată răspândirii în toate colţurile lumii. Osama bin Laden a spus cândva: „Când

oamenii văd un cal puternic şi un cal slab, vor îndrăgi, natural, calul cel puternic" 141. Pe măsură ce califatul se măreşte fără ca Occidentul să i se împotrivească, devine clar că sute de mii de tineri musulmani vor vedea calul cel puternic şi vor dori să fie parte a echipei câştigătoare.

De asemenea, este esenţial să ne amintim de ce este, în primul rând, important califatul: este un pas necesar pentru reîntoarcerea lui Mahdi, succesorul final al lui Mahomed, înainte de Ziua judecăţii. Islamiştii nu vor doar bani, putere sau pământ. Toate acestea sunt necesare, dar ele sunt doar căile de a ajunge la Anal.

Final care nu este altceva decât Sfârşitul vremurilor.

Ştim că extremiştii au planul lor foarte exact pentru a-şi atinge obiectivul în câţiva ani. După cum scriam în capitolul 4, în 2005 s-a dezvăluit opiniei publice viziunea în şapte etape pe care o au Zawahiri, al-Qaida şi aliaţii lor din ISIS. Strategia lor a anticipat răspunsul la atentatele de la 11 septembrie 2001 care au atras Statelor Unite ale Americii în război în Afghanistan şi în Irak, prefaţând cu succes aşa-numita Primăvară arabă, când guvernele seculare au fost înlăturate, şi crearea unui califat islamic cândva între 2013 şi 2016142. Totul a fost prevăzut cu mult timp înainte.

În cea de-a şaptea etapă, care se va încheia în anul 2020, „un miliard şi jumătate de musulmani" se vor alătura califatului, asigurând succesul „definitiv" al acestuia143. Având în vedere realizările de până acum (califatul prevăzut în plan a fost înfiinţat conform previziunilor), avem toate motivele să-i luăm în serios.

Statul Islamic a stat la baza unora dintre cele îngrozitoare crime împotriva umanităţii din timpurile moderne. Sclavia sexuală, execuţiile în masă şi decapitările sunt transmise peste tot în lume. Ei se folosesc de Coran şi *sharia* pentru a-şi justifica acţiunile şi pentru a conduce teritoriul pe care-l controlează după proclamarea aşa-zisului califat. Ei nu ucid şi nici nu cuceresc în nume personal, ci în numele lui Allah. Dacă

toate acestea sunt „legitime” în ochii altor musulmani este o problemă irelevantă. Statul Islamic nu are nevoie şi nici nu este preocupat să obţină recunoaşterea ca adevărat califat din partea altora. Va continua să acţioneze ca un califat şi va creşte ca un califat până când, conform planului iniţial, va controla mai bine de un miliard de musulmani, iar restul lumii va fi neputincioasă în încercarea de a-l opri.

Minciuna numărul 7

„Islamul este tolerant cu cei care nu sunt musulmani”.

De-a lungul istoriei, islamul a demonstrat, prin vorbe şi fapte, disponibilitatea pentru toleranţă religioasă şi egalitate rasială… Islamul are o însemnată tradiţie de toleranţă144.

Preşedintele Barack Obama, Cairo, 2009

Dacă singurul interes al islamulului este bunăstarea omenirii, atunci islamul este cel mai puternic susţinător ai drepturilor omului oriunde în lume145.

Moş Def, interpret hip-hop şi actor

Niciodată în istoria sa, islamul nu a obligat vreun om să-şi schimbe credinţa146.

Sayyid Quth, ideolog al Frăţiei Musulmane

Sunteţi probabil familiarizaţi cu acel *sticker* purpuriu pe care scrie „COEXIST” – acela care are un C ca o semilună islamică, simbolizând angajamentul hotărât al musulmanilor pentru pace şi dialog interconfesional. Este un refren popular, unul pe care l-am auzit la nesfârşit din partea islamiştilor şi apologeţilor acestora: istoria islamului este una a cooperării şi coexistenţei paşnice cu cei care nu sunt musulmani.

Ca multe alte lucruri din Coran şi din legea islamică, învăţăturile despre modul în care trebuie trataţi creştinii, evreii şi alţi necredincioşi apar deseori tainice şi contradictorii. Dar, după cum am mai spus, aceste învăţături devin dureros de clare dacă ştii unde să te uiţi şi să găseşti pasajele din versiunea de mai târziu a

Coranului, din Medina, care le-au înlocuit pe cele mai timpurii, mult mai paşnice, redactate în Meca. Structura abrogaţivă – ceea ce înseamnă că acele versete din Coran dintr-o perioadă timpurie sunt depăşite ca importanţă doctrinară de versetele revelate de Mahomed într-o perioadă mai târzie – face ca adevăratul mesaj al lui Allah să fie înţeles cu uşurinţă: toţi nemusulmanii trebuie să fie „îngenuncheaţi”.

Ca multe alte principii violente ale islamului, persecutarea nemusulmanilor de către fanaticii islamişti este tot mai des întâlnită pe măsură ce mişcarea globală jihadistă a căpătat putere. Barbaria împotriva necredincioşilor şi omorârea lor au devenit legea pământului în califat după ce creştinii au fost indicaţi drept ţinte legitime ale asasinatelor147. *Dabiq*, revista oficială de propagandă a Statului Islamic, i-a denumit pe „evrei, creştini, Rafida (şiiţi) şi pe promotorii democraţiei” duşmani de moarte ai jihadului148.

Desigur, mulţi musulmani simt oameni toleranţi şi pluralişti, minunaţi cetăţeni ai secolului al XXI-lea care-şi dau seama că persecuţiile religioase de tip medieval nu-şi au locul în lumea de astăzi. Dar este evident că legea islamică şi Coranul conţin ample justificări pentru îngenuncherea nemusulmanilor în faţa puterii musulmane. Inamicii noştri o recunosc fără ascunzişuri, iar noi îi ignorăm pe riscul nostru.

Ar trebui să fie evident pentru oricine citeşte această carte că însuşi Coranul îi contrazice pe cei care ne prezintă o imagine binevoitoare şi tolerantă a islamului. Cu toate acestea, în acest caz, Coranul pare să le ofere probe care să le susţină pretenţiile. În suratul 2 Al-Baqara, versetul 256 găsim:

Nu există silire la credinţă. Limpede este deosebirea dintre calea cea dreaptă şi rătăcire (…).

Pare frumos şi pluralist. Prima propoziţie chiar, „Nu există silire la credinţă”, este folosită de unii ca probă că islamul, prin natura proprie, este paşnic şi mulţumit să

lase celelalte religii în plata Domnului. Juan Cole, profesor la Universitatea din Michigan, include chiar versetul în lista celor „Zece căi prin care islamul interzice terorismul”. Conform analizei sale, „cartea sfântă a islamului interzice convertirea cu forţa. Ei trebuie să-şi aleagă credinţa cu bună ştiinţă” 149.

Acest fapt pare să închidă chestiunea cu eleganţă şi să reducă îngrijorarea în legătură cu tratamentul islamic aplicat necredincioşilor pur şi simplu la categoria „alarmism”. Dar dacă săpăm mai adânc în Coran descoperim câteva mesaje contradictorii.

Să ne întoarcem la Cole care pretinde, de asemenea, că versetul 2: 256 „nu a fost abrogat de niciun alt verset din Coran”, ceea ce înseamnă că versetul poate fi considerat cuvântul definitiv al lui Allah despre acest subiect. Dar însăşi demonstraţia lui Cole nu este exhaustivă. De fapt, Stephen Coughlin, unul dintre experţii de frunte în legea islamică ai Departamentului Apărării până la demiterea sa motivată politic150, consideră că versetul 2: 256 este un clasic caz de şcoală în ceea ce priveşte conceptul de abrogare.

Coughlin atrage atenţia asupra faptului că mesajul pluralist al versetului 2: 256 este, de fapt, anulat în chiar următorul capitol coranic, suratul 3 Al-Imran, unde versetul 85 sună aşa:

Acela care doreşte o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, şi el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduţi.

Poate că nu există „silire”, dar nu există nici „acceptare”. În continuare, Coughlin argumentează că suprimarea aparent benignului verset 256 din suratul 2 poate fi confirmată în suratul 5 Al-Mă’ida, versetul 51:

O, voi care credeţi! Nu-i luaţi pe iudei şi pe creştini ca aliaţi (*Auliya* – prieteni, protectori, ajutoare etc.)! Ei sunt aliaţi unii cu alţii. Aceia dintre voi care vi-i faceţi aliaţi, sunteţi ca şi cum aţi face parte dintre ei. Allah nu călăuzeşte pe calea cea bună un neam de oameni nelegiuiţi

(*Zalimun* – politeişti sau răufăcători sau oameni nedrepţi) (Coran 5: 51).

Conform analizei lui Coughlin, „suratul 2 este abrogat de suratul 3, iar suratul 3 înlesneşte suratul 5”. Pentru că suratul 5 „reflectă o poruncă divină venită de la Allah”, el devine „înţelegerea definitivă a modului în care trebuie ca un musulman informat să-i privească pe creştini şi pe evrei” 151.

Alte versete coranice par să consolideze ideea că suratul 2 nu este cuvântul final în această privinţă. Într-un verset extrem de tăios, cei care suferă mânia lui Allah – de pildă, necredincioşii – sunt numiţi „maimuţe şi porci”:

Spune: „Să vă vestesc eu despre ceva şi mai rău decât aceasta, ca răsplată de la Allah? Aceia [evreii] pe care i-a blestemat Allah şi pe care s-a mâniat şi i-a prefăcut pe unii dintre ei în maimuţe şi în porci, ca şi cei care l-au adorat pe *Taghut* [falşi Dumnezei], aceia au un loc şi mai rău şi sunt departe de calea cea dreaptă [în viaţa pe această lume]”. (Coran, suratul 5 Al-Mă’ida, versetul 60)

Versetul care-l precede pe cel de mai sus spune clar că acest avertisment este adresat „Oamenilor Scripturii” sau „Oamenilor Cărţii”, o denominare coranică obişnuită pentru evrei şi creştini („O, voi oameni ai Scripturii [evrei şi creştini]! Ne urâţi voi pe noi pentru altceva decât pentru că noi credem în Allah şi în ceea ce ne-a fost trimis nouă şi în ceea ce a trimis mai înainte? Dar cei mai mulţi dintre voi sunteţi nelegiuiţi [*Fasiqun* – rebeli şi nesupuşi în faţa lui Allah]!”)

De fapt, sensurile acestei fraze ies la suprafaţă în alt pasaj care trece dincolo de insulte:

Luptaţi împotriva acelora care nu cred în Allah şi nici în Ziua de Apoi şi nu opresc ceea ce Allah şi trimisul său au oprit şi nu împărtăşesc religia Adevărului (i.e. islamul – n. G.B.), dintre aceia cărora li s-a dat Cartea (evreii şi creştinii – n. G.B.), până ce ei nu vor plăti tributul (*jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuşi [legilor]! (Coran, suratul 9 At-Tawba, versetul 29)

Supuşi. Aceasta este starea normală, conform Coranului, pentru toţi cei care nu cred în Allah. De-a lungul istoriei, procesul „supunerii” necredincioşilor s-a manifestat în fel şi chip.

Armatele musulmane din veacurile trecute nu credeau că e sub demnitatea lor să măcelărească popoarele cucerite care refuzau „să se supună” islamului. De exemplu, Mahomed s-a pus în fruntea armatei care a măcelărit sute de bărbaţi din tribul evreiesc Banu Qurayzah din Medina. Bărbaţii au fost decapitaţi, iar femeile şi copiii au fost luaţi în sclavie. Când oraşul Otranto din Italia a fost cucerit de cei 20.000 de soldaţi trimişi în luptă de Imperiul Otoman – ultimul califat – aceştia au ucis 813 de cetăţeni ai oraşului care au refuzat să renunţe la credinţa lor creştină. Martirii din Otranto au fost printre primele persoane canonizate de papa Francisc în 2013152.

Să nu uităm, de asemenea, de masacrarea şi înrobirea milioanelor de hinduşi de pe subcontinentul indian în veacurile al XI-lea şi al XII-lea, de cei 1, 5 milioane de armeni creştini ucişi în 1915 şi, mai recent, de creştinii decapitaţi de ISIS153.

Cu toate acestea, moartea nu a fost mereu singura opţiune. Odată cuceriţi de o armată musulmană, nemusulmanii pot deveni *dhimmi* – adică „o persoană protejată” – căreia i s-ar putea permite să trăiască într-o comunitate condusă de musulmani. Dar *dhimmi* poate înseamnă, de asemenea, şi „vinovat” 154. Iar pentru cel vinovat era un preţ pentru protecţie – adesea în sensul cel mai propriu al cuvântului. Amintiţi-vă Coranul: „Luptaţi până ce vor plăti tributul (*Jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuşi [legilor]!” Conform lui Hugh Kennedy de la Universitatea din Londra, acest pasaj se referă la faptul „că oamenii Cărţii (e vorba despre creştini şi evrei cărora li se revelaseră scripturile) ar trebui cruţaţi dacă plătesc tributul şi îşi recunosc statutul de cetăţeni de categoria a doua” 155.

Acest tribut este *jizyah*, o taxă plătită de *dhimmi*, care reprezintă bani plătiţi pentru a nu fi omorâţi. Kennedy notează că *dhimmilor* li s-a cerut deseori să plătească impozite pe cap de locuitor şi alte dări. În plus, se ştie că *dhimmi* au fost supuşi şi altor reglementări, de pildă, li s-au restrâns practicile religioase, au fost obligaţi să le arate respect musulmanilor şi să poarte elemente vestimentare distinctive156.

De fapt, unii conducători musulmani au preferat, să menţină controlul asupra unui număr mare de *dhimmi* de la care puteau colecta tributul *jizyah*, în loc să-i forţeze să se convertească la islam (ceea ce ar fi dus la eliminarea taxei suplimentare pe care o plăteau). „Câştigul rezultat din *jizyah*", notează Kennedy, „era foarte util pentru că era plătit cu bani gheaţă. A fost o procedură extrem de valoroasă în anii în care structura financiară a califatului s-a prăbuşit" 157.

Toate acestea ar putea suna cumva cunoscut. Soldaţii califatului contemporan întemeiat de Statul Islamic au executat sistematic creştini, alături de alţi musulmani, atât pe teritoriile cucerite, cât şi în afara lor. De exemplu, în Libia, unde domneşte fărădelegea, ei au executat creştini şi au ameninţat întreaga „naţiune a crucii". În filmuleţele care au devenit virale pretutindeni în lume, la un moment dat, naratorul li se adresează creştinilor: „Vă plătiţi taxele de bunăvoie, fiind voi înşivă supuşi" 158. Citează aproape cuvânt cu cuvânt din Coran, Al-Tawba 9: 29159.

În localitatea irakiană Moşul, comunităţii creştine care număra zeci de mii de oameni i s-a dat un ultimatum care ar fi avut mult mai mult sens pentru creştinii care se opuneau cuceririlor musulmane de acum multe secole. „Le oferim trei posibilităţi", au spus comandanţii ISIS creştinilor din Moşul. „Islamul, contractul *dhimma* – care presupune plata *jizyah*, iar dacă refuză, nu rămâne altceva decât sabia" 160. Creştinii au abandonat Moşului în masă.

ISIS a rezervat o soartă şi mai rea minorităţii yazide din Irak, o comunitate a cărei străveche credinţă combină

elemente creştine, şiite şi ale vechilor religii. Pe măsură ce forţele ISIS au avansat, zeci de mii de oameni au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţele din regiunea Sinjar, din nordul Irakului. Mulţi s-au refugiat în munţi şi au suferit cu greu asediul. Când soldaţii califatului au sosit, mii de yazidi au fost măcelăriţi şi mii de femei şi fete au fost capturate de ISIS care le-a transformat în replica modernă a sclavelor sexuale. Printre luptători circula un „meniu" care lista preţurile fetelor yazide şi creştine. O prizonieră care avea vârsta cuprinsă între un an şi nouă ani putea fi cumpărată cu 172 de dolari161. ISIS s-a străduit chiar să justifice această practică citând *sharia162*.

Istoria se repetă. O dată în plus, un califat cere necredincioşilor bani ca să le cruţe vieţile. Cei care nu plătesc sunt „trecuţi prin sabie". Motivarea plăţii *jizyah* nu s-a schimbat de-a lungul timpului, se găseşte chiar acolo, în Coran.

Dacă aceasta este ideea voastră despre toleranţa faţă de celelalte credinţe, atunci mi-e teamă că definim extrem de diferit acest cuvânt.

Minciuna numărul 8 *„Dacă ne concentrăm asupra frustrărilor, sărăciei, şomajului din lumea musulmană – poate chiar asupra schimbării climei – vom pune capăt terorismului"*.

Eforturile de a contracara terorismul extrem vor reuşi doar dacă cetăţenii vor încerca să pună capăt îngrijorărilor legitime cu ajutorul procesului democratic şi-şi vor putea exprima punctul de vedere în cadrul unor societăţi civile puternice163.

Preşedintele Barack Obama

Luptăm împotriva sărăciei pentru că speranţa este un răspuns la terorism164.

Preşedintele George W. Bush

Trebuie ca pe termen mediu şi lung să căutăm rădăcina cauzelor care-i determină pe oameni să se alăture acestor grupuri, de pildă lipsa locurilor de muncă165.

Marie Harf, purtătoare de cuvânt, Departamentul de

Stat

Seceta extremă a dus la instabilitatea din Nigeria, stare exploatată de gruparea teroristă Boko Haram… Se crede că seceta, recoltele distruse şi preţurile mari la alimente au ajutat la declanşarea primelor revolte din Siria, degenerând în războiul civil care a cuprins centrul Orientului Mijlociu166.

Preşedintele Barack Obama

„Sunt supăraţi – şi probabil că au motive”. Este un refren aproape stereotipic în legătură cu islamiştii radicali care omoară şi brutalizează oameni nevinovaţi, decapitează jurnalişti şi dezmembrează copii: aceste suflete sărmane şi sensibile sunt frustrate de soarta lor nefericită. Sunt împotmoliţi în sărăcie, suferind de pe urma unor conducători tiranici. Suferă de secetă şi de pe urma recoltelor compromise de emisiile de gaze ale SUV-ului tău. Suferă din cauza colonialismului. Suferă din cauza rasismului. Suferă din cauza islamofobiei.

Subtextul este aproape mereu că supărarea acestor terorişti ar fi provocată de ceva ce ar fi făcut America.

Probabil că fratele lor a fost ucis într-un atac cu drona. Probabil au auzit că un exemplar al Coranului a fost ars ori aruncat la closet în Guantânamo. Probabil că au văzut la Al Jazeera imagini din taberele refugiaţilor palestinieni care suferă din cauza liderilor evrei mereu însetaţi de sânge – imagini care probabil că nici nu erau din Gaza, ci ale violenţelor înfăptuite de Bashar al-Assad în Siria. Sau poate că suferă din cauza târgurilor crude, cinice pe care le-au făcut, însetate de petrol, naţiunile occidentale cu dictatorii din Orientul Mijlociu.

Indiferent de motiv, continuă raţionamentul, aceşti tineri furioşi au nevoie de ajutorul şi înţelegerea noastră. Scriitorul Bil Siegel a descris cu măiestrie această tendinţă de a ne blama noi înşine pentru acţiunile teroriste. În cartea sa *The Control Factor*, Siegel sugerează că, atunci când ne confruntăm cu un pericol venit din partea islamului radical al cărui unic obiectiv este distrugerea

noastră, avem tendinţa să ne schimbăm percepţiile din dorinţa de a stăpâni ceva ce, de fapt, nu controlăm. Făcând din noi înşine sursa violenţei teroriştilor (din cauza opresivelor acţiuni coloniale din trecut, a sprijinului acordat puterii tiranice care controlează naţiunile musulmane, a ocupării pământurilor musulmane, a insultării profetului, a modului în care îi tratează evreii pe palestinieni sau a ocupării unor teritorii disputate, a eşecului soluţionării sărăciei şi lipsei de educaţie a arabilor sau musulmanilor etc.), oricât de neplăcut ne-ar face să ne simţim, este mai puţin periculos decât a recunoaşte că nu controlăm defel ceea ce se întâmplă. Ne permite să credem că, de vreme ce noi suntem de vină, putem îndrepta situaţia schimbându-ne comportamentul. Adevărul este că nu suntem responsabili şi nu putem îndrepta nimic.

Siegel spune că acest impuls de a ne blama pe noi înşine seamănă relaţiei dintre dependenţi de droguri şi cei care-i încurajează. Un dependent dă mereu vina pentru comportamentul său pe cel care-l ajută, îşi asumă responsabilitatea şi caută mereu căi pentru a-l aduce pe calea cea bună. Din nefericire, astfel se creează un cerc mortal care devine tot mai periculos: în vreme ce apropiatul îşi închipuie de bună credinţă că ajută la repararea unei nedreptăţi, transferul şi asumarea responsabilităţii încurajează şi mai mult acel tip de comportament. Doar când vom putea vedea deplin ameninţarea în întregul ei, ne sugerează Siegel, vom putea acumula voinţa şi claritatea necesare pentru a transforma relaţia noastră şi a lupta pentru ea. Simplificând: vor să ne distrugă pentru că nu suntem ca ei; nu pentru ceea ce am făcut.

Prin urmare, teroriştii vor continua să pozeze ca victime. Şi noi ne vom lăsa în continuare păcăliţi.

Multe persoane, mai ales de stânga, suferă de necesitatea endemică de a încerca să empatizeze cu cei care ne urăsc. Să-i înţeleagă pe adversarii noştri pentru a

putea astfel să-i dea pe brazdă. Să se folosească de lentilele marxiste ale luptei de clasă şi ale inechităţii distribuirii veniturilor pentru a cerceta probleme care nu au defel de-a face cu economia. Savurează această gargară savantă de parcă ar putea reduce astfel furia pe care aceşti sărmani şi nefericiţi terorişti trebuie c-o simt, domolindu-şi deopotrivă propriul sentiment de vinovăţie pentru că trăiesc o viaţă îndestulată într-o ţară prosperă.

În orice caz, aceasta este abordarea pe care a adoptat-o repetat preşedintele Obama de prima dată când a deţinut o funcţie publică. Ca senator al statului Illinois, Obama declara: „Cel mai adesea, totuşi, [terorismul] se dezvoltă într-un climat de sărăcie şi ignoranţă, neajutorare şi disperare” 167.

Referindu-se la teroristul Umăr Farouk Abdulmutallab168, Obama a vorbit despre greutăţile Yemenului, ţara natală a lui Abdulmutallab: „Ştim că… Yemenul este o ţară în ghearele unei sărăcii lucii şi ale revoltelor sângeroase” 169.

„Nu putem ieşi aşa din acest război”, spunea purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat Marie Harf. „Trebuie ca, pe termen mediu şi lung, să mergem la rădăcina cauzelor care-i fac pe oameni să adere la aceste grupări, dacă este vorba despre lipsa oportunităţilor de angajare… Îi putem ajuta să-şi consolideze economia pentru a putea oferi de lucru acestor oameni”. 170

Mulţi alţi oameni de stânga au urmat acelaşi fir călăuzitor. Toure Neblett, unul dintre moderatorii emisiunii *The Cycle* de la *MSNBC*, a spus la un moment dat că „sărăcia musulmanilor este ceea ce ne ameninţă securitatea. Dacă le-am da acestor oameni şansa de a munci aici, le-am putea reduce sărăcia, furia şi neînţelegerea pentru Statele Unite ale Americii, înainte să se radicalizeze… „171

E uşor să înţelegi de ce ar prefera cineva ca teroriştii să fie motivaţi de emoţii primordiale cum ar fi furia. Dacă sunt furioşi pe tine, poţi vorbi cu ei. Poţi să te înţelegi cu

ei. Să le analizezi revendicările. Este echivalentul acelui bezmetic legiuitor american care spunea cândva, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: „Dumnezeule, dacă aş fi vorbit cu Hitler, toate acestea ar fi fost evitate” 172.

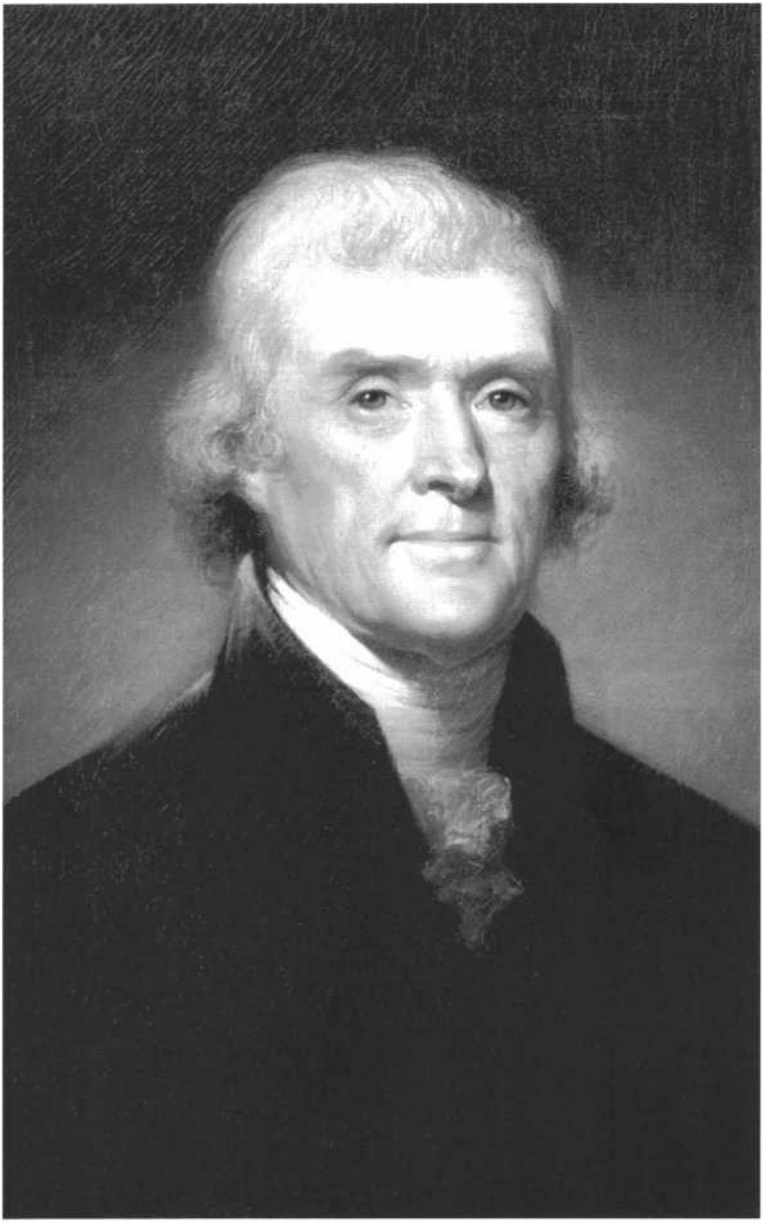

Thomas Jefferson (1743–1826), unul dintre autorii Declarației de independență, al treilea președinte american (1801–1809). A fost printre primii care au avertizat asupra naturii violente a islamului.

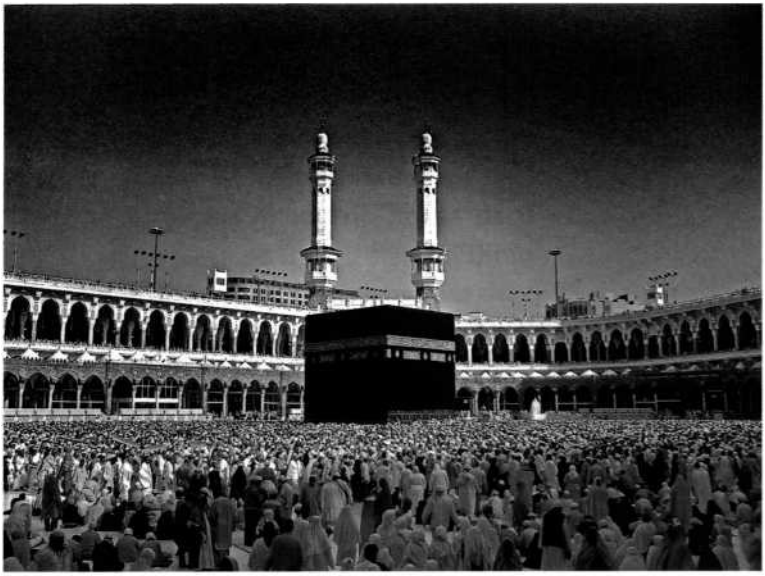

Pelerinii venerează *kaaba*, socotită primul templu de rugăciuni al musulmanilor. Acest cub de granit este situat în complexul ce adăpostește moscheea Al-Masjid al-Haram, din Mecca, Arabia Saudită.

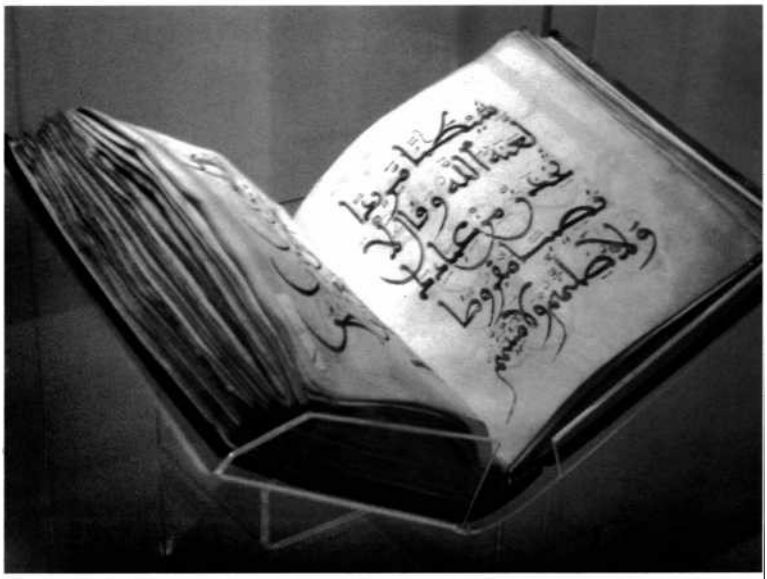

Ediție a Coranului datând din secolul al XI-lea, păstrată la British Museum.

Glenn Beck (n. 1964), realizator american de talk-show-uri radio-tv, colaborator al posturilor de televiziune CNN, Fox News Channel, TheBlaze TV.

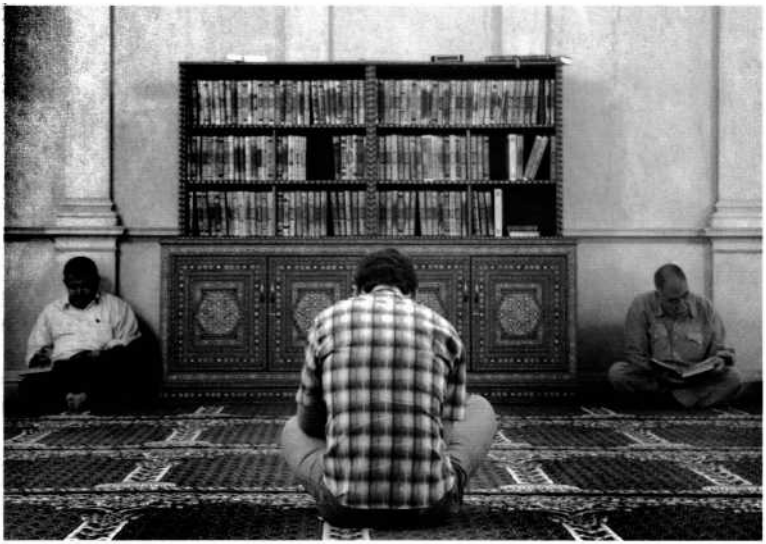

Lectura zilnică a câtorva versete din Coran este o **obligație pentru credincioșii musulmani. Aspect** din Marea Moschee din **Damasc, Siria.**

Demonstrație publică în favoarea introducerii *sharia* în Maldive, 2014.

În 2010, locuitori ai Lower Manhattan s-au opus construirii unui centru al comunității islamice și a unei moschei.

Musulmani britanici militând pentru introducerea *sharia* în Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord.

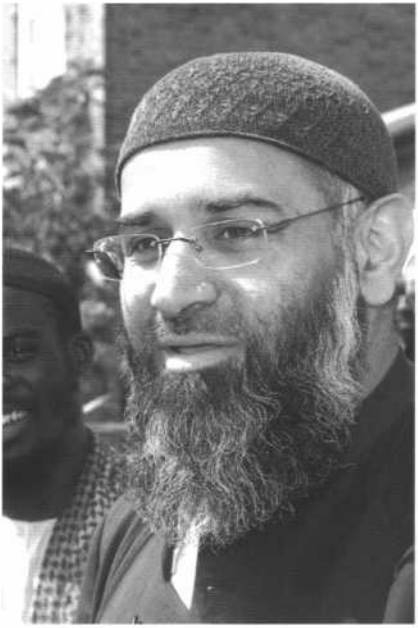

Anjem Choudary (n. 1967), activist politic britanic islamic. Purtător de cuvânt al organizației islamice radicale Islam4UK (2008–2010). A susținut intens aplicarea *sharia* pe teritoriul Marii Britanii. Fotografie din 2011.

Somaleza Ayaan Hirsi Ali (n. 1969), activistă și autoare, apărătoare a drepturilor omului, avertizează opinia publică mondială în privința islamului de mai mult de un deceniu.

Luptători ai Gărzii revoluționare islamice iraniene.

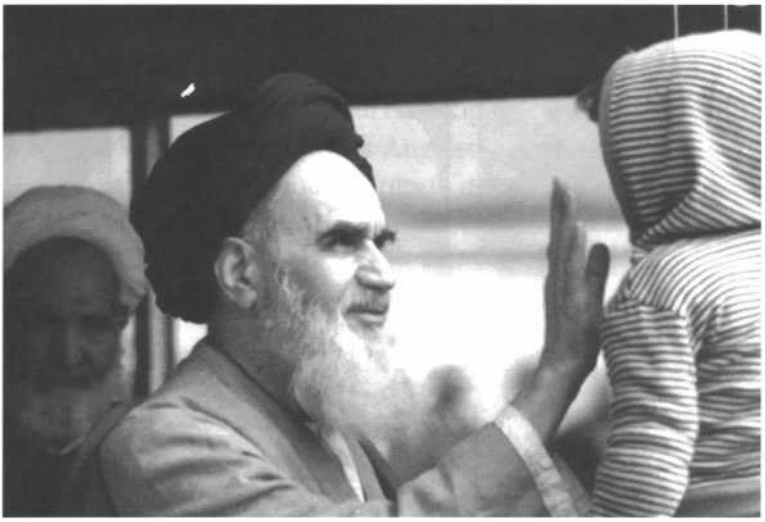

Ruhollah Khomeini (1901–1989), lider religios șiit,
fondator al Republicii Islamice Iran.

Ruinele clădirii cu numărul 131 din Khobar, Dhahran, Arabia Saudită, unde, la 25 iunie 1996 a avut loc un atentat terorist. Clădirea era folosită drept sediu de militarii americani din compania 4404th Wing (Provisional) a aviației militare. Americanii au acuzat Iranul și mișcarea Hamas pentru punerea la cale a atentatului, soldat cu moartea a 19 americani.

Sayyid Qutb (1906–1966), poet și teoretician islamist de origine egipteană, lider al Frăției Musulmane.

Problema pe care o ridică ipoteza că teroriştii ne atacă pentru că sunt frustraţi şi supăraţi pe condiţiile lor

de viaţă este, pur şi simplu, falsă. Teroriştii nu ne atacă din pricina politicilor sau năravurilor noastre din trecut sau pentru că am fi spus ceva care i-a ofensat. Ei ne atacă pentru că sunt motivaţi de o ideologie care le cere să ucidă în numele Domnului, care preţuieşte mai mult martiriul decât viaţa, care susţine că martiriul va fi răsplătit cu plăceri cereşti.

Să ne gândim o clipă la cele spuse de preşedinte. Da, faptul că nu poţi exercita dreptul de a vota la alegeri generale în Siria este îngrozitor. Dacă ai avea vreo revendicare în această privinţă, aceasta ar fi legitimă. Dar ar putea avea alegerile vreo însemnătate asupra modului de a gândi al unor lunatici care cred că omorând oameni nevinovaţi vor fi recompensaţi în ceruri?

Ar fi contramandat Osama bin Laden atentatele de la 11 septembrie dacă i s-ar fi dat o carte de alegător?

Dacă sărăcia şi furia împotriva *establishment-ului* ar fi cauza principală a terorismului, atunci zilnic ar trebui să aibă loc atentate cu bombă şi atacuri sinucigaşe pe străzile din Washington D.C., Detroit sau Los Angeles, South Central.

Osama bin Laden, autorul unuia dintre cele mai devastatoare acte de terorism împotriva Occidentului din istorie, era un milionar saudit care, conform estimărilor, deţinea o avere de 300 de milioane de dolari173. Talibanii, în calitate de conducători ai Afghanistanului, o duceau mai bine ca mulţi dintre nefericiţii supuşi domniei lor sângeroase. Acest lucru nu i-a oprit să susţină terorismul.

Au fost scrise nenumărate studii despre cei care se alătură grupărilor teroriste islamice. De fapt, o cercetare întreprinsă de britanici a descoperit că bogăţia şi educaţia erau indicatori *pozitivi* pentru posibile activităţi teroriste174. Un alt studiu care a analizat 400 de biografii ale teroriştilor al-Qaida a dezvăluit că mai bine de 60% dintre membrii grupării au absolvit facultatea şi că mulţi proveneau din clasa de mijloc sau din cea superioară175. Studiul asupra teroriştilor sinucigaşi palestinieni a dovedit

că „niciunul dintre atacatori nu era fără educaţie, extrem de sărac, slab de minte sau deprimat. Mulţi aparţineau clasei de mijloc şi, dacă nu erau fugari, erau salariaţi… Doi erau fii de milionari” 176.

Un studiu efectuat de Universitatea Harvard începe cu „rezonabila presupunere că terorismul îşi are rădăcinile în sărăcie”. La final, studiul stabileşte că „nu există nicio relaţie semnificativă” între condiţiile economice şi terorism177. „În trecut, am auzit că oamenii se refereau la strânsa legătură dintre terorism şi sărăcie”, spune Alberto Abadie, profesor asociat de politici publice la John F. Kennedy School of Government din cadrul Harvard. „Dar, de fapt, când te uiţi la date, descoperi că nu este aşa. Este un adevăr legat nu doar de evenimentele aparţinând terorismului internaţional, după cum au demonstrat studiile făcute înainte, dar probabil şi mai surprinzător este că e valabil pentru toate palierele terorismului, atât pentru cel intern, cât şi cel venit din exterior”. 178

Islamul interzice în mod expres furia ca justificare a jihadului. Analizaţi cuvintele lui James Cromitie, un individ din New Jersey, care s-a convertit la islam în închisoare şi şi-a luat numele de Abdul Rahman. În 2009, el a fost arestat de FBI după ce a încercat să arunce în aer două sinagogi din New York şi să atace o bază a Gărzii Naţionale cu rachete antieriene Stinger.

În timpul lungii sale conversaţii cu un informator secret FBI (CI), Cromitie vorbea despre o confruntare pe care a avut-o cu un evreu la hotelul unde stătea:

Cromitie: însă uneori vreau pur şi simplu să-l iau de piept şi aahhh, pur şi simplu să-l omor! Dar sunt musulman, *insh’ Allah*, Allah se va îngriji de el.

CI: *Insh’ Allah*, dacă tu, frate, dacă ai ceva de făcut cu adevărat, trebuie să faci în jihad şi să încerci să faci ceva…

Cromitie: Nu, pentru că, vezi, pentru că eşti furios.

CI: Furios.

Cromitie: Nu, trebuie s-o faci când este *fisabilillah*

79.

Fisabilillah. Literal, acest cuvânt înseamnă „pentru cauza lui Allah”… Şi, conform Coranului, este singurul motiv legitim pentru ca un musulman să declanşeze jihadul.

Cromitie nu este singurul care respinge ideea că imboldurile lumeşti, cum ar fi furia, pot fi un motiv pentru masacru. Unul dintre primii membri ai al-Qaida, Sayyd Imam al-Sharif, cunoscut de asemenea şi ca Doctorul Fadl, a scris „Jihadul şi efectele intenţiei asupra acestuia”, în care cita versete coranice şi pilde din *ḥadīth* pentru a dovedi că dorinţa de bogăţie, faimă, glorie sau emoţiile meschine nu erau suficiente pentru ca un jihadist să obţină răsplata cerească180.

Printre citatele şi pildele din *ḥadīth* atribuite lui Mahomed, reproduse de Fadl, se află şi acesta: „Cel care e omorât sub un steag fals181, furios şi angajat în luptă în numele grupului, atunci el nu face parte din *ummah* a mea” 182.

În ciuda afirmaţiilor contrare făcute de presă prietenoasă islamului, furia împotriva colonialismului sau a rănilor provocate de „dominaţia străină” nu este motivul violenţei jihadiste183. Este doar o scuză.

În schimb, bazându-se strict pe teologia islamică, Fadl le cere teroriştilor în devenire:

Aşa că străduiţi-vă din motive virtuoase să trageţi foloasele din acţiunile şi *jihadul* vostru. Căci *sharia* răsplăteşte jihadul în funcţie de intenţiile fără prihană ale celui care-l înfăptuieşte…184.

Cu alte cuvinte, teroriştii care se înghesuie să-şi pună vesta cu explozibili pentru că sunt supăraţi sau pentru că au primit cartonaşul roşu la slujbă, renunţă, de fapt, la biletul către paradis.

Totul fiind atât de clar, de ce oare conducătorii noştri occidentali tolerează periculoasa iluzie că, alinând furia şi lipsa de speranţă din lumea musulmană, ar face ca lucrurile să meargă ca unse? Pentru că, socotind că noi

suntem cei responsabili de terorism, alinăm sentimentul profund de vinovăţie şi îndoială de sine al Occidentului modern. Conducătorii noştri vor să creadă că există o cale de a pune capăt terorismului fără violenţă. Ei cred că, investind destui bani, în cele din urmă problema va dispărea.

Desigur, modul acesta de gândire nu va funcţiona. Revendicările teroriştilor au mai puţin de-a face cu furia şi nemulţumirea personală şi mai mult cu ideologia religioasă pe care ei au jurat s-o urmeze. Aceasta necesită o abordare fundamental diferită. Ei nu pot fi aduşi la sentimente mai bune. Nu te poţi înţelege cu ei. Nu pot fi mituiţi cu slujbe sau maşini mai bune şi nici cu drepturi democratice.

Ei pot fi doar înfrânţi.

Minciuna numărul 9

„Cei care critică islamul sunt bigoţi”.

Consider că este parte a responsabilităţii mele ca preşedinte al Statelor Unite ale Americii să lupt împotriva stereotipurilor negative legate de islam indiferent de unde apar1*5.

Preşedintele Barack Obama

Islamofobia este un fenomen în creştere în societatea noastră şi trebuie combătută prin eforturi proactive. Fiecare trebuie să-şi facă treaba1*6.

Nihad Awad, director executiv al Council on American-Islamic Relations (CAIR)

În după-amiaza zilei de 26 aprilie 2014, Paul Weston, candidat britanic la alegerile pentru Parlamentul European, a fost arestat pentru un discurs ţinut în oraşul Winchester. Weston vorbea despre „nenorocirile” islamului, care ar fi „cumplite” pentru cei care-l urmează. El deplângea ideea că „orice femeile trebuie să aparţină unui bărbat care să aibă drepturi depline asupra ei” şi susţinea că islamul „paralizează dezvoltarea socială a celor care-i urmează preceptele”. Şi încheia cu concluzia că islamul este „o credinţă militantă care face prozeliţi”.

Pentru afirmaţiile sale, Weston a fost arestat pentru

suspiciunea de hărţuială religioasă/rasială" 187 şi a stat după gratii câteva ceasuri înainte să fie eliberat188.

Mulţi s-au grăbit să-l acuze de „islamofobie" pentru discursul său. Este o etichetă la modă, aruncată de apologeţi pentru a-i face pe oameni să nu critice islamul.

Dar iată cea mai interesantă parte a poveştii: vorbele spuse de Paul Weston în acea zi – cele pentru care a fost arestat – nu-i aparţineau. La origine, fuseseră scrise de cel căruia Marea Britanie îi datorează însăşi existenţa: sir Winston Churchill.

Churchill a pus pe hârtie aceste rânduri cu decenii înainte, într-o carte intitulată *Războiul fluviului*: *O povestire despre recucerirea Sudanului*:

Năravurile nechibzuite, sistemele agricole neglijente, un comerţ dezlânat şi nesiguranţa propriei avuţii există pretutindeni unde conduc sau trăiesc urmaşii profetului. Au devenit cu miile soldaţi curajoşi şi loiali ai credinţei lor: toţi ştiu să moară, dar influenţa religiei paralizează dezvoltarea socială a celor care-o urmează. Nu există forţă retrogradă mai puternică pe faţa pământului. Departe de a fi muribund, mahomedanismul este o credinţă militantă care face prozelitism189.

În Marea Britanie zilelor noastre, locul lui Winston Churchill, salvatorul Europei, apărătorul Occidentului, campionul valorilor democratice şi aliat apropiat al lui Franklin Roosevelt 190 ar fi, pare-se, în spatele gratiilor, etichetat ca islamofob notoriu care îndrăzneşte să critice islamul şi învăţăturile acestuia.

Apologeţii islamului depun mari strădanii să demonstreze că oamenii sunt liberi să pună întrebări în legătură cu islamul – câtă vreme rămân în cadrul unor limite cu grijă trasate. De exemplu, CAIR pretinde că „noi nu-i catalogăm drept islamofobi pe toţi, nici măcar pe majoritatea celor care se îndoiesc de islam şi de musulmani. De asemenea, credem că nu este islamofobie să denunţi crimele comise de un musulman anume sau pe cei care invocă islamul ca motiv pentru acţiunile lor" 191.

Dar exact asta fac.

CAIR şi aliaţii lor seculari de stânga, cum ar fi grupul, ironic numit, Fairness & Accuracy în Reporting (FAIR) 192, sunt încântaţi să arunce acuzaţia de „islamofobie" asupra oamenilor care doar „cercetează islamul şi pe musulmani".

De fapt, ca şi Nixon, FAIR are o „listă de ţinte" cuprinzându-i pe presupuşii săi inamici, pe care-i etichetează ca „unii dintre cei mai importanţi predicatori din presă care răspândesc bigotismul antimusulman şi au diferite roluri în mişcarea islamofobică". Aceşti pierde-vară abjecţi, susţine în continuare organizaţia pe ton paranoic, „formează o reţea care-i învaţă pe americani să se teamă de islam şi să vadă în vecinii lor musulmani potenţiali suspecţi". Printre cei luaţi în vizor sunt Bill O'Reilley, scriitorul Mark Stein şi Sean Hannity.

Şi, desigur, eu 193.

Grupul *Media* Matters 194, finanţat de George Soros, are propria „listă a urii" pe care, în mod curios, descrişi ca antiislamişti fanatici, se află doar conservatorii: Brian Kilmeade, Roger Ales, Newt Gingrich, reverendul Franklin Graham şi Greg Gutfeld.

Şi, desigur, din nou eu 195.

Nu trebuie să ne surprindă că originile termenului *islamofobie* pot fi descoperite în Marea Britanie. Într-un studiu întreprins în 1997 de Runnymede Trust care se prezintă drept „principalul *think tank* independent din Marea Britanie în domeniul egalităţii de rasă" 196, grupul defineşte „islamofobia" ca „ostilitatea fără motiv faţă de islam şi, pe cale de consecinţă, frica sau antipatia faţă de toţi sau de mare parte a musulmanilor" 197.

De fapt, nu este o definiţie greşită. Ostilitatea „fără motiv" faţă de islam şi antipatizarea tuturor sau majorităţii musulmanilor ar putea fi foarte bine „islamofobică" – dar cu certitudine această definiţie nu mi se aplică defel mie şi pariez că nu li se aplică nici celorlalte persoane de pe „listele de ţinte" ale FAIR şi Media Matters.

De altminteri, nu astfel definesc „islamofobia” grupări precum CAIR care, trebuie să spunem, are o istorie documentată de legături radicale – inclusiv legături cu Hamas şi Frăţia Musulmană – fiind unul dintre conspiratorii-complici necondamnaţi din dosarul Statelor Unite ale Americii împotriva Fundaţiei Pământului Sfânt 198 (organizaţie care finanţa gruparea Hamas 199). Iată cum defineşte CAIR acest concept: „Islamofobia este prejudecata sau ura intolerantă împotriva islamului şi a musulmanilor. Un islamofob este un individ cu opinii intolerante faţă de islam, promovând prejudecăţile sau ura împotriva musulmanilor” 200.

Pentru ei, partea convenabilă a acestei definiţii este că „intoleranţă” şi „prejudecată” pot însemna ce vor ei să însemne. Este mai mult decât limpede că definiţia dată de CAIR „islamofobiei” se referă la toţi cei care au făcut vreodată cel mai mic comentariu negativ în legătură cu islamul sau cei care i-au convins pe alţii să analizeze critic relaţia dintre islam şi terorismul islamic. Întâmplător, este o listă lungă, care include unele dintre cele mai distinse minţi ale lumii occidentale, de la Tocqueville şi Patton la foşti preşedinţi americani.

Bunăoară, în 1843, faimosul gânditor Alexis de Tocqueville scria că a studiat „din greu” Coranul. Concluzia sa era că „există în lume puţine religii la fel de mortale pentru oameni ca aceea a lui Mahomed” 201.

Se spune că John Quincy Adams, fost preşedinte al Statelor Unite ale Americii şi susţinător ai drepturilor sclavilor eliberaţi, a criticat din răsputeri islamul cu vorbe care acum l-ar fi condamnat şi trimis în puşcărie: „Ca parte a religiei sale, El [Mahomed] a declarat război total şi distrugător împotriva restului umanităţii”, nota Adams. „Preceptul Coranului este războiul etern împotriva tuturor celor care nu văd în Mahomed profetul lui Dumnezeu”. 202

Generalul George Patton, unul dintre eliberatorii Europei, de asemenea a spus despre islam vorbe nu prea măgulitoare. „Mi se pare sigur”, zicea Patton, „că

învăţăturile fataliste ale lui Mahomed şi cumplita degradare a femeilor sunt cauzele principale ale lipsei de progres a arabilor. Ei sunt la stadiul la care se aflau şi în jurul anului 700, în vreme ce noi am continuat să ne dezvoltăm". 203

Liberalul Bill Maher nota că „nu există decât o singură credinţă care te omoară sau vrea să te omoare dacă desenezi o caricatură a profetului" şi că „nu există decât o singură credinţă care te omoară sau vrea să te omoare dacă renunţi la ea". El a mai adăugat că nu e vorba doar despre un mic grup de fanatici204. „E ceva mai mult decât un segment marginal". El a adăugat că a compara violenţa musulmană cu creştinismul este „o porcărie liberală" 205.

Mulţi oameni serioşi au făcut observaţii pătrunzătoare despre islam de-a lungul anilor. A arunca, la grămadă, acuzaţia de „islamofobie" a devenit un fel de lovitură cu copita, un retevei cu care sunt altoiţi toţi cei care caută (sau spun) adevărul. Scopul său şi agenda grupărilor care folosesc acest termen sunt ţelul intolerant de a înăbuşi orice punct de vedere diferit.

„Islamul are mari pretenţii pentru sine însuşi", scria cândva răposatul Christopher Hitchens, cunoscut scriitor foarte îndrăgit de elitele stângiste. „În arta sa există ideea preconceptă de a nu reprezenta defel chipul omului. Interdicţia de a-l portretiza pe profet – care era doar un alt mamifer mascul – este, se pare, totală. La fel cum sunt interzişi porcul, alcoolul şi, în unele societăţi musulmane, muzica şi dansul. Foarte bine, atunci, să-i permitem unui musulman bun să se abţină riguros de la toate acestea. Dar dacă el pretinde că are dreptul să mă facă şi pe mine să mă abţin, acesta este cel mai clar avertisment sau dovadă că are intenţii agresive". 206

Acesta nu este fanatism, sau intoleranţă, sau teamă iraţională de cineva diferit. Este vorba doar despre cineva care spune adevărul. Cei care intenţionează să azvârle cu acuzaţii de ură, intoleranţă şi bigotism în capul celor care,

ca noi, au curajul să discute şi să se îndoiască de unele învăţături sau tradiţii ale islamului proiectează, de fapt, realitatea propriei un, intoleranţe şi fanatism asupra noastră, a celorlalţi.

Nu putem permite ca acuzaţiile acestora să ne abată din drum. Tu ştii ce este în inima ta, iar eu ştiu ce este în a mea. Întreabă cu îndrăzneală, spune adevărul, iar restul se va petrece de la sine.

Minciuna numărul 10

„Islamul respectă drepturile femeilor”.

Pe de-o parte, trebuie să admitem că au fost comise atrocităţi împotriva femeilor în numele Islamului, dar, pe de altă parte, trebuie să recunoaştem, de asemenea, că aceste practici nu au nicio legătură cu religia în sine. Acum mai bine de 1 400 de ani islamul a permis femeilor drepturi comparabile celor din legislaţia internaţională referitoare la drepturile omului207.

Ghena Krayem şi Haisam Farache, *Sydney Morning Herald*

Contrar modului în care cultura populară descrie drepturile şi privilegiile femeilor musulmane, islamul le dă femeilor multe drepturi, inclusiv dreptul de moştenire, de a lucra în afara casei şi de a se educa. Ca în toate culturile şi comunităţile, aceste drepturi sunt deseori violate. Acesta este rezultatul intersecţiei islamului cu normele culturale existente care ar putea fi reflexia unei societăţi dominate de bărbaţi, în comunităţile musulmane, femeile au deseori o puternică influenţă în familie, la locul de muncă, în religie şi în societate, în general208.

Credinţele şi viaţa zilnică a musulmanilor, *PBS Frontline*

Actele violente de terorism în numele islamului au ajuns un loc comun. Mai puţin vizibile, însă nu mai puţin şocante, sunt actele individuale de cruzime efectuate asupra femeilor în numele islamului radical. În vreme ce unii ar prefera, fără îndoială, să le ignore, cei care comit atacurile îşi pot găsi lesne justificări pentru ele în legea

islamică.

Islamul are apologeţi atât în interiorul credinţei, cât şi în afara ei, care susţin că nu există nimic în preceptele acestei religii care să ducă la oprimarea femeilor sau la violenţele împotriva lor. Pentru ei, mereu altcineva este culpabil, o forţă sinistră din exterior este responsabilă de situaţiile pentru care islamul este pe nedrept învinuit.

Doi musulmani australieni, un imam şi un cercetător în domeniul legii islamice a familiei, au scris împreună un comentariu îngrijorător în apărarea *sharia*. Editorialul a fost publicat în *Sydney Morning Herald*, în anul 2008. Cei doi pretindeau că islamul a fost, cu secole în urmă, deschizător de drumuri în domeniul drepturilor femeii şi că „atrocităţile… comise împotriva femeilor în numele islamului" – atrocităţi despre care măcar recunosc că s-au petrecut – „nu au nicio bază în religie". În schimb, ei dădeau vina pe „alţi factori, în special practici culturale străine de religia în sine" 209.

Programul de televiziune Frontline, transmis pe Public Broadcasting Service, post subvenţionat de guvernul Statelor Unite ale Americii, duce jocul de-a acuzaţiile la un nivel superior. Conform *Ghidului pentru profesori* în ceea ce priveşte „Credinţele şi vieţile cotidiene ale musulmanilor", violarea drepturilor femeilor din comunităţile musulmane „este rezultatul intersecţiei islamului cu normele culturale existente care ar putea fi reflexia unei societăţi dominate de bărbaţi" 210. Islamul în sine, par ei să sugereze, este un paradis al femeilor, perturbat doar de un patriarhat violent care este, însă, separat şi aparte de religia însăşi.

De fapt, Coranul în sine pare să susţină ideea că femeile – cel puţin femeile musulmane – sunt egale cu bărbaţii când e vorba despre răsplată pentru credinţa lor:

Domnul îi auzi (le primi ruga şi le răspunse – n. G.B.): „Eu nu las să se piardă nicio faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul! (Coran, ATI – mran 3: 195)

Pe cel ce face o faptă bună – bărbat sau femeie – şi este credincios (al monoteismului islamic – n. G.B.), îl vom dărui Noi cu o viaţă bună. Şi Noi îi vom răsplăti pe ei după faptele cele mai bune pe care le-au săvârşit (i.e. Paradisul de după aceea – n. G.B.). (Coran, An-Nahl 16: 97)

Versurile acestea se referă la răsplata pe care femeile urmează să o primească după viaţă, care ar putea fi egale cu ale bărbaţilor. Dar pe pământ, realitatea e foarte diferită pentru femeile aflate sub autoritatea islamului. O privire în Coran şi în alte învăţături islamice demonstrează că umilirea femeilor şi chiar violenţele împotriva lor cu greu pot fi considerate „străine de religie". Mai multe versete coranice trasează o diferenţă clară între drepturile bărbaţilor şi ale femeilor în diferite situaţii ale vieţii cotidiene – iar bărbaţii par avantajaţii acestui tratament.

Un bărbat se poate căsători cu mai multe femei (atâta vreme cât simte că se poate descurca):

Iar dacă vă temeţi că veţi fi nedrepţi cu orfanii, luaţi de soţii pe acelea care vă plac dintre femei – două, trei sau patru; dar dacă vă temeţi că nu veţi fi drepţi [cu ele], atunci luaţi una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situaţia care] vă dă cea mai mică putinţă de a purcede nedrept. (Coran, An-Nisa 4: 3)

Femeile primesc în mod automat mai puţin din moştenire:

Allah vă porunceşte în privinţa moştenirii copiilor voştri: un fiu are o parte cât partea a doua fiice. Dacă sunt mai mult decât două fiice, primesc ele două treimi din ceea ce a lăsat defunctul. Dacă este una singură, capătă ea jumătate. (Coran, An-Nisa 4: 11)

Într-un proces, un martor bărbat valorează cât doi martori femei:

...Şi luaţi drept martori doi dintre bărbaţii voştri, iar dacă nu sunt doi bărbaţi (la dispoziţie – n. G.B.), [luaţi] un bărbat şi două muieri, dintre aceia pe care îi acceptaţi ca

martori, aşa încât, dacă va greşi una dintre ele, să-şi amintească una celeilalte... (Coran, Al-Baqara 2: 282)

În cazurile de divorţ, bărbaţii au automat mai multe drepturi:

Muierile divorţate trebuie să aştepte trei menstruaţii şi nu le este îngăduit să ascundă ce a făcut Allah în pântecele lor, dacă ele cred în Allah şi în Ziua de Apoi. Iar bărbaţii lor sunt mai îndreptăţiţi să le aducă înapoi în acest răstimp, dacă vor împăcare. Ele au drepturi egale cu obligaţiile lor, după cuviinţă. Dar bărbaţii au o treaptă peste ele. (Coran, Al-Baqara 2: 228)

În 2007, într-o apariţie în cadrul emisiunii *Today* de la *NBQ* Massoumeh Ebtekar, prima femeie care a făcut parte dintr-un guvern iranian, pretindea că situaţia femeilor s-a îmbunătăţit în ţara ei. „Trebuie să treacă timp să schimbi legile în favoarea femeilor", spunea ea, „dar se înregistrează o mulţime de îmbunătăţiri". 211

Presupun că nici nu e greu să îmbunătăţeşti când porneşti de la un nivel atât de primitiv. Iată câteva lucruri care le erau încă interzise femeilor conform legii islamice atunci când Ebtekar apărea la televizor, în 2007:

Să nu poarte nimic pe cap212.

Să ceară paşaport fără permisiunea soţului213.

Să cânte cum vrea ea214.

Să divorţeze de soţ fără motiv (soţul poate, indiferent de motiv) 215.

Să comită adulter şi să fie lăsată în viaţă216.

Să moştenească o parte egală cu a fratelui ei217.

Să se uite la sporturi masculine218 (cu câteva excepţii) 219.

Să se mărite cu un bărbat care nu este musulman220.

Să aibă o relaţie cu altă femeie.

Să socializeze în public cu bărbaţi221.

Să stea pe locurile din faţă ale unui autobuz222.

Să candideze la preşedinţie223.

Să călătorească, să muncească sau să meargă la

şcoală fără permisiunea soţului ei224.

Să participe la funeraliile tatălui ei fără permisiunea soţului ei225.

Să-şi exprime opoziţia faţă de guvern (nenumărate femei au fost torturate pentru că au făcut-o) 226.

Să dea interviuri fără permisiune presei străine227.

Să menţină custodia copiilor, dacă soţul s-a decis să-şi ia altă soţie228.

Să protesteze dacă i-a fost aruncat acid în faţă229.

Să decidă să nu aibă copii (lege suspendată) 230.

Să facă sex în afara căsătoriei231.

Să-şi ia licenţa în inginerie, fizică, IT, literatură engleză sau afaceri232.

Dar femeile din Iran pot măcar conduce maşina, spre deosebire de femeile din alte ţări islamice ca, de pildă, Arabia Saudită233.

Nimic din aceasta nu i-a oprit pe zevzecii de la revista *Vogue* să numească Teheranul – da, Teheranul! – „noul Aspen" 234. Se pare că nu şi-au dat seama că, în conformitate cu legea islamică a Iranului, femeilor nici măcar nu li se permite să schieze neînsoţite pe pârtie235.

Probabil că singurul verset din Coran care le dă în cea mai mare măsură mână liberă bărbaţilor asupra femeilor, serveşte de asemenea ca ghid amănunţit asupra modului în care trebuie pedepsite:

Bărbaţii sunt proteguitori ai muierilor, datorită calităţilor deosebite cu care i-a dăruit Allah şi datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare şi păzitoare ale celor care trebuie păzite în absenţa soţilor lor pe care şi Allah le păzeşte. Pe acelea de a căror neascultare vă temeţi, povăţuiţi-le, părăsiţi-le în paturi şi loviţi-le. Dar dacă ele revin şi ascultă de voi, atunci nu mai căutaţi pricină împotriva lor. Allah este Cel mai înalt, Măreţ [*Aliyy*, *Kabir*]. (Coran, An-Nisa 4: 34).

Femeile musulmane despre care bărbaţii lor cred că se poartă cu „neascultare", trebuie admonestate, apoi le

trebuie interzise relaţiile maritale şi după aceea bătute. Din fericire, ele pot fi iertate, câtă vreme se supun, fireşte.

Alt verset din Coran exprimă voinţa lui Allah ca femeile să poată fi ţinute prizoniere pentru relaţii sexuale în afara căsătoriei:

Asemenea vă este oprit să luaţi femeile căsătorite, afară de acelea care se află sub stăpânirea dreptei voastre. Aceasta e porunca lui Allah pentru voi! (Coran, An-Nisa 4: 24).

În tradiţia islamică, „cei care se află sub stăpânirea dreptei voastre" este un eufemism pentru sclavii păstraţi ca pradă de război.

Justificările coranice pentru tratarea nevrednică şi violentă a femeii sunt clare, dar ar mai putea fi unii care speră ca această viziune să se fi schimbat de-a lungul secolelor următoare. În 1997, Yusuf al-Qaradawi, un influent cleric musulman, le spunea telespectatorilor:

Bărbatul are voie să recurgă la bătaie în câteva cazuri foarte limitate şi numai dacă e vorba despre o soţie care se revoltă împotriva soţului ei. Ea nu va fi bătută, desigur, cu biciul, cu un băţ sau cu o scândură236.

Aceste spuse sunt extrem de îngrijorătoare dacă ne gândim la foarte răspândită convingere în lumea musulmană că femeile trebuie să li se supună soţilor. Este un fapt confirmat de studiul efectuat în 2013 de Pew Research Center care a întrebat musulmani (atât bărbaţi, cât şi femei): „Trebuie ca soţia să se supună mereu bărbatului ei?" în 20 dintre cele 23 de ţări studiate, cel puţin jumătate dintre cei chestionaţi au răspuns „da" 237.

Concepţiile islamice retrograde faţă de femei nu se limitează la domeniul teoretic. În Pakistan, o femeie poate dovedi că a fost violată doar dacă patru adulţi de un caracter „ireproşabil" pot confirma că penetrarea s-a petrecut cu adevărat238. „Ghidul de căsătorie" islamic numit *Un dar pentru cuplurile musulmane* îi sfătuieşte pe bărbaţi asupra celor mai eficiente modalităţi de a-şi bate soţia. (S-a dovedit că este mai eficient s-o faci „cu mâna,

sau cu un băţ, sau s-o tragi de urechi”) 239. Iar mutilarea genitală a femeilor, una dintre practicile cele mai barbare concepute de mintea omenească, este practicată în unele părţi ale lumii islamice ca modalitate de a controla, zice-se, dorinţele sexuale ale femeilor.

Am văzut cum se folosesc de Coran islamiştii radicali ai Statului Islamic pentru a justifica ororile indescriptibile care, într-o lume sănătoasă, ar fi fost condamnate deplin de feministe autoproclamate ca Lena Dunham, Susan Sarandon, Jane Fonda, Sandra Fluke şi bărbătoasele prefăcute din National Organization of Women240.

Pe măsură ce Statul Islamic îşi extinde graniţele în Irak şi Siria, informaţiile despre femeile ce trăiesc sub *sharia* sunt tot mai cumplite. Un sălbatic din ISIS, pe nume Abu Anas al-Libi, a ucis, se spune, mai mult de 150 de femei şi fete care au refuzat să devină „miresele jihadului”, adică sclave sexuale ale luptătorilor ISIS241. Printre ele, fete de 14, 15 ani, ba chiar şi mai tinere. Femeile capturate de Statul Islamic sunt atât de traumatizate de violuri şi tortură încât se strangulează una pe cealaltă, sinucigându-se în grup242. ISIS a ordonat ca toate fetele şi femeile din Moşul, care au între 11 şi 46 de ani să fie mutilate genital243.

Mai rea este soarta femeilor nemusulmane, de exemplu, cele din minoritatea yazidă din nordul Irakului. Supravieţuitoarele au descris în culori lugubre, de Ev Mediu, pieţele de sclavi ale califatului:

Ne-au scos la vânzare. Veneau multe cete de luptători la cumpărat... Uneori aduceau înapoi fete care fuseseră bătute, rănite. Când îşi reveneau, erau vândute din nou. Până la urmă, au luat toate fetele.244

Desigur, „Departamentul de cercetări şi *fatwa*” al ISIS s-a străduit să publice o broşură care trasează cu atenţie regulile pentru tratamentul sclavelor, inclusiv relaţiile sexuale cu cele care nu au atins încă pubertatea. Este intitulat prietenos „întrebări şi răspunsuri despre luarea ostaticilor şi a sclavilor” şi e împănat de citate

coranice245.

Ţinând cont de ce am văzut, nimeni nu ar trebui să fie surprins. Dacă oamenii ar dori măcar să-şi deschidă ochii şi să se uite la sursele gândirii islamice ar putea vedea că supunerea femeilor este totuna cu viziunea unui califat „modern”.

Minciuna numărul 11

„Putem avea încredere în Iran în privinţa armei nucleare”.

Armele nucleare şi alte arme de distrugere în masă nu-şi găsesc locul în doctrina de securitate şi apărare a Iranului şi contrazic convingerile noastre fundamentale religioase şi etice246.

Preşedintele iranian Hassan Rouhani suntem, de fapt, mai aproape ca niciodată de înţelegerea bună şi cuprinzătoare pe care ne-am dorit-o şi, dacă o vom realiza, întreaga lume va fi mai sigură2*7.

Secretarul de stat John Kerry

Se pare că Barack Obama are obsesia încheierii unui acord nuclear cu liderii iranieni. În 2007, el promitea cu înflăcărare că va declanşa „o diplomaţie personală insistentă” pe lângă clericii din Teheran248. Chiar şi Hillary Clinton îşi bătea joc de Obama pe atunci, spunând că e „naiv” în probleme de politică externă249.

Dacă am vorbi măcar cu adversarii noştri! Acesta e refrenul pe care l-am auzit de multe ori de-a lungul istoriei, deseori de la oameni care presupuneau, în mod eronat, că fiecare conducător este lucid şi receptiv când vine vorba despre diplomaţie. De fapt, era poziţia pe care au avut-o mulţi inşi de stânga în cea mai mare parte a Războiului Rece, protestând împotriva lui Ronald Reagan, „belicosul” care întărea armata pentru confruntarea cu Uniunea Sovietică. Mereu şi mereu i-am auzit pledând pentru o „coexistenţă paşnică” cu sovieticii. Negări, discuţii…

Când Reagan, Margaret Thatcher, papa Ioan Paul al II-lea, Lech Walşsa şi alţii s-au ridicat împotriva ameninţării şi apoi au răsturnat guvernele comuniste,

minciunile pe care acei tipi de stânga le-au spus, au fost date în vileag. De fapt, am aflat noi, era foarte adevărat că mulţi sovietici ar fi dorit să invadeze sau să distrugă Statele Unite ale Americii. Din convingerea că viitorul omenirii era în comunism, plănuiseră cucerirea Europei occidentale şi apoi a Americii.

Stânga s-a înşelat în timpul Războiului Rece. Şi azi se înşală şi mai mult în privinţa Iranului.

După ce a fost reales în 2012, Obama şi-a intensificat eforturile în privinţa acordului cu Iranul şi a cerut negocieri „mai serioase şi substanţiale” 250 pe tema ambiţiilor nucleare ale Teheranului.

Trei ani mai târziu, după ce a negociat un acord care ar putea permite Iranului să dezvolte producţia nucleară în scopuri „paşnice”, secretarul de stat John Kerry251 triumfa: „Este un acord bazat pe transparenţă, responsabilitate, control” 252.

Făcându-se ecoul lui Kerry, preşedintele Obama a pretins în mod repetat că Iranul nu intenţionează să realizeze arma nucleară – citând o presupusă *fatwa* dată de liderul suprem spiritual al Iranului, ayatollahul Ali Khamenei, care susţine că a avea o asemenea armă ar fi împotriva islamului.

După cum spunea Obama, se sărbătorea „un acord care le permite iranienilor să profite de puterea nucleară în scopuri paşnice, în vreme ce noi avem siguranţa absolută că putem verifica faptul că ei nu intenţionează să fabrice o armă nucleară”. Preşedintele a adăugat că „dacă e adevărat ceea ce susţin ei, adică nu şi-au propus să obţină o armă nucleară, căci, de fapt, conform liderului lor suprem, obţinerea unei arme nucleare ar fi contrară credinţei lor, dacă acest lucru e adevărat, ar putea exista posibilitatea să ajungem la un acord” 253.

OK, în regulă. Doar că nu este adevărat.

După cum concluziona un articol recent din *US News & World Report*, nu există nicio dovadă că ayatollahul Khamenei ar fi dat aceasta *fatwa254*. Şi, chiar de-ar fi, de

ce, Doamne-iartă! l-am crede? James S. Robbins, unul dintre principalii experţi în chestiuni de securitate naţională al American Foreign Policy Council, a întreprins unele cercetări suplimentare pe tema acestei presupuse *fatwa*. Iată ce a scris:

Textul care se apropie cel mai mult de un document oficial poate fi găsit pe pagina de internet a Misiunii permanente iraniene la Naţiunile Unite. În acest material, datat 19 februarie 2012, se spune: „Naţiunea iraniană nu a încercat şi nici nu va încerca să obţină arme atomice. Nu încape nicio îndoială că liderii care iau decizii în ţările care ni se opun, ştiu bine că Iranul nu şi-a propus să obţină arme nucleare, pentru că Republica Islamică, din punct de vedere logic, religios şi teoretic, consideră că posesia armelor nucleare este un păcat grav şi crede că proliferarea unor asemenea arme este fără sens, distructivă şi periculoasă”. Totul este nemaipomenit, dar nu este chiar o *fatwa*. Nu face nicio referire la Coran ori la alte texte sau tradiţii islamice, aşa cum fac în mod tradiţional alte edicte religioase. Mai degrabă oferă impresia unei declaraţii de politică guvernamentală şi, în felul acesta, poate fi schimbată în funcţie de situaţie. De fapt, chiar şi *fatwa* veritabile pot fi amendate şi schimbate în funcţie de circumstanţe255.

În 2012, Alireza Forghani, un guvernator iranian şi consilier al ayatollahului Khamenei, a scris un articol foarte popularizat în Iran, în care se spune că musulmanii trebuie să obţină arma atomică. „Lumea islamică trebuie să se ridice şi să strige că o bombă nucleară este dreptul nostru”, scria Forghani, „şi să tulbure visurile pe care şi le-au făcut America şi Israelul” 256.

Acesta e adevărul şi e foarte simplu: radicalii care deţin puterea în Iran vor să ne distrugă. Vor să ne omoare. Dar nu trebuie să mă credeţi pe mine – au spus-o ei înşişi. Există o frescă în capitala iraniană Teheran – o pictură murală pe care nimeni n-ar fi îngăduit-o dacă n-ar fi reflectat opinia guvernului iranian – care cuprinde şi

vorbele „Jos Statele Unite ale Americii” scrise în engleză. E destul de amenințător, dar mult mai amenințătoare este traducerea în persană, scrisă sub pictura murală: „Moarte Statelor Unite ale America” 257.

„Moarte Americii” este o lozincă pe care o strigă iranienii tot timpul – în timpul mitingurilor politice şi chiar în timpul rugăciunilor de vineri. Este adesea însoţită de arderea unui drapel american.

În martie 2015, Ali Khamenei, liderul suprem iranian şi cleric de frunte musulman, scanda „Moarte Americii” în timpul unui discurs rostit în faţa unei mulţimi frenetice din Iran258. Striga aceste vorbe în vreme ce preşedintele Obama îl numea pe acelaşi Khamenei drept motivul pentru care ar trebui să ne încredem în Iran pe tema acordului nuclear.

Chiar negociem cu tipii ăştia?

Chiar îi ajutăm să se înzestreze nuclear?

Suntem nebuni?

Iranienii nu vor să ne fie prieteni. Nu vor o coexistenţă paşnică.

Vor ca noi, Marele Satan, să dispărem.

A spune altceva este o minciună periculoasă.

Benjamin Netanyahu, prim-ministrul Israelului, înţelege asta. Netanyahu le-a spus americanilor că un Iran nuclear este o ameninţare cu mult mai mare decât ISIS259. El a stăruit pe lângă americani să-i asculte avertismentele, dar, practic, a fost ignorat de administraţia Obama. Preşedintele a refuzat chiar să-l întâlnească pe Netanyahu cu ocazia unei recente vizite la Washington. În ciuda relaţiilor reci cu Casa Albă, mesajul lui Netanyahu a fost întâmpinat călduros în sala Congresului american, unde a fost primit cu braţele deschise ca un erou, aşa cum şi merită.

„Odată ce Iranul, cel mai important stat terorist din timpurile noastre, va face rost de arma nucleară”, a avertizat Netanyahu, „va fi de o sută de ori mai periculos, de o mie de ori mai periculos şi mai distructiv” 260.

Neatanyahu vede dincolo de minciunile sfruntate spuse în Occident de diplomaţii iranieni – şi nu sunt puţine. De exemplu, referitor la Vechiul Testament, Mohammad Javad ZariP61, ministrul iranian de externe, afirmă: „Dacă ai citi Cartea Esterei, ai vedea că un rege iranian i-a salvat pe evrei” 262. Iranul, vezi tu, ar fi un *prieten* istoric al poporului evreu şi nu ar avea nici cea mai mică intenţie să distrugă Israelul. Afirmaţii de genul acesta sunt puse în circulaţie prin comunicate de presă şi documente de Ministerul iranian al informaţiilor, Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii şi de alţi lachei ai regimului iranian.

Dar săpaţi ceva mai adânc şi veţi vedea că Iranul îşi recunoaşte pe faţă intenţia de a face rost de arme nucleare şi de a distruge Israelul. Au tendinţa să spună asta în farsi, ca vorbele lor să nu fie preluate de presa occidentală, dar fiţi atenţi la următoarele citate:

PREŞEDINTELE IRANIAN MOHAMMAD HATAMI263 (2000): „Dacă ne-am supune legilor cu adevărat legitime, ar trebui să mobilizăm întreaga lume islamică pentru a ne confrunta făţiş cu regimul sionist… Dacă ne-am supune Coranului, ar trebui să ne mobilizăm cu toţii să-i ucidem” 264.

AYATOLLAHUL ALI KHAMENEI (2001): „Este misiunea Republicii Islamice a Iranului să şteargă Israelul de pe harta acestei regiuni” 265.

YAHYA RAHIM SAFAVI, FOSTUL COMANDANT AL GĂRZII REVOLUŢIONARE IRANIENE (2008): „Cu ajutorul lui Dumnezeu, a sosit vremea pentru sentinţa la moarte a regimului sionist” 266.

MOHAMMAD HASSAN RAHIMIAN, REPREZENTANTUL LUI KHAMENEI LA FUNDAŢIA MOUSTAZAFAN (2010): „Am construit rachetele care ne permit ca, atunci când va fi necesar, să înlocuim (sic!) Israelul în întregime cu un mare Holocaust” 267.

MOHAMMAD REZA NAQDI, COMANDANTUL FORŢEI PARAMILITARE BASIJ (2011): „Le recomandăm

[sionişti]lor] să-şi strângă lucrurile şi să se întoarcă în ţările lor. Iar dacă se încăpăţânează să rămână; trebuie să ştie că va veni vremea când nu vor avea timp nici măcar să-şi facă boccelele” 268.

AYATOLLAHUL KHAMENEI (2012): „Regimul sionist este o celulă canceroasă care va fi extirpată” 269.

AHMAD ALAMOLHODA, MEMBRU AL ADUNĂRII EXPERŢILOR (2013): „Distrugerea Israelului este ideea Revoluţiei islamice din Iran şi unul dintre principiile regimului islamic iranian. Nu putem pretinde că nu intenţionăm să intrăm în război cu Israelul” 270.

HOJATOLESLAM ALI SHIRAZI, REPREZENTANTUL LUI KHAMENEI ÎN GARDA REVOLUŢIONARĂ (2013): „Regimul sionist va fi distrus în curând şi generaţia noastră va fi martora distrugerii sale” 271.

AYATOLLAHUL KHAMENEI (2014): „Acest regim barbar, sângeros, infanticid al Israelului, care nu cruţă nimic, nu are alt leac decât să fie anihilat” 272.

HOSSEIN SALAMI, COMANDANT ADJUNCT AL GĂRZII REVOLUŢIONARE (2014): „Vă vom vâna, israelieni, din casă în casă şi vom răzbuna fiecare strop de sânge al martirilor noştri din Palestina, iar acesta este momentul în care naţiunile islamice se deşteaptă pentru a te înfrânge” 273.

HOSSEIN SALAMI (2014): „Suntem conştienţi azi că regimul sionist este încet-încet şters de pe faţa pământului şi că, într-adevăr, nu va trece mult şi nu va mai exista urmă de regim sionist pe faţa pământului” 274.

HOSSEIN SHEIKHOLESLAM, SECRETARUL GENERAL AL COMITETULUI PENTRU SPRIJINUL INTIFADEI PALESTINIENE (2014): „Chestiunea distrugerii Israelului este importantă, nu contează pe ce cale. Vom aplica, desigur, strategia imamului Khomeini şi a conducătorului Khamenei în problema distrugerii sioniştilor. Regiunea nu-şi va găsi liniştea câtă vreme va exista Israelul aici” 275.

MOHAMMAD ALI JAFARI, COMANDANTUL-ŞEF AL

GĂRZII REVOLUŢIONARE (2015): „Gărzile Revoluţionare vor lupta pentru a pune capăt regimului sionist... Nu ne vom găsi liniştea defel până când acest exemplu total al viciului nu va fi şters cu totul din geopolitica regiunii” 276.

Să ameninţi cu anihilarea o ţară înarmată atomic nu este ceea ce ar face un guvern care acţionează raţional sau judecă faptele prin prisma propriilor interese. După cum am spus în primul capitol, liderii iranieni sunt călăuziţi de credinţa întoarcerii iminente a celui de-al doisprezecelea imam, o reîntoarcere care coincide cu distrugerea lumii şi cu Ziua judecăţii. Conform mai multor istorii din *ḥadīth*, întoarcerea lui Mahdi este precedată de conflictul total care cuprinde Orientul Mijlociu. Oficialii regimului iranian au declarat că Mahdi nu poate veni în actuala situaţie: numai războiul şi distrugerea finală a Israelului pot aduce Sfârşitul vremurilor277. După cum ar fi spus însuşi Mahomed, conform unui *ḥadīth*:

Ultima oră nu va putea putea veni până ce musulmanii nu vor lupta împotriva evreilor şi musulmanii îi vor ucide, iar evreii se vor ascunde după o piatră sau un copac şi piatra sau copacul ar spune: „Musulmane, sau slujitor al lui Allah, în spatele meu se află un evreu, vino şi omoară-l... „278

Cu alte cuvinte, anihilarea Israelului este pasul următor care trebuie făcut pentru a asigura reîntoarcerea lui Mahdi.

Ultimul discurs al preşedintelui iranian Mahmoud Ahmadinedjad la Naţiunile Unite, în 2012, conţinea numeroase aluzii retorice la profeţia şiită a întoarcerii celui de-al doisprezecelea imam. „Dumnezeu Atotputernicul ne-a făgăduit un om al blândeţii, un om care iubeşte oamenii şi care iubeşte justiţia absolută, un om care este o fiinţă umană perfectă şi care este numit imamul al-Mahdi, un om care va sosi în compania lui Iisus Hristos, pacea fie cu el, şi a celui drept”, spunea el. „Sosirea acestui Salvator final va marca un nou început, o renaştere şi o resurecţie”. 279 Dar, Ahmadinedjad nu a

evocat cu atâta vehemenţă venirea lui Mahdi într-un discurs cu uşile închise într-o moschee din Teheran, ci şi-a rostit discursul la cel mai prestigios forum internaţional din lume.

Alţi membri ai conducerii politico-religioase a Iranului consideră că destinul naţiunii lor este legat de apariţia lui Mahdi şi percep evenimentele din trecutul şi viitorul Iranului drept semne ale întoarcerii sale. Agenţia de presă Reuters relata că Ruhollah Hosseinian, politician şi cărturar islamic, a numit revoluţia iraniană din 1979 „preludiul apariţiei lui Mahdi" 280. El mai crede că alianţa dintre trupele iraniene şi Hezbollah în Siria este împlinirea unei profeţii din secolul al VIII-lea şi un alt „semn al venirii sfinţeniei sale", pentru că o profeţie islamică vorbeşte despre armate „cu steaguri galbene" 281, asemănătoare celor pe care le are Hezbollah.

Într-un articol publicat în *Times of Israel*, analistul iranian Saeed Ghasseminejad îşi relata conversaţia unuia dintre savanţii atomişti iranieni – ucis mai târziu de o maşină-capcană282 – cu ayatollahul Azizollah Khoshvaght, membru al cercului apropiaţilor liderului suprem, ayatollahul Khamenei. Omul de ştiinţă l-a întrebat pe ayatollahul Khoshvaght când va apărea Mahdi. I s-a răspuns: „Depinde de ce faceţi la Natanz" 283. După cum se ştie, Natanz este una dintre cele mai importante instalaţii nucleare iraniene.

Conform aceluiaşi Ghasseminejad, se spune că un alt cleric, ayatollahul Ali Saeedi – reprezentantul personal al conducătorului suprem pe lângă Garda revoluţionară iraniană – ar fi spus: „Ayatollahul Khamenei pregăteşte reapariţia lui Mahdi şi Garda revoluţionară este instrumentul care o va face" 284. Conducători de frunte ai Iranului se consideră a fi ei înşişi instrumentele pentru reîntoarcerea lui Mahdi.

Sunt credinţele înflăcărate ale unor oameni care au stat de partea cealaltă a mesei, negociind cu diplomaţii Statelor Unite ale Americii legitimitatea programului

nuclear iranian.

Dacă Iranul obţine o armă nucleară, există posibilitatea, dacă nu probabilitatea, că o vor folosi pentru a distruge Israelul şi a ameninţa Statele Unite ale Americii.

Ştim acest fapt pentru că liderii lor au spus-o de nenumărate ori.

Minciuna numărul 12

„Frăţia Musulmană este un grup islamic moderat, care aparţine mainstream-ului politic".

Denumirea Frăţia Musulmană este un termen-umbrelă pentru o varietate de mişcări, în cazul Egiptului, un grup extrem de eterogen, în mare măsură secular, care s-a ferit de violenţă şi a acuzat al-Qaida că perverteşte islamul... Şi-au propus obiective sociale, îmbunătăţirea ordinii politice...285

James Clapper, director al National Intelligence, 2011

Ţinta noastră este Allah. Profetul este conducătorul nostru. Coranul este legea noastră. Jihadul este calea noastră.

Să murim pe calea lui Allah este speranţa noastră cea mai mare. Allahu-Akbar! Allahu-Akbar! 286

Slogan al Frăţiei Musulmane

Hassan al-Banna a creat Frăţia Musulmană sau Ikhwan (se pronunţă *ik-wahn*) cum i se spune în arabă, în 1928, ca o modalitate de a reîntemeia califatul. Încă de pe-atunci a numărat printre membrii săi importante repere jihadiste, cum ar fi Sayyid Quth şi Ayman al-Zawahiri287. Grupul, care a crescut haotic şi necontrolat, are acum filiale în ţări din toate colţurile lumii, inclusiv una în Statele Unite ale Americii, foarte conectată şi tot mai puternică.

În 2011, lungul braţ egiptean al Frăţiei a cucerit puterea, după ce l-a înlăturat pe Hosni Mubarak în timpul Primăverii arabe.

Au făcut asta cu ajutorul activ şi adesea vocal al administraţiei Obama288. Secretarul de stat Hillary

Clinton s-a întâlnit cu liderul de-atunci al Frăţiei Musulmane, Mohammad Morsi289, în Cairo290. (Trei ani mai târziu, Morsi a fost judecat de un tribunal egiptean pentru rolul său în timpul revoltelor şi a fost condamnat la moarte) 291. Ar putea părea surprinzător, numai că, doi ani mai devreme, Obama i-a invitat pe membrii Frăţiei la discursul susţinut la Cairo292.

Preşedintele Obama şi directorul serviciului secret, James Clapper, credeau, după cum se pare, că Frăţia Musulmană reprezintă alternativa bună a islamiştilor, spre deosebire de „tipii cei răi" din al-Qaida şi ISIS. Frăţia, în viziunea lor, era moderată, general acceptată şi demnă de sprijinul american.

Nimic nu putea fi mai neadevărat.

FBI a descoperit aproape accidental arhivele Frăţiei Musulmane din America de Nord. Dacă Ismail Elbarasse nu ar fi fost reţinut la Chesapeake Bay Bridge alături de soţia sa, în 2004, ne-am putea încă iluziona cu gândul că Frăţia şi grupările afiliate din America ar fi simple asociaţii seculare de susţinere. Aşa cum pretindea că sunt o altă organizaţie care face lobby identitar, un fel de NAACP293 sau de Ligă catolică pentru musulmani.

Dar faptul că soţia lui Elbarasse a fost prinsă filmând structura de susţinere a podului peste golful Chesapeake din maşină, a stârnit suspiciuni. După ce autorităţile au oprit maşina, au descoperit că pe numele lui Elbarasse fusese emis un mandat de aducere. Se pare că acesta era martor într-un caz referitor la colectarea de fonduri pentru Hamas. În consecinţă, FBI a solicitat un mandat de percheziţie pentru casa celor doi soţi. Într-o fosă din beciul casei lor din Annandale, Virginia, s-au descoperit în jur de 80 de cutii cu documente294.

Hârtiile confirmau ceea ce mulţi experţi în contraterorism bănuiau de ceva vreme: multe grupuri musulmano-americane erau controlate de Frăţia Musulmană, iar obiectivele lor, după cum rezulta cu claritate din documente, nu erau deloc paşnice.

Printre actele descoperite era unul intitulat „Memorandum explicativ asupra strategiei generale a grupului în America de Nord”. Datat 22 mai 1991, memoriul era redactat de Mohammad Akram, membru al consiliului de conducere al Frăţiei Musulmane şi lider Hamas, şi fusese aprobat de Consiliul consultativ al Frăţiei. Sunt 16 pagini înfricoşătoare. Iată câteva pasaje-cheie:

Procesul de instalare este un „proces jihadist civilizator” în toate aspectele. Ikhwan [Frăţia Musulmană, în arabă] trebuie să-şi dea seama că activitatea lor în America este un fel de mare jihad, cu scopul de a elimina şi distruge civilizaţia occidentală din interior şi a-i „sabota” vatra cu mâinile lor şi cu cele ale credincioşilor, în aşa fel încât să fie eliminată, iar religia lui Dumnezeu să fie victorioasă asupra tuturor celorlalte religii295.

Akram dorea ca acest document să fie cunoscut doar de membru Frăţiei, însă în 2007 FBI l-a prezentat ca probă într-un proces de finanţare a terorismului296. Prin urmare, planul Frăţiei Musulmane de a transforma America într-o societate islamistă a devenit public pentru prima dată.

Contrar opiniei pacifiştilor şi apologeţilor, Frăţia musulmană nu doar că a dat naştere celor mai criminale grupări teroriste din lume, dar este la fel de hotărâtă să distrugă democraţia seculară occidentală ca şi verişorii ei mai violenţi. După spusele lui Mohammad Badie297, călăuzitorul suprem al Frăţiei: „rezistenţa este unica soluţie împotriva aroganţei şi tiraniei sionisto-americane” 298. El indică şi cum trebuie să funcţioneze „rezistenţa”: „Progresul şi schimbarea pe care le caută naţiunea [musulmană] pot fi obţinute doar prin creşterea unei generaţii de jihadişti care să meargă în căutarea morţii, după cum inamicii noştri sunt în căutarea vieţii”.299

Frăţia Musulmană este decisă să poarte pe termen lung un „jihad de civilizaţie” sintagmă folosită de Frăţie şi pomenită în *Memoriul explicativ*, unde face distincţia dintre acesta şi formele mult mai violente de jihad. Din

anumite puncte de vedere, pe termen lung, acest tip de jihad reprezintă o ameninţare mult mai subtilă pentru Occident. Chiar dacă nu implică vestele cu explozibili ale sinucigaşilor şi nici decapitarea necredincioşilor, acesta este un plan de a influenţa şi a infiltra societăţile occidentale prin *dawa*, care înseamnă, literal, chemarea nemusulmanilor să adere la islam sau prozelitism. „Vom cuceri Europa, vom cuceri America, nu cu sabia, ci cu *dawa*" *300*, spune Yusuf al-Qaradawi. *Dawa* este arma de bază a jihadului camuflat dus de Frăţia Musulmană.

Ţelul Frăţiei nu e altul decât islamizarea societăţilor noastre libere. Ei acţionează pentru materializarea acestui obiectiv cu ajutorul războiului politic şi psihologic care înseamnă subversiunea culturală, cooptarea liderilor de vârf, operaţiuni de influenţare, propagandă şi alte mijloace prin care să impună societăţilor occidentale *sharia* picătură cu picătură301.

Este un efort extrem de bine coordonat care face de ruşine, batjocoreşte şi-i intimidează pe oponenţi, convingându-i, pe de altă parte, pe aliaţi şi pe chibiţi că *sharia* şi supunerea faţă de islam sunt cea mai bună soluţie. „Ar trebui să fim cu toţi foarte atenţi să nu fim colonizaţi de ceva care să provină din această societate consumeristă", spunea Tariq Ramadan302, nepotul fondatorului Frăţiei Musulmane, Hasan al-Banna. „Ar trebui ca noi, cu înţelegerea noastră a islamului, cu principiile noastre, să colonizăm pozitiv Statele Unite ale Americii". 303 (Aceste vorbe sunt spuse de cel pe care revista *Time* l-a pus pe lista celor mai importanţi „gânditori" ai lumii304 şi pe care *State* îl numea „unul dintre cei mai importanţi intelectuali ai lumii" 305 şi „Martin Luther al musulmanilor" 306.)

Planul Frăţiei începe cu crearea unor mici enclave musulmane, comunităţi separate cu totul de legile seculare ale naţiunilor noastre, în care musulmanii sunt liberi să trăiască urmând preceptele *sharia*. „Dacă ar fi să-i convingem pe lideri şi legiuitori de dreptul nostru de a trăi

conform credinţei noastre – ideologic, legislativ şi etic – fără a le impune altora viziunea noastră sau a le face rău, am depăşi o barieră uriaşă în calea întemeierii unui stat islamic" 307, spunea Qaradawi. Este exact ce se întâmplă la această oră în Europa, unde au răsărit echipe de justiţiari *sharia* care interzic alcoolul şi-i apostrofează pe cei care nu se îmbracă suficient de modest308.

Esenţiale pentru planurile Frăţiei sunt refuzul asimilării şi păstrarea viziunii supremaţiei islamice a *dar* al-*Islam* (casa islamului) în opoziţie cu *dar al-harb* (casa războiului, mai precis restul lumii). În acest punct, ataşamentul Frăţiei Musulmane faţă de *dawa* devine problematică pentru noi, americanii, care considerăm Constituţia noastră legea pământului pentru toţi cetăţenii ţării, indiferent de religie.

Acesta este jihadul de civilizaţie în derulare – un program de acţiune paralel, dar mult mai subtil, în comparaţie cu jihadul violent dus de ISIS şi al-Qaida. Ambele le sunt necesare pentru a-şi atinge scopul. Ambele funcţionează.

Unul dintre cele mai îngrijorătoare lucruri referitor la Frăţia Musulmană este modul alunecos în care acest grup respinge orice asociere cu principiile supremaţiei islamice pe care le-a adoptat. Aparent n-au nicio problemă cu aceste neadevăruri, conceptul minciunii în apărarea islamului nu este doar permis, ci chiar încurajat. *Nădejdea călătorului*, un text juridic citat de mulţi savanţi islamici şi un îndrumar de nădejde pentru Frăţia musulmană, îi sfătuieşte:

Să spunem clar că minciuna este uneori permisă pentru anume scop… Când este posibil să atingi asemenea scop minţind şi nu spunând adevărul, este permis să minţi dacă a-ţi atinge scopul este admisibil şi e obligatoriu dacă scopul este obligatoriu309.

Această strategie este cunoscută ca doctrina islamică *taqqiya* – a minţi pentru islam. În cartea a treia a Coranului, Al Intran, la versetul 28 scrie: „Drept-

credincioşii să nu-i ia pe necredincioşi drept aliaţi (*Auliya*) în locul drept-credincioşilor. Cel care face asta nu va mai avea legătură cu Allah, *afară de situaţia în care căutaţi o pavăză să vă feriţi de ei*" (subl. G.B.).

Doctrina *taqqiya* este folosită pentru a ţine secret, a deturna sau a masca credinţa sau convingerile cuiva cu scopul de a deruta adversarul. Este o stratagemă clasică folosită de Frăţia Musulmană când le spune occidentalilor ceva şi opusul susţinătorilor ei. Din acest motiv, Essam el-Errian, membru în consiliul de conducere al Frăţiei egiptene, declara pentru *New York Times* în momentele cele mai intense ale Primăverii arabe: „Intenţionăm să aplicăm reforme pentru toată lumea şi să acordăm drepturi tuturor: nu doar pentru Frăţia Musulmană, nu doar pentru musulmani, ci pentru toţi egiptenii" 310. Ei nu voiau să facă nimic de genul ăsta. Îndată ce Frăţia şi-a consolidat puterea, creştinii aparţinând de Biserica Coptă au fost masacraţi şi persecutaţi311.

Frăţia Musulmană s-a integrat în cultura americană folosindu-se de diverse asociaţii de faţadă (care nu duceau cu ele povara violenţei sau a terorismului) pentru a-şi promova cauza. De exemplu, Frăţia a creat Asociaţia Studenţilor Musulmani, care a organizat în campusurile universitare nenumărate alte grupuri: Asociaţia Sociologilor Musulmani, Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă şi a Inginerilor Musulmani, Asociaţia Medicală Islamică, Asociaţia Comunităţii Islamice şi altele312. De asemenea, în anii 1970, Frăţia Musulmană a format şi alte asociaţii studenţeşti, inclusiv Adunarea Tinerilor Arabi Musulmani.

Tinerii Musulmani din America de Nord şi Societatea Islamică din America de Nord313.

Deja unele guverne şi-au dat seama de pericolul reprezentat de Frăţia Musulmană. În noiembrie 2014, guvernul din Emiratele Arabe Unite a publicat o listă cu organizaţii teroriste, în care nu exista nicio distincţie între ISIS, al-Qaida, Boko Haram şi Frăţia Musulmană314.

Nu e şi cazul guvernului Statelor Unite ale Americii.

Conducătorii noştri par să creadă că tipii ăştia sunt prietenii noştri.

Stephen Coughlin, ofiţer de contrainformaţii, îşi aminteşte că, în octombrie 2011, indivizi asociaţi cu Frăţia Musulmană din Statele Unite ale Americii au scris Casei Albe cerând un „embargo sau o întrerupere" a diseminării „informaţiilor sau materialelor care se referă la terorismul islamic". Aparent, cuvintele *terorism* şi *islam* nu puteau fi folosite în aceeaşi propoziţie. Frăţia cerea recalificarea sau „epurarea" angajaţilor de la Casa Albă care aveau legătură cu astfel de materiale. Imediat după aceea, spune Coughlin, John Brennan, unul dintre consilierii cei mai importanţi la vremea aceea, acum director al CIA, le-a răspuns: „Vă împărtăşim îngrijorarea în legătură cu recentele şi nefericitele incidente şi luăm măsuri pentru a ne asigura că vom găsi urgent soluţii pentru problemele semnalate" 315.

Brennan a dispus crearea de urgenţă, la Casa Albă, a unei unităţi care să reunească toate agenţiile de informaţii. El a declarat că persoanele sau documentele considerate de Frăţia musulmană „părtinitoare, false sau extrem de ofensatoare" vor fi înlăturate316. Este doar o mostră din politica administraţiei de la Casa Albă de a se abate din drum pentru a face pe plac Frăţiei, chiar trimiţând oficiali importanţi, cum ar fi directorul FBI, la întâlniri cu liderii organizaţiei, în ciuda obiecţiilor Congresului317.

Campania Frăţiei Musulmane de a-i intimida şi a-i reduce la tăcere pe oficialii de la Washington care fac legătura dintre islam şi terorism funcţionează perfect. Raportul Comisiei de investigare a atentatelor de la 11 septembrie a folosit cuvântul *jihad* de 126 de ori, *musulman* de 145 de ori şi *islam* de 322 de ori318. Un deceniu mai târziu, aceste cuvinte au fost practic interzise în documentele oficiale ale guvernului Statelor Unite ale Americii. *Counterterrorism Analytical Lexicon* şi *National Intelligence Strategy* din 2009, documente redactate de FBI, nu menţionează deloc termenii jihad, musulman sau

islam. În locul acestora, se referă la „extremismul violent” în general319.

Nebunie curată! Vrem să-i înţelegem pe aceşti oameni şi grupările din care fac parte cum sunt cu adevărat – şi nu ceea ce am vrea noi să fie. Frăţia este în centrul unui jihad de civilizaţie. Nu este (încă) nici sângeros, nici violent, dar este la fel de ameninţător pentru supravieţuirea pe termen lung a Constituţiei noastre ca planurile jihadiştilor iranieni sau ai Statului Islamic.

Minciuna numărul 13

„Islamul respectă libertatea de exprimare”.

Standardul coranic al libertăţii de vorbire promovează gândirea independentă, încurajând, în acelaşi timp, dezacordul respectuos… Pe scurt, islamul pledează pentru libertatea de exprimare, promovând în acelaşi timp un discurs moral care să-i determine pe musulmani să atingă un standard superior de înţelepciune320.

Qasim Rashid, autor şi avocat, *USA Today*

Poziţia noastră de bază este că Primul Amendament înseamnă că fiecare este liber să fie fanatic sau chiar idiot321.

Ibrahim Hooper, Council on American-Islamic Relations

Ca americani, înţelegem importanţa dreptului la libertate de opinie şi de exprimare. Musulmanii americani preţuiesc acest drept în numele tuturor cetăţenilor americani şi nu se vor da în lături să îl apere de va fi nevoie322.

Islamic Circle of North America

La 3 mai 2015, Nadir Soofi şi Elton Simpson care locuiau împreună, au călătorit 1 600 de kilometri din Phoenix, Arizona, până în Curtis Culwell Center, în Garland, Texas, unde American Freedom Defense Initiative (AFDI) inaugura expoziţia-concurs dedicată lui Mahomed323. Aceşti doi „lupi singuratici” înarmaţi cu arme de asalt AK-47, îmbrăcaţi cu veste antiglonţ, au năvălit spre intrarea centrului unde avea loc întrunirea şi

au deschis focul asupra poliţiei şi gărzilor de securitate care patrulau afară.

Un agent de securitate a fost împuşcat în gleznă, iar cei aproape 200 de participanţi au fost norocoşi că un ofiţer de poliţie i-a împuşcat pe cei doi atacatori înainte să-şi ducă la capăt crima în masă cu miros de jihad324.

FBI a stabilit rapid că Soofi şi Simpson erau musulmani radicali care frecventau forumurile ISIS de pe internet, descărcau filme jihadiste şi jurau credinţă lui *Amir* al-*Mu'minin* – „conducătorul credinţei" din Statul Islamic. De fapt, ISIS şi-a asumat responsabilitatea atacurilor şi a promis că vor urma multe altele.

Concursul „Desenează-l pe Mahomed" şi ADFI sunt opera Pamelei Geller325, probabil cea mai neobosită voce împotriva jihadismului domestic şi *shariei* tot mai extinse în America de azi. Ei nu-i este teamă să-i scoată pe oameni din confortul lor, spunându-le adevăruri neplăcute. Prin urmare, şi-a făcut o mulţime de duşmani de ambele părţi.

A ales să organizeze convenţia în Garland pentru că era acelaşi loc unde, în ianuarie, avusese loc conferinţa „Alături de profet". Geller şi alţi circa două mii de susţinători au protestat împotriva acestui eveniment care avea loc la doar câteva săptămâni după masacrul de la *Charlie Hebdo* din Paris.

Cu prilejul concursului cu premii de zece mii de dolari, Geller a declarat: „Acest eveniment susţine libertatea de exprimare şi va arăta că americanii nu vor fi reduşi la tăcere de agresivele intimidări islamice. Este o poziţie crucială pe care trebuie s-o susţinem pentru că atacurile islamice asupra libertăţii de exprimare, libertatea noastră cea mai de preţ, sunt tot mai insistente". Geller i-a avertizat pe cei care intenţionau să participe la eveniment că exista o prezenţă masivă a trupelor de securitate. Dar a adăugat: „Dacă nu le vom arăta jihadiştilor că nu ne pot face să tăcem de frică, jihadul împotriva libertăţii va deveni şi mai agresiv" 326.

S-a dovedit că avea dreptate pe jumătate. Geller şi

grupul ei au demonstrat că nu le este frică să-şi apere drepturile în faţa adevăratelor ameninţări. Cu toate acestea, jihadul împotriva libertăţii a devenit şi mai periculos.

Nu e surprinzător că ISIS şi-a asumat meritele că ar fi inspirat atacul de la Garland327. Sau că unul ca Anjem Choudary328, imamul extremist cu mare trecere la presă, i-a putut spune lui Geller, la *Fox News*, că „ştia care sunt consecinţele" 329 dacă organizează un concurs pentru reprezentarea lui Mahomed – un act pe care mulţi musulmani, nu doar jihadişti, îl consideră o gravă insultă330.

Nu, adevărata insultă a fost graba cu care presa a condamnat-o pe Geller şi a blamat-o pentru organizarea evenimentului dedicat libertăţii de exprimare, susţinând că ar fi inspirat un act jihadist violent.

Incidentul de la Garland abundă în ambiguităţi. Avem un grup de americani, reuniţi paşnic pentru a-şi exercita drepturile rezultate din Primul Amendament. Ei sunt atacaţi cu armele de indivizi care intenţionau să-i ucidă pentru că se uitau la nişte caricaturi. Pentru curajul lor în faţa terorii, *New York Times* şi-a îngăduit să le spună lui Geller şi susţinătorilor ei că libertatea lor de vorbire este inferioară… Mă rog, tipul de libertate de expresie pe care *Times* îl consideră acceptabil.

„Este mai presus de orice îndoială că imaginile care ridiculizează religia, oricât de ofensatoare pot fi ele pentru credincioşi, intră în categoria libertăţii de expresie în Statele Unite ale Americii şi în cele mai multe democraţii occidentale", scriau editorialiştii ziarului *New York Times*, la câteva zile după atac.

„De asemenea, nu se pune problema cât de ofensatoare ar fi imaginile, ele nu justifică asasinatul şi intră în sarcina liderilor de toate credinţele religioase să le explice asta credincioşilor".

Articolul ar fi trebuit să se încheie cu această frază – scurt, liniştitor şi fără cusur. În schimb, redactorii au decis

să distribuie masiv articole dispreţuitoare faţă de cetăţenii americani: „Dar” – *Dar*! (n. G.B.) – „este la fel de clar că Expoziţia-concurs dedicată lui Mahomed în Garland, Texas, nu a avut legătură cu libertatea de exprimare. A fost un exerciţiu de fanatism şi ură, o palmă dată libertăţii… A pretinde că a fost motivată de orice altceva decât ură este un nonsens” 331.

Deci în colegiul editorial de la *New York Times* au apărut aşa, din senin, cititori de gânduri? Ştiu ei, cu certitudine absolută, că evenimentul organizat de Geller a fost inspirat de „fanatism” şi „ură” – şi nimic altceva? Că tot vorbim de nonsensuri.

Editorialiştii de la *Times* nu au fost singurii care au ratat înţelesurile incidentului.

Ziariştii s-au întrecut să denunţe concursul de caricaturi şi s-o acuze pe Geller că a umblat, singură, noaptea, prin Moşul, purtând fustă scurtă. Cu siguranţă ştia ce urma să se întâmple! Pe MSNBC332, Matthews cugeta că Geller i-a provocat cumva pe Soofi şi Simpson – de parcă ei nu mai aveau de ales şi ar fi fost nevoiţi să conducă cincisprezece ore pentru a comite teribile acte de violenţă. Rukmini Callimachi, reporter la *New York Times* specializat în islam şi terorism, întreba pe Twitter: „Lăsând libertatea de exprimare deoparte, de ce ar face cineva ceva atât de provocator ca un concurs de caricaturi cu Mahomed?” 333 Lăsând libertatea de exprimare *deoparte*? N-o poţi pune *deoparte* – n-are sens!

Dacă Rukmini Callimachi i-ar fi pus această întrebare victimei unui viol, ar fi fost vânată pe internet şi probabil ar fi fost concediată. Dar presa are standarde diferite pentru femeile conservatoare care nu doresc să-şi piardă drepturile în faţa fanaticilor religioşi.

Jurnalistul Chris Cuomo de la *CNN* a admonestat-o pe Geller în emisiunea sa, acuzând-o că a organizat concursul pentru a declanşa o confruntare violentă cu „nebunii extremişti” care „şi-au pierdut minţile cu o ideologie atât de nebunească” 334. El a dus absurdul mai

departe comparând desenarea caricaturilor lui Mahomed cu o insultă rasială superuzată: „Cuvântul care începe cu N335 stârneşte aceleaşi reacţii ca şi portretizarea lui Mahomed”, spunea Cuomo. „Nu-l spunem pentru că este jignitor, nu pentru că nu am voie legal să-l spun” 336. Am ajuns în momentul în care vorbăreţii de la televizor nu mai pot face deosebirea dintre un discurs politic de bună credinţă şi o jignire pur şi simplu rasistă.

Pe *Fox News*, Greta Van Susteren spunea că drepturile lui Geller la liberă exprimare nu ar trebui să fie mai importante ca siguranţa ofiţerilor de poliţie. „Mesajul meu e simplu: protejaţi poliţia. Nu-i împingeţi nesăbuit în braţele pericolului, căci asta e ceea ce s-a întâmplat în Garland, Texas, la concursul de caricaturi ale lui Mahomed”, spunea Greta la începutul emisiunii ei din 5 mai. „Da, desigur, avem drepturile conferite de Primul Amendament şi acestea sunt importante, dar exercitarea acestor drepturi presupune şi folosirea lor cu discernământ”. 337

De fapt, nu există niciun „dar” în Primul Amendament. Iar Greta părea să fi uitat că guvernul există pentru a ne proteja *pe noi* şi drepturile *noastre*, nu viceversa.

În ciuda faptului că au transmis subiectul din plin, multe instituţii de presă au preferat să bruieze imaginile, părând să susţină teoria că „mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău”.

Adevărul este că presa şi politicienii noştri se tot împleticesc de la o vreme prin libertatea de exprimare.

Când caricaturile lui Mahomed au fost publicate pentru prima dată în ziarul danez *Jyllands-Posten*, în 2005, au stârnit proteste şi revolte în toată Europa şi în Orientul Mijlociu338. La acea vreme, spre veşnica lor ruşine, în cea mai mare proporţie, ziarele americane, inclusiv *Wall Street Journal*, *New York Times*, *Washington Post*, *Chicago Tribune* şi *Los Angeles Times* au refuzat publicarea caricaturilor care au pricinuit atâta prăpăd. Doar un mic

număr de publicaţii – printre acestea *New York Sun*, *Philadelphia* Inquirer339 şi revista de stânga Harper s340 – a tipărit una dintre controversatele ilustraţii. Mulţi au preferat să se ascundă sub frunza de smochin a sensibilităţii religioase.

După cum a explicat un purtător de cuvânt pentru *Wall Street Journal*: „Cititorii noştri au beneficiat de o scurtă relatare, fără să fie nevoie să publicăm caricatura. Nu am vrut să publicăm nimic care să fie perceput ca ofensator de mediul cultural al cititorilor noştri, dacă nu aducea informaţii suplimentare articolului nostru" 341. Cititorii ziarului, se pare, nu erau suficient de maturi şi nu puteau fi lăsaţi să decidă ei înşişi dacă desenele cu pricina erau ofensatoare sau interesante.

V-aţi fi aşteptat ca măcar Association of American Editorial Cartoonists (AAEC) să se solidarizeze cu colegii lor de breaslă danezi. Dacă e aşa, veţi fi dezamăgiţi. „Doar pentru că ai dreptul să le publici, nu înseamnă că ai şi obligaţia", spunea Nick Anderson, vicepreşedinte al AAEC pe când controversa caricaturilor atinsese punctul culminant. Fără a avea cea mai mică dovadă, el susţinea că editorii de la *Jyllands-Posten* „au vrut să le ia ochii clericilor locali şi au făcut-o intenţionat, bagatelizând şi luând peste picior fondatorul unei religii". Le-a spus celor de la *New York Times* că ziarele care au publicat caricaturile au căzut într-o cursă. „Dacă faci ceva din solidaritate, uită-te să vezi cu cine te solidarizezi". 342

Anderson ar fi trebuit să-şi urmeze propriul sfat şi să se uite la caricaturiştii şi editorii despre care spusese că nu au avut alt motiv decât să-i întărâte pe musulmani. Ar fi putut găsi ceva amănunte de culise în editorialul semnat de Flemming Rose, editorul de la departamentul de cultură al ziarului *Jyllands-Posten*, în care explica motivul publicării caricaturilor. „Societatea modernă şi seculară este respinsă de unii musulmani", susţinea Rose. „Ei cer un statut anume, insistând pe acordarea unei atenţii speciale propriilor sentimente religioase. Este ceva

incompatibil cu democraţia contemporană şi cu libertatea de expresie, în care oamenii trebuie să fie gata să se împace cu insultele, batjocura şi ridicolul. Cu certitudine, nu este mereu atrăgător şi drăguţ să le priveşti", continuă el, „şi nu înseamnă că trebuie să facem băşcălie cu orice preţ de sentimentele religioase, dar în contextul acesta nu are prea mare importanţă… Mergem pe o potecă alunecoasă şi nimeni nu ne poate spune cum va sfârşi autocenzura. De aceea *Morgenavisen Jyllands-Posten* a invitat membrii sindicatului editorial al caricaturiştilor danezi să-l deseneze pe Mahomed cum îl văd ei" 343.

Pe când cele douăsprezece caricaturi erau publicate peste tot – alături de două imagini adăugate ulterior, deliberat incendiare, înfăţişându-l pe Mahomed cu rât de porc şi un câine călărind un musulman aplecat pentru rugăciune – editorii şi caricaturiştii ziarului au fost copleşiţi de ameninţările cu moartea. Mulţi au fost forţaţi să se ascundă344, iar câţiva dintre caricaturişti încă mai au nevoie de protecţia non stop a poliţiei345.

Ulterior, Rose a explicat că nu a crezut că publicarea acestor ilustraţii are vreo legătură cu tradiţionala libertate de expresie. „Spuneam că acest act avea legătură cu autocenzura, nu cu libertatea de expresie", i-a spus el lui Daniel Pipes, de la *Middle East Quarterly*. „Libertatea de exprimare e menţionată în cărţi, avem legea şi nimeni nu s-a gândit, deocamdată, s-o rescrie.

Asta s-a schimbat după ce au început să curgă ameninţările cu moartea; a devenit un exemplu de *sharia* care calcă în picioare dreptul fundamental la liberă exprimare". 346

Acest drept fundamental a fost călcat în picioare şi mai mult în anii următori. Masacrul de la *Charlie Hebdo* a ajutat presa să-şi consolideze noul ethos al autocenzurii şi laşităţii. *Jyllands-Posten* a dat un final de o ironie tristă acelei zile teribile printr-un alt editorial – de astă dată explicând de ce ziarul nu va republica nicio caricatură sau ilustraţie.

„Am trăit cu frica unui atac terorist nouă ani şi da, aceasta este explicaţia de ce nu vom scoate o nouă ediţie a caricaturilor, fie că e vorba despre ale noastre, fie că sunt din *Charlie Hebdo*”, a admis editorul ziarului *Jyllands-Posten*. „Suntem conştienţi, de asemenea, că ne înclinăm în felul acesta în faţa violenţei şi intimidării… Asta dovedeşte că violenţa funcţionează”. 347

Apologeţii islamului depun eforturi de mare amploare pentru a încerca să rupă aceste acte de violenţă de doctrina islamică, să le prezinte ca fiind separate de principiile religioase de bază. Imediat după atacurile de la *Charlie Hebdo*, Christiane Gruber, profesoară la Universitatea din Michigan, scria că, de fapt, în islam nu există nicio interdicţie pentru a folosi imaginea lui Mahomed348. Ea amintea mai multe momente în care imaginea lui Mahomed a fost folosită în trecut şi susţinea că nu există, în Coran şi nicăieri în legea islamică, o justificare pentru această interdicţie.

Lărgind discuţia, alţii susţin că islamul apreciază şi protejează libertatea de expresie, ceea ce face ca asasinarea unuia care insultă religia să fie profund neislamică. Qasid Rashid, avocat şi autor, a condamnat atacurile de la Paris şi, într-un comentariu publicat în *USA Today*, a afirmat că, de fapt, Coranul „promovează gândirea independentă” şi că „islamul luptă pentru libertatea de expresie”. În sprijinul afirmaţiilor sale, el citează versete din Coran, pretinzând că, în locul violenţei, musulmanii încurajează practicarea „unui dezacord respectuos”. De pildă, el citează suratul Al Maida 5, versetul 8, care le reaminteşte credincioşilor: „Să nu vă împingă ura împotriva unui neam şi să fiţi nedrepţi” 349.

Ibrahim Hooper, purtător de cuvânt la nivel naţional pentru CAIR, a scris că „tradiţiile islamice includ un număr de situaţii în care profetul are ocazia de a le da riposta celor care-l atacau, însă se abţine s-o facă” 350. El a întrebat neîncrezător: „Cum ar putea orice scriptură spirituală să fie folosită ca justificare pentru crime în

masă?” Printr-o aluzie la războiul din Irak, Brand a pretins că ucigaşii de la *Charlie Hebdo* „nu reprezintă islamul mai mult decât reprezintă creştinismul George Bush, Tony Blair şi Halliburton” 351.

Este de înţeles că musulmanii şi alţii doresc să izoleze acele atacuri de curentul general acceptat al islamului. Poţi să-i crezi pe cuvânt sau poţi face propria cercetare, căutând singur în legea şi învăţăturile islamice. Printre altele, vei descoperi o tradiţie împământenită care interzice utilizarea imaginii profetului şi suprimarea libertăţii de expresie, în special la adresa profetului.

Un text islamic cunoscut sub numele de *Ash-Shifa*, considerat de editorul său „probabil cel mai des folosit şi comentat manual în care sunt descrise în detaliu viaţa, calităţile şi miracolele profetului” 352, scris de Qadi Iyad353, vorbeşte fără echivoc despre ce trebuie făcut cu cei care nu-l respectă pe Mahomed: 354

Aflaţi că toţi cei care-l insultă pe Mahomed, Allah să-l binecuvânteze şi să-i dăruiască pace, sau îl blamează sau îi atribuie imperfecţiuni lui, în persoana sa, în ascendenţa sa, în religia [*deen*] sau în oricare altă calitate a sa, sau fac aluzii la aceasta sau la cei asemenea prin orice mijloc, fie sub forma unei insulte, fie din dispreţ sau bagatelizându-l, sau micindu-l, sau găsindu-i pricină, sau bârfindu-l, judecata asupra acestei persoane este asemenea celei împotriva celui care-l insultă. El este omorât, ca să fie clar. Nu avem nicio tresărire în această privire, că e vorba despre o afirmaţie dară sau doar o aluzie355.

În capitolul următor, *Ash-Shifa* furnizează îndrumările concise ale lui al-Husayn Ibn Ali, fiul celui de-al patrulea calif şi nepot al profetului, prin fiica lui Mahomed, Fatima356. Conform lui al-Husayn Ibn Ali, Mahomed a spus: „Pe cel care-l insultă pe profet, omoară-l. Pe cel care-mi insultă tovarăşii, bate-i” 357. Scrierile lui Qadi Iyad justifică mai presus de îndoială (depăşind consensul general al cărturarilor) violenţa împotriva tuturor celor care-şi exercită libertatea de vorbire într-un

mod insultător la adresa lui Mahomed.

Nu e loc de compromis atunci când este vorba despre onoarea sau demnitatea profetului Mahomed. Aceste principii se aplică şi reprezentării sale imagistice, după cum spune Azzam Tamimi358, cărturar islamic din zilele noastre: „Coranul în sine nu spune nimic, însă toate autorităţile sunt de acord că profetul Mahomed şi toţi ceilalţi profeţi nu pot fi reprezentaţi grafic şi nici reproduşi în picturi, pentru că sunt, conform credinţei islamice, indivizi infailibili, modele de urmat pentru toţi ceilalţi şi de aceea nu ar trebui prezentaţi în ipostaze care i-ar putea face pe privitori să nu-i mai respecte” 359.

Viziunea clericului modern şeicul Ibrahim Mogra360 este şi mai simplă: „În general, Islamul interzice utilizarea imaginilor şi, când este vorba despre reprezentarea trimisului lui Allah, Mahomed, pacea fie cu el, această interdicţie devine şi mai precisă: nu ni se permite să-l reprezentăm în niciun aspect, nicio ipostază şi nicio formă” 361.

Când creatorii serialului TV de desene animate *South Park* au vrut să prezinte o imagine a lui Mahomed într-un episod din 2006, simplul ei zvon a stârnit o furtună de proteste printre grupările musulmane. O organizaţie radicală musulmană a transmis o ameninţare cu moartea, spunând că realizatorii serialului, Trey Parker şi Matt Stone, vor fi executaţi ca Theo van Gogh362, care a fost ucis în 2004, după ce a produs un documentar despre abuzarea femeilor în lumea islamică363.

Ameninţările împotriva creatorilor serialului *South Park* includ versete din rugăciunea imamului al-Qaida Anwar al-Awlaki, care spunea că oricine l-ar defăima pe Mahomed ar trebui ucis: „Orice ofensă la adresa lui Allah şi a trimisului său este un motiv să-i încurajezi pe musulmani să ucidă pe cei care o fac” 364.

Şefii de la reţeaua de televiziune *Comedy Central*, producători ai showului, s-au panicat. Musulmanii din toată lumea s-au revoltat, ca urmare a ceea ce ei

consideraseră a fi o reprezentare insultătoare a profetului, apărută într-un ziar danez. Producătorii serialului se temeau de represalii similare365.

Controversa i-a lăsat cu gura căscată pe creatorii *South Park*. La urma urmei, era vorba despre un program care-i lua frecvent peste picior pe catolici, evrei, mormoni şi mulţi alţii, „îi putem face ce vrem lui Iisus, şi chiar i-am făcut”, spune Matt Stone. „L-am făcut să spună măscări. L-am făcut să poarte o armă. L-am făcut să omoare oameni. Putem face ce vrem. Dar nu am putut arăta nici măcar o simplă imagine a lui Mahomed”. 366

Directorii de la *Comedy Central* au făcut un pas înapoi. În loc să înfăţişeze imaginea lui Mahomed în acel episod, *South Park* a inserat un ecran negru pe care scria: „*Comedy Central* a refuzat să reprezinte o imagine a lui Mahomed în reţeaua pe care o deţine” 367.

Creatorii *serialului* au respins pretenţiile de toleranţă ale reţelei de televiziune faţă de musulmani. „Nu, nu sunteţi toleranţi”, le-a transmis Stone într-un interviu apărut la *ABC News*. „De fapt, vă este frică să nu vă pună o bombă. De asta vă e frică. *Comedy Central*, hai, admite chestia asta: «Ne e frică să nu sărim în aer»” 368.

Conform ideii islamice a libertăţii de exprimare, nu poţi discuta liber anumite lucruri. Este ceea ce spune şi renumitul cărturar expert *in sharia*, Yusuf al-Qaradawi: „Islamul accentuează asupra principiului libertăţii” – dar nu necondiţionat369. „Această libertate este garantată cu condiţia ca religia să nu fie ironizată, iar onoarea şi demnitatea oamenilor să nu fie călcate în picioare”. 370

Un studiu realizat în 2012 de Pew Research Institute a descoperit că aproape un sfert din ţările şi teritoriile lumi – multe aparţinând lumii musulmane – aplică legi sau politici împotriva defăimării celor sfinte. În raport se spune că „pedepsele legale pentru aceste infracţiuni variază de la amendă până la moarte” 371. Lista cuprinde naţiuni islamice ca Algeria, Egipt, Sudan, Arabia Saudită, Kuwait, Iordania, Oman, Qatar, Afghanistan, Pakistan şi Iran372.

Şi, după cum am spus într-un alt capitol din această carte, cu certitudine sunt multe societăţi islamice care nu permit femeilor, nemusulmanilor sau homosexualilor libertatea de exprimare.

Unele cazuri de blasfemie au ţinut prima pagină a presei internaţionale. În 2013, un blogger tunisian a fost închis pentru că „insulta islamul" 373. Anul următor, guvernul pakistanez a acuzat de „blasfemie" o populară televiziune, deoarece a transmis un cântec considerat insultător pentru credinţa musulmană374. După cum a transmis agenţia de presă *Reuters*: „Blasfemia este pedepsită cu moartea în Pakistan, însă nu este definită prin lege; toţi cei care consideră că sentimentele lor religioase au fost rănite dintr-un motiv sau altul, pot înregistra o plângere".375

Şi mai îngrijorător este că multe ţări, inclusiv Statele Unite ale Americii, încearcă să facă din îngusta versiune islamică a libertăţii de vorbire, parte a legislaţiei internaţionale. Ca exemplu al eficienţei agendei islamice şi al dorinţei *establishmentului* politic american să i se alăture în semn de „cooperare", ţările islamice au convins Organizaţia Naţiunilor Unite să adopte o hotărâre care să „criminalizeze" anumite formulări ofensatoare la adresa islamului. Este o parte a efortului îndelungat al liderilor musulmani „să determine Naţiunile Unite să adopte o rezoluţie internaţională împotriva islamofobiei şi să cheme toate statele să aplice legi pentru contracararea acesteia, *inclusiv pedepse care să o descurajeze*" *376* (subl. G.B.).

În martie 2011, acestor apologeţi au început să li se îndeplinească dorinţele. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a adoptat Rezoluţia 16/18 care încurajează ţările „să creeze un climat de toleranţă religioasă, pace şi respect" şi, printre altele, „să adopte măsuri pentru criminalizarea incitării la violenţă iminentă bazată pe religie sau credinţă" 377.

Această rezoluţie aparent inofensivă a fost propusă de Organization of Islamic Cooperation (OIC), un grup

format din 57 de naţiuni musulmane, cu sprijinul entuziast al Statelor Unite ale Americii. Hillary Clinton, care pe atunci era secretar de stat, sublinia că este „o importantă declaraţie care trebuie aplicată cu o hotărâre susţinută” 378.

Desigur, întregul scop al acestei rezoluţii nu era protejarea creştinilor şi evreilor de persecuţiile musulmanilor, ci să-i cenzureze pe cei care ar îndrăzni să insulte islamul.

Însăşi Clinton a admis-o, în 15 iulie 2011, când a călătorit în Turcia pentru a se întâlnit cu Ekmeleddin Insanoglu379, secretarul general al OIC. Acolo, printre liderii islamici, ea a promis ajutorul OIC pentru ca rezoluţia să fie adoptată de ONU şi „să folosească unele metode mai demodate, de la om la om, de intimidare şi compromitere” pentru a-i reduce la tăcere pe americanii care nu vor să stea în banca lor380.

Într-un interviu acordat unei televiziuni franceze, secretarul-general OIC a declarat, la rândul său, că susţinea blocarea publicării caricaturilor lui Mahomed şi că aceia care vor continua pe această cale se vor confrunta cu consecinţele atitudinii lor: „Dacă nu respecţi sentimentele unui miliard şi jumătate de oameni şi nu te simţi responsabil că-i insulţi, atunci avem în continuare o problemă” 381. Dacă nu reuşeşti să eviţi criticarea profetului, mai spunea el, se poate ajunge la demonstraţii şi violenţă382.

Cererile OIC au avut reale implicaţii internaţionale. „Nu extremişti din umbră, ci reprezentaţi ai unor guverne, aproape 60, au cerut ca naţiunile occidentale să suprime discursurile care pun islamul într-o lumină proastă” 383, notează Jeremy Rabkin, profesor la Facultatea de Drept în cadrul Universităţii George Mason.

Administraţia Obama pare să fie întru totul de acord cu această idee. La urma urmei, diplomaţia americană, reprezentată la cel mai înalt nivel şi acţionând în timpul mandatului oficial, a vizitat o ţară străină, promiţându-le

unor lideri străini că guvernul Statelor Unite ale Americii se va folosi de metode extralegale pentru a le închide gura şi a-i intimida pe cetăţenii americani, împiedicându-i să exercite ceea ce ar trebui să fie dreptul lor la liberă exprimare, aşa cum prevede Primul Amendament constituţional. Efectele acestei promisiuni încep să se facă simţite.

Musulmanii americani au şi ei, cel puţin conform unui sondaj de opinie, o viziune la fel de restrictivă, prin care aşază interdicţiile religioase deasupra protecţiei constituţionale garantate de ţara lor de adopţie. La întrebarea „Credeţi că ar trebui permisă criticarea islamului şi a lui Mahomed conform Primului Amendament constituţional?", 58% dintre musulmanii din Statele Unite ale Americii au răspuns negativ384.

Desigur, e uşor să fii partizanul libertăţii de exprimare şi al Primului Amendament, când oamenii spun lucruri cu care eşti de acord. Este cu mult mai greu când încerci să-ţi imaginezi cum e să susţii dreptul cuiva de a spune cele mai insultătoare lucruri pe care ţi le poţi imagina. De fapt, aceasta este esenţa. Reprezentarea lui Mahomed le poate părea unora ofensatoare, la fel cum a-l pune pe Hristos în urină şi a numi produsul „artă", poate fi ofensator pentru alţii385.

S-ar putea să nu-mi placă protestele organizate la funeraliile soldaţilor sau faptul că unii jurnalişti râd de religia mea mormonă, dar voi susţine dreptul lor de a face asta.

Dacă ne ploconim în faţa cuiva sau a ceva şi pretindem sus şi tare că este sacrosanct şi mai presus de orice critică, nu doar că ne-am pierdut şira spinării, ne-am pierdut şi libertatea.

Partea a treia CE SE POATE FACE

Adevărul înaintează, în vreme ce minciuna dă înapoi, însă totul doar pas cu pas, iar pentru a le face semenilor noştri cel mai mare bine care ne stă în putinţă, trebuie să conducem încotro putem şi să urmăm unde nu putem şi

totuşi să mergem în continuare umăr la umăr, mereu în căutarea celui mai bun moment pentru a-i ajuta pe ceilalţi să facă încă un pas.1

Thomas Jefferson, 1814

Pe 26 iunie 2015, Curtea Supremă americană a decis în favoarea căsătoriei între persoanele de acelaşi sex. În Statele Unite ale Americii, decizia a produs protestul vehement al celor care i se opun. În Orientul Mijlociu, aceeaşi decizie a dus la măcel.

Membrii ISIS aruncă homosexualii de pe acoperişul clădirilor. În paginile de socializare, ei folosesc chiar eticheta *Love Wins*? pentru a batjocori decizia Curţii Supreme3.

În aceeaşi lună, jihadiştii din ISIS au pus alte victime într-o cuşcă de oţel pe care au scufundat-o într-un bazin cu apă. De barele cuştii au fost ataşate camere video, astfel că tot mapamondul i-a putut urmări pe „necredincioşi" suferind o moarte îngrozitoare, prin înec, pe măsură ce apa s-a ridicat către acoperişul cuştii4.

Alte victime aveau camere în jurul gâtului astfel că s-a putut înregistra cum erau decapitaţi5.

Niciuna din aceste forme şocante de asasinat nu îngrijorează opinia publică prea mult şi iată de ce: am fost minţiţi. Am fost orbiţi. Am fost obişnuiţi de politicienii mincinoşi de la Washington să ne concentrăm pe „nedreptăţile" prefabricate de acasă – aşa-zisele războaie împotriva femeilor sau homosexualilor.

E adevărat, s-a declanşat un război împotriva femeilor. Şi se desfăşoară un război împotriva homosexualilor. Dar acesta războaie nu se petrec în America. Ele au loc acolo. În lumea musulmană. Dar nu-i auzim pe Lena Dunham sau pe George Takei6 vorbind despre ele.

Încearcă să-i ţii o lecţie unui homosexual din Iran – dacă îndrăzneşte să iasă la suprafaţă – despre „intoleranţa" americană la homosexuali şi-ţi va râde în faţă. Spune-i unei refugiate yazide despre „necazurile"

femeilor americane care nu au acces la măsuri anticoncepţionale şi ea va râde de tine. Micile prostii cu care ne ocupăm existenţa în America sunt ridicole. Mai rău chiar, sunt periculoase.

Pur şi simplu nu încape comparaţie.

Chiar acum se fac nedreptăţi concrete şi la lumina zilei, dar noi nu le putem vedea, de vreme ce suntem orbiţi la tot pasul de atât de multe nedreptăţi exagerate sau chiar false.

Trebuie s-o luăm din nou de la capăt. Trebuie să ne întoarcem la lucrurile primare. Trebuie să reînvăţăm să devenim puternici. Puternici în credinţă. Puternici în valori şi principii.

Trebuie să ne rearanjăm priorităţile. Şi apoi să-i ducem şi pe alţii către lumină.

Costurile jihadului asupra civilizaţiei sunt incalculabile. Vreme de secole, armatele musulmane au incendiat biblioteci, au ras oraşe de pe faţa pământului şi au cucerit mari teritorii în Orientul Mijlociu, Asia, Africa şi Europa. Au înrobit, înfometat şi masacrat milioane de bărbaţi, femei şi copii, toate în numele islamului.

După cum am văzut, jihadiştii *nu-şi distorsionează* religia. Ei cred că acţionează în concordanţă cu credinţa lor şi pot cita capitole şi versete pentru a-şi justifica fiece decapitare, crucificare, act de vandalism şi umilire a „necredincioşilor” care le ies în cale.

Conducătorii noştri aleşi refuză adesea să recunoască aceste fapte. Preşedintele Obama spunea că inamicii noştri simt „oameni care au pervertit islamul” 7. Preşedintele George W. Bush susţinea că teroriştii din al-Qaida şi-au trădat „credinţa, încercând, de fapt, să confişte însuşi islamul” 8.

Reticenţa lor este cumva de înţeles. Administraţia Bush dorea să preîntâmpine acuzaţia că Statele Unite ale Americii ar fi în război cu islamul şi, prin extensie, cu mai mult de un miliard şi jumătate de musulmani din întreaga lume. Deseori preşedintele Bush a afirmat că Războiul

împotriva terorii este orientat „contra celor care urăsc la modul absolut valorile Americii” şi contra „răului, nu a islamului” 9.

Aceste declaraţii ale preşedintelui denaturează deopotrivă inamicul cu care luptăm şi cum ar putea arăta victoria contra sa. Nu există nicio îndoială că răul există. Dar are un nume: *islamismul*. A spune că islamismul nu are nimic de-a face cu islamul este ca şi cum am spune că o porţie de friptură de vită nu are nimic de-a face cu o vacă. Sunt inexorabil legate: una creşte în interiorul celeilalte. Sunt multe căi de a practica islamul – şi o mulţime de preferinţe când vine vorba despre bucăţile de antricot –, dar toate au aceeaşi origine.

Chiar preşedintele Obama a spus într-un interviu acordat *CNN*, în februarie 2015, că există, „în anumite părţi ale lumii, un procent în creştere în cadrul comunităţilor musulmane care a adoptat o interpretare nihilistă, violentă, aproape medievală, a islamului”. Însă tot el a spus: „Este absolut adevărat că eu personal resping ideea că islamul a declanşat un război religios, pentru că în proporţie copleşitoare musulmanii resping acea interpretare (violentă – n. red.) a islamului. Ei nici măcar nu-l recunosc a fi islam” 10.

În realitate, zeci de milioane de musulmani chiar îl recunosc a fi islam. Nu face nimănui bine să îndulcim adevărul. Conducătorii noştri pot spune că nu purtăm un război religios, însă jihadiştii cu siguranţă îl poartă.

Această carte este un bun început pentru înarmarea voastră cu adevărul. Dar este doar un început. Trebuie să facem mai mult. Un popor educat trebuie să riposteze. Şi iată cum o poate face.

1. Trebuie să ne înţelegem adversarii

Nu trebuie să ne fie teamă să ne înţelegem adversarii – interni sau externi – după cum se înţeleg ei înşişi, definiţi de regulile şi învăţăturile care-i motivează şi le organizează filosofia.

Cu toate acestea, nepriceperea (sau poate lipsa

noastră de voinţă) de a ne confrunta cu un inamic care îşi declară fără ascunziş filosofia, legile pe care le respectă şi ţelurile lor, oglindeşte ceea ce a devenit societatea noastră.

Orbirea noastră voită – din pricina corectitudinii politice sau poate a fricii copleşitoare – *ne omoară*.

Prea mulţi americani acceptă fără crâcnire minciunile conducătorilor noştri că islamul este, în principiu, „o religie a păcii" şi că organizaţii ca ISIS, Boko Haram, al-Qaida şi alte asemenea „nu sunt islamice pentru că l-au distorsionat". De asemenea, considerăm că în America separarea bisericii de stat este indiscutabilă. Însă nu există separarea moscheii de stat în islamul drept-credincios. Singura lege valabilă este legea lui Allah.

După cum am văzut pe parcursul acestei cărţi, regulile islamice ale războiului şi cele pentru subjugarea propriu-zisă a creştinilor şi evreilor au fost formulate clar de musulmani încă de la începuturi, cu mai mult de 1 400 de ani în urmă. Învăţăturile lor despre război, cucerire şi supunere rămân esenţiale în islamul tradiţional de azi. Aceste mesaje sunt auzite în fiecare vineri în moscheile din Ann Arbor şi Boston, din Londra şi Cairo, până în cele din Islamabad şi Jakarta.

Pentru a construi un nou califat, ISIS distruge din temelii locul de naştere al civilizaţiei umane în Irak şi în Siria. La începutul anului 2015, Statul Islamic a jefuit şi a distrus nepreţuite obiecte de artă din Muzeul de istorie irakiană din Moşul, într-un material filmat, un purtător de cuvânt al ISIS, cu chipul acoperit de cagulă, acuza de politeism vechii asirieni şi akkadieni, motiv pentru care găsea normal să distrugă ce mai rămăsese din civilizaţia lor: „Dacă Dumnezeu a poruncit distrugerea civilizaţiei lor, statuile şi idolii, aceste obiecte de artă, au devenit inutile pentru noi, chiar dacă ar valora miliarde de dolari".11

Nu mult după aceea, vandalii ISIS au demolat ruinele de la Hatra, o localitate strategică şi centru comercial din Imperiul părţilor, o mare putere în vechea Persia acum

vreo două mii de ani12. De asemenea, au jefuit şi demolat sute de obiecte de artă din Nimrud, străvechea cetate asiriană, unde se ridica odinioară Turnul Babel, pentru ca apoi să culce totul la pământ cu ajutorul explozibililor13. În unele cazuri, obiecţiile religioase ale ISIS în faţa presupuşilor „idoli" nu au fost la fel de importante ca dorinţa de a scoate profit din vânzarea lor. Gruparea a trecut peste graniţă şi a vândut obiecte antice în valoare de milioane de dolari. „Fură tot ce pot vinde şi ce nu pot vinde, distrug" 14, declara ministrul adjunct irakian al antichităţilor şi patrimoniului.

Boko Haram – o grupare al cărei nume se traduce aproximativ prin „Educaţia occidentală este interzisă" – a măcelărit mii de creştini în Nigeria15. Grupul, care a jurat credinţă Statului Islamic în martie 2015, răpeşte fete creştine, unele în vârstă de abia nouă sau zece ani, pentru a le transforma în sclave sexuale16. Liderul Boko Haram, Abubakar Shekau17, nu are nicio reţinere faţă de această practică. Iată ce spunea în 2014: „În islam sunt sclavi, ar trebui să ştiţi asta. Profetul Mahomed a luat el însuşi sclavi în timpul războiului de la Badr" 18.

Războiul de la Badr a fost bătălia decisivă dată în 624 d.Hr., prin care Mahomed a cucerit Meca, oraşul său natal, şi mai apoi întreaga Peninsulă Arabică. Jihadiştilor din secolul al XXI-lea le-ar plăcea foarte mult ca istoria să se repete.

Devastarea făcută de jihad nu se limitează la Orientul Mijlociu, Africa şi Asia de Sud. Înainte ca Osama bin Laden să devină un nume atât de familiar, al-Qaida deja îşi făcuse publice Statelor Unite ale Americii şi lumii întregi intenţiile şi principiile – totala respingere a valorilor occidentale. De fapt, un document descoperit la Manchester, Marea Britanie, intitulat „Manualul al-Qaida", descrie fără ambiguităţi misiunea organizaţiei:

Confruntarea pe care o vrem cu regimurile apostate nu cunoaşte dezbaterile socratice, idealurile platonice sau diplomaţia aristotelică. Dar ştie cum dialoghează

gloanţele, are idealurile asasinatului, bombelor şi distrugerii, precum şi diplomaţia tunurilor şi mitralierei.

Guvernele islamice nu s-au întemeiat şi nu se vor întemeia pe soluţii paşnice şi pe consilii de colaborare. Aşa cum au făcut-o mereu, acestea se fundamentează:

„Prin peniţă şi armă, prin cuvânt şi glonţ şi prin limbă şi dinţi” 19.

Ca niciodată în istoria noastră, Statele Unite ale Americii acordă multă atenţie credinţelor personale şi intime ale inamicilor. Când americanii au luptat împotriva nazismului şi fascismului, Franklin D. Roosevelt şi *New York Times* nu afirmau „nu toţi germanii…” sau „nu toţi italienii…” Cei mai mulţi au înţeles că „nu toţi ruşii” doreau să şteargă Statele Unite ale Americii de pe faţa pământului în timpul Războiului Rece. Cu toate acestea, regimurile Germaniei naziste, Italiei fasciste şi Rusiei sovietice au fost adversari neîmpăcaţi şi ameninţători pentru modul nostru de viaţă. Ei trebuiau înfrânţi militar *şi* (subl. G.B.) ideologic.

Acelaşi lucru trebuie spus despre musulmanii care se grupează sub steagul negru al jihadului. În februarie 2015, revista de stânga *Atlantic* a publicat o poveste explozivă scrisă de Graeme Wood, intitulată „Ce vrea ISIS cu adevărat”. Am vorbit în detaliu despre acest articol în cadrul programului meu de la radio. Toţi cei care vor să înţeleagă cu adevărat obiectivele Statutului Islamic ar trebui să citească articolul.

Wood începe prin a-şi asigura cititorii că „aproape toţi” musulmanii resping ISIS. „Dar”, scrie el, „pretenţia că Statul Islamic nu este o grupare religioasă, milenaristă, cu o teologie care trebuie înţeleasă dacă vrem s-o combatem, a condus Statele Unite ale Americii la subestimarea şi susţinerea unor formule naive de contracarare a sa”. 20

Wood subliniază faptul că mulţi americani „tind să considere jihadismul un monolit şi să aplice logica al-Qaida unei organizaţii care cu certitudine a eclipsat-o21. Este greşit”, susţine el. „Sunt de acord cu el că, deşi sunt

diferite nuanţe ale jihadului, toate aceste facţiuni se sprijină pe aceeaşi carte sfântă, pe aceleaşi tradiţii şi legi religioase”.

Şi mai important, mai scrie Wood, jihadiştii Statului Islamic „nu sunt oameni moderni şi seculari, cu preocupări politice moderne, ascunzându-se în spatele unei măşti religioase medievale. De fapt, mult din ce face acest grup nu ar avea sens decât în lumina hotărârii sincere şi cu grijă chibzuite de a readuce civilizaţia la mediul legislativ al secolului al VII-lea şi, în cele din urmă, de a declanşa apocalipsa” 22.

După cum am observat, vocile jihadului şi-au expus obiectivele fără ocoliş, în mod repetat. Ei vor să declanşeze un nou Holocaust, unul care să-i cuprindă pe creştinii şi evreii din Orientul Mijlociu şi din alte zone ale globului. Aşadar, câţi creştini inocenţi trebuie să mai fie crucificaţi sau decapitaţi până când vom începe să înţelegem ISIS conform propriilor cuvinte? câţi evrei trebuie să moară înainte să înţelegem că Hezbollah şi Hamas împreună cu patronii lor din Iran, vorbesc serios când spun că vor să şteargă Israelul de pe hartă?

Este adevărat că mulţi musulmani din Statele Unite ale Americii şi de peste graniţă resping şi condamnă jihadul violent. Însă nu înseamnă că sângeroşii jihadişti din ISIS, al-Qaida şi colaboratorii lor nu sunt musulmani adevăraţi. Şi cu certitudine acest fapt nu înseamnă că musulmanii resping toate obiectivele îmbrăţişate de ISIS, al-Qaida şi ceilalţi.

Într-un studiu efectuat de Institutul Pew, considerabile minorităţi din unsprezece ţări, inclusiv aliaţi declaraţi ai Statelor Unite ale Americii, au păreri pozitive despre al-Qaida, Hamas şi Hezbollah. Unul din cinci egipteni aprobă acţiunile al-Qaida, în vreme ce 23% dintre indonezieni, naţiune cu o populaţie musulmană „moderată”, de mai bine de 202 milioane, cea mai mare comunitate musulmană de pe faţa pământului, susţin că sprijină obiectivele grupării teroriste. Cu totul, aproximativ

o treime dintre musulmani aprobă Hamas şi unul din patru apreciază mişcarea Hezbollah23.

De parcă nu ar fi suficient de îngrijorător, 15% din musulmanii turci susţin atentatele sinucigaşe cu bombă şi ceva mai mult de jumătate dintre turcii intervievaţi de Institutul Pew spun că nu sunt îngrijoraţi deloc de extremismul islamic24. Nu uitaţi, Turcia este un aliat al NATO, de multă vreme aspirant la aderarea la Uniunea Europeană. Renaşterea islamismului în fostul centru al Imperiului Otoman pare să fi suferit un recul serios în iunie 2015, când Partidul pentru Dreptate şi Dezvoltare al preşedintelui Recep Tayyip Erdogan a pierdut majoritatea parlamentară, pentru prima dată din 2002. Un semnal care dă speranţe, dar rămâne de văzut dacă extremismul va începe să-şi piardă atracţia în Turcia.

Apologeţii jihadului, indiferent că vorbim despre Council on American-Islamic Relations, Islamic Society of North America, personaje pseudoacademice cu agendă secretă, gen Karen Armstrong şi Juan Cole, sau papagalii lor din presa centrală, susţin, surzi la orice probă contrară, că ideologia ISIS, Boko Haram şi al-Qaida „vine de nicăieri” 25.

Nici măcar elita noastră militară nu pricepe obiectivele religioase ale inamicului şi nici fundamentul lor religios. În 2014, *New York Times* a scris despre încercarea unui grup civil special, coordonat de general-maiorul Michael K. Nagata, comandantul trupele americane de Operaţiuni speciale în Orientul Mijlociu, de a analiza ISIS şi obiectivele sale. „Nu înţelegem această mişcare şi, câtă vreme n-o vom înţelege, nu o vom învinge”, spunea Nagata, conform înregistrării confidenţiale a unei conferinţe telefonice cu câţiva experţi, document pe care reporterii de la *New York Times* au pus mâna şi l-au publicat. „Nu am învins ideea. Nici măcar nu am înţeles-o”. 26

Raportul relatează că echipa lui Nagata, formată din aproape 40 de experţi din afara armatei, inclusiv profesori

de economie şi experţi neurologi, încearcă să descopere „metodele imperceptibile” folosite de Statul Islamic pentru a controla atât de mulţi oameni şi modul „atractiv şi inspiraţional” prin care ISIS ademeneşte în trupele sale atât de mulţi tineri şi tinere de pretutindeni. „Nu înţeleg puterea intangibilă a ISIL”, recunoştea Nagata. „Ceea ce încercăm poate părea o bizară incursiune suprarealistă, dar pentru mine este o modalitate de a evita eşecul”. 27

Generalul Nagata are dreptate să fie îngrijorat de eşec. Căci eşuăm. Dar, cu tot respectul faţă de general, care a servit patria cu distincţie mai mult de trei decenii în câteva dintre cele mai îngrozitoare locuri de pe pământ, el nu va descoperi răspunsul pe care-l caută în neuroştiinţa de ultimă generaţie sau în sondaje de piaţă. Elita noastră culturală şi politică poate fi impregnată cu secularism şi liberalism, însă inamicii noştri simt extrem de serioşi când e vorba despre credinţa şi tradiţiile lor.

Când conducătorul ISIS, califul Abu Bakr al-Baghdadi, spune „O, musulmani, islamul nu a fost nici măcar o zi o religie a păcii. Islamul este o religie a războiului” 28, chiar crede aceasta. Când al-Baghdadi spunea „Profetul vostru… a fost trimis în lume cu sabia în semn de milă faţă de creaţie. I s-a ordonat să poarte război până când va fi adorat doar Allah” 29, nu era deloc mărginit. Când autoproclamatul „calif” citează din Mahomed, adresându-li-se politeiştilor din Arabia „Am venit la tine aducând măcelul… El nu a obosit nici măcar o zi de război” 30, nu avem de-a face cu vreun mesaj atât de confuz încât să trebuiască un expert care să-l analizeze.

De ce este atât de greu de înţeles?

Opriţi-vă şi gândiţi-vă la nebunia elitei noastre culturale şi politice. Îi lipseşte limpezimea morală şi intelectuală pentru a câştiga acest război *religios*. Ei nu pot deosebi prietenii de duşmani. Nici nu bagă în seamă lecţiile istoriei. Nu au curajul propriilor convingeri, pentru că acestea sunt găunoase.

Dacă ne-am bizui pe ei ca să ne înţelegem duşmanii,

ar fi prea târziu. Totul depinde de noi.

2. Nu trebuie să ne fie frică să vorbim

Nu vă lăsaţi amăgiţi. Adversarii noştri înţeleg mai bine decât conducătorii noştri că jihadul se extinde. La fel şi dorinţa inamicilor noştri de a schimba America. Ne-ar pune în genunchi prin frică şi ruşine, ne-ar cenzura gândurile şi cuvintele în conformitate cu normele lor.

Ei ar vrea ca, treptat, împinse de vinovăţie şi de toleranţa bine-intenţionată, Statele Unite ale Americii să se supună *sharia* şi, în cele din urmă, califatului.

Dat fiind tot ce am văzut şi am aflat în anii de după atacurile de la 11 septembrie 2001, încă ne şochează să observăm ce satisfacţie le-a dat guvernul Statelor Unite ale Americii musulmanilor radicali. După cum am mai spus, administraţia Obama i-a întâmpinat călduros pe reprezentanţii Frăţiei Musulmane în vizită la Casa Albă şi la întrunirile cu oficialii Departamentului de Stat.

Acest comportament nu-i este specific doar preşedintelui Obama. Administraţia Bush, la rându-i, a deschis uşa către înţelegeri cu Morsi şi Frăţia Musulmană. Conform proiectului Clarion, în anul 2011, preşedintele Bush urma să-i întâlnească pe liderii musulmani – mulţi dintre ei în relaţii cu Frăţia. Unul dintre invitaţi, Abdurahman Alamoudi, se întâlnise, de asemenea, cu membri marcanţi ai administraţiei Clinton. Acelaşi Alamoudi va fi condamnat, ulterior, la 25 de ani puşcărie pentru că a complotat cu libienii să-l asasineze pe prinţul moştenitor al Arabiei Saudite.

Întâlnirea, care urma să aibă loc pe 11 septembrie, a fost, desigur, anulată. Însă, în acea zi, preşedintele Bush, alături de toţi ceilalţi americani, a aflat multe despre islamul radical.

Aceştia sunt oamenii de care, aparent, guvernul nostru ascultă. Ani de zile lucrurile au stat aşa. Dacă vrem ca liderii noştri să ne asculte, trebuie să ne asigurăm că nu ne pot ignora mesajul. Trebuie să înţelegem adevărul şi, odată înarmaţi cu el, să nu ne fie frică să vorbim.

Cel mai periculos lucru pe care-l pot face jihadiştii – în afara detonării unei arme nucleare sau a unui şoc electromagnetic – este să pervertească şubreda noastră Constituţie pentru a li se potrivi.

Acest plan de atac este deja în aplicare. Am văzut cum critica împotriva islamului sau a musulmanilor este denunţată ca fiind „islamofobie”. Am văzut cum intimidările, frica şi violenţa sunt îndreptate către oamenii care îndrăznesc să protesteze. Am fost martori la reacţia unor jurnalişti de tristă moralitate în legătură cu contracararea atacului terorist de la concursul „Desenează-l pe Mahomed” din Garland, Texas, care i-au acuzat pe organizatorii evenimentului dedicat libertăţii de expresie pentru schimbul de focuri în urma căruia au murit cei doi atacatori inspiraţi de ISIS31. Şi am văzut cum „jihadul de civilizaţie” al Frăţiei acţionează în paralel cu eforturile jihadiste mult mai violente din Orientul Mijlociu.

Veţi crede că presa noastră ar recunoaşte ameninţarea. La urma-urmei, nu se ocupă ei de afacerea asta cu Primul Amendament? Nu au publicat *New York Times* şi alte ziare, cu insistenţă, secretele Statelor Unite ale Americii în lupta împotriva al-Qaida, invocând dreptul publicului de a fi informat32? Şi totuşi, în acelaşi timp, presa îşi urmează neabătut strategia de a nega, deturna şi minţi publicul când se vorbeşte despre adevărul privind jihadul şi islamul radical. Par să nu poată accepta defel că extremiştii islamici sunt un pericol veritabil sau că un califat este ceva ce îşi doresc, de fapt, *cu toţii* – mai puţin câteva zeci de milioane de musulmani.

La 14 ani de la 11 septembrie, presa, cu câteva excepţii, încă refuză să ia în calcul *posibilitatea* că un complot sau atac terorist ar putea fi opera jihadiştilor care au obiective la nivel global şi nu a unui banal „lup singuratic” sau a unui dezaxat care se întâmplă să fie musulman. Ei nu le pot spune radicalilor islamişti ceea ce sunt cu adevărat. Fie elitei jurnalistice îi este teamă să spună adevărul, fie se teme de ce ar putea cere poporul

american dacă ar afla adevărul.

De pildă, presa a acceptat cu inima deschisă poziţia oficială despre incidentul de la Fort Hood, Texas. La 5 noiembrie 2009, maiorul Nidal Hasan a ucis prin împuşcare 13 persoane. Departamentul Apărării a socotit această baie de sânge un caz de „violenţă la locul de muncă" 33. Hasan a fost considerat cel mult „un lup singuratic" care a acţionat de capul său. Legătura dintre strigătele sale de „Allahu akbar", în momentul când îşi culca victimele la pământ34, şi acelaşi strigăt de luptă folosit de nenumăraţi jihadişti în Irak şi în Afghanistan, trebuie să fi fost pur întâmplătoare.

Nu contează nici îndelungata corespondenţă electronică purtată de Hasan cu Anwar al-Awlaki35, un yemenit radical născut în America36, un personaj influent printre jihadiştii vorbitori de engleză, înainte să fie ucis în 2011 de o dronă americană. Nu au contat nici lungile monologuri pe care le recita Hasan în faţa cui voia să asculte despre faptul că se află „de partea greşită" a Armatei Statelor Unite ale Americii37 şi că el se consideră a fi un „soldat al lui Allah" 38.

Pe când aştepta verdictul Curţii marţiale în 2012, Hasan scria: „Eu, Nidal Malik Hasan, sunt obligat să renunţ la orice jurământ de supunere care-mi cere să suport/apăr [sic] o constituţie scrisă de om cum ar fi Constituţia Statelor Unite ale Americii) *după cum spun legile islamului*... De aceea renunţ oficial la jurământul de serviciu... inclusiv la jurământul depus pentru cetăţenia Statelor Unite ale Americii" 39 (subl. G.B.). Nu pare un om care are pur şi simplu o problemă cu departamentul de resurse umane al armatei.

După ce am urmărit mereu şi mereu disonanţa cognitivă a guvernului şi a presei în ceea ce priveşte modul prezentării ultimei atrocităţi jihadiste, nu ar mai trebui, probabil, să mă mai mire nimic. Totuşi am fost şocat de reacţia presei la atacul cu bombe din timpul maratonului de la Boston, din 201340. Într-o clipită, *ABC News* a şi

întrebat „Nu ar putea fi vorba despre un terorism intern?” 41 Jurnaliştii au părut dezamăgiţi când li s-a răspuns că „nu”. După cum s-a dovedit ulterior, atacul cu bombă a fost înfăptuit de fraţii Djohar şi Tamerlan Ţarinaev, întâmplător imigranţi musulmani din Cecenia, trecuţi la gesturi radicale în localitatea Boston.

Tamerlan a murit în urma rănilor produse în timpul confruntării cu poliţia din Boston şi a neglijenţei fratelui său, care l-a călcat cu un SUV furat. Un localnic l-a descoperit pe Djohar ascuns într-o ambarcaţiune în spatele casei sale din suburbia Watertown, Boston. După ce poliţia l-a încercuit, Djohar a fost capturat. Crezând că nu va supravieţui confruntării cu autorităţile, Djohar a lăsat un bilet în locuinţa sa conspirativă. Printre altele, scrisese: „Noi, musulmanii, suntem un singur corp, dacă-l răneşti pe unul, i-ai rănit pe toţi, mă rog, cel puţin aşa voia Mahomed (binecuvântat fie numele său) să stea lucrurile… *Ummah* începe să se ridice… Ştiu că sunteţi luptători care se uită în ţeava armei şi văd cerul, cum te-ai putea întrece cu asta! Ne este promisă victoria şi o vom obţine cu siguranţă” 42.

În mod previzibil, în zilele în care Tamerlan a murit şi Djohar a fost arestat, oficialii americani le spuneau jurnaliştilor că fraţii sunt „lupi singuratici”, impulsionaţi de islamul radical, fără legături cu grupările teroriste43. În primele şase luni ale anului 2015, FBI a anunţat arestarea a cel puţin 30 de cetăţeni americani implicaţi într-un fel sau altul în atacul terorist al acestor „lupi singuratici” 44. Zilele acestea, una dintre cele mai importante ştiri este cea despre atacurile „lupilor singuratici” din Canada, unde, în incidente separate, teroriştii au omorât un soldat în Québec şi apoi, doar două zile mai târziu, un alt soldat, în Ottawa. Conform informaţiilor, cei doi asasini se convertiseră recent la islam.

Un „lup singuratic” aici, altul dincolo – de la un moment încolo, ai crede că presa îi va determina pe oficialii din justiţie şi pe liderii noştri să admită că haita de

lupi jihadişti creşte tot mai mult, pândindu-ne din grădina din spatele casei.

Nu, ei ocolesc pe furiş adevărul. Jeh Johnson, secretar la Homeland Security, ne încredinţează că guvernul este preocupat „de pionii independenţi, în special, de pionii independenţi de dincoace de graniţe care pot ataca fără avertisment” 45. Cu toate acestea, Johnson este înnebunitor de nebulos când vine vorba să ne spună cine ar putea fi aceşti pioni independenţi şi ce cauză ar putea susţine. După câte ştie, ar putea fi un membru al unei miliţii de dreapta sau ar putea fi Weather Underground46, care revine în scenă. Cei responsabili cu apărarea naţiunii n-ar putea admite public, în ruptul capului, legătura între jihadul de peste graniţe şi ameninţarea internă cu jihadul.

Guvernul nu e doar evaziv în legătură cu referirile la islam; deseori, apără lipsit de entuziasm libertatea de expresie în faţa atacurilor repetate. Ca răspuns la tulburările stârnite de caricaturile daneze, Sean McCormack, purtător de cuvânt la Departamentul de Stat pe vremea lui Bush, a afirmat că aceste ilustraţii sunt ofensatoare. Şi a adăugat: „Imaginile antimusulmane sunt la fel de inacceptabile ca acelea antisemite, anticreştine sau împotriva oricărei alte credinţe religioase” 47.

În primul rând, toate acestea sunt acceptabile, sunt esenţa apărării libertăţii de expresie. Dar chiar dacă am merge mai departe şi i-am face jocul, diferenţa care sare în ochi este că evreii şi creştinii nu încearcă să-i omoare pe cei care tipăresc caricaturi anticreştine sau antievreieşti.

De fapt, administraţia Obama a trecut de partea jihadiştilor împotriva libertăţii de expresie. Pentru atacurile de la 11 septembrie 2012 asupra Ambasadei Statelor Unite ale Americii din Cairo şi pentru îngrozitoarea asasinare a lui J. Christopher Stevens, ambasadorul american în Benghazi, Libia, şi a altor trei angajaţi consulari, preşedintele, secretarul de stat Hillary Clinton şi ambasadorul american la Naţiunile Unite, Susan

Rice, au încercat să dea vina pe un film antiislamic postat pe *YouTube*. Administraţia a ajuns chiar să-l aresteze pe producătorul şi regizorul clipului, Nakoula Nakoula, pentru o presupusă încălcare a condiţiilor de punere în libertate într-un caz cu totul diferit48. Nakoula a ajuns să petreacă un an într-o celulă dintr-o închisoare federală49 pentru că administraţia Obama a avut nevoie, după cum se pare, de un ţap ispăşitor ca să justifice felul inept în care s-a ocupat de un moment dezastruos pentru politica externă.

La două săptămâni după tragedia de la Benghazi, preşedintele a ţinut un discurs în faţa Naţiunilor Unite. Obama a făcut o comparaţie scandaloasă între americanii care-i insultă pe musulmani şi musulmanii care vor să-i ucidă pe americani, creştini şi evrei. „Viitorul nu trebuie să aparţină celor care-l ponegresc pe profetul islamului”, le-a spus preşedintele demnitarilor prezenţi la reuniune, dintre care mulţi îi persecută şi îi arestează frecvent la ei acasă pe disidenţii politici şi religioşi. „Însă pentru a fi credibili”, a continuat el, „cei care condamnă insultarea profetului trebuie să condamne şi ura pe care o vedem când imaginea lui

Iisus Hristos este pângărită, bisericile sunt distruse sau Holocaustul este negat”. 50

Preşedintele ar fi putut da ţării şi lumii întregi un exemplu, spunând în faţa Adunării Generale că viitorul nu trebuie să le aparţină celor care ucid pentru profetul islamului. Putea declara limpede şi fără echivoc că Statele Unite ale Americii susţin o neîngrădită libertate de expresie şi o adevărată libertate a religiei. În schimb, a preluat împăciuitorisme morale şi măguleli politice.

În faţa acestei crize, Statele Unite ale Americii au nevoie nu doar de conducători care să se ridice în faţa violenţei şi intimidărilor, ci şi de cetăţeni cărora să nu le fie frică să spună adevărul despre originile ameninţării cu care ne confruntăm şi să le ceară socoteală conducătorilor noştri atunci când aceştia recurg la corectitudine politică sau refuză să spună lucrurilor pe nume.

3. Trebuie să ne înţelegem tradiţiile şi pe noi înşine

Chiar în aceste momente, pe tot cuprinsul Statelor Unite ale Americii, moscheile şi organizaţiile comunităţilor afiliate Frăţiei Musulmane presează, pe ascuns, pentru a introduce *sharia* în structura societăţii noastre şi a sistemului nostru judiciar51. Şi au succes.

După cum am scris deja, musulmanii din Irving, o suburbie din Dallas, statul Texas, au înfiinţat ceea ce *Christian Broadcasting NetWork* a descris drept „primul tribunal oficial pentru aplicarea *sharia* din Statele Unite ale Americii" 52. Judecătorul tribunalului, imamul Moujahed Bakhach, a negat că tribunalul *sharia*, condus de el împreună cu alţi trei imami locali, ar semăna cu cel despre care se vorbeşte în scripturile islamice ortodoxe. „Prejudecata legată de ceea ce văd în presă este că *sharia* ar însemna să tai capete, să retezi mâini, dar noi nu avem nicio legătură cu asta", spunea el. „Nu suntem aici să invadăm Casa Albă sau oraşul Austin". 53

Este adevărat că *sharia* nu are legătură doar cu tăiatul capetelor sau al mâinilor ca pedeapsă. Legea islamică prescrie şi ce poate mânca sau bea un musulman, cum să se îmbrace, se stabileşte că mărturia unei femei în faţa tribunalului valorează doar pe jumătate din cea a bărbatului şi că minorităţile religioase trebuie inferior tratate. Însă CAIR şi altele ca el ocolesc toate acestea.

Mustafaa Carroll, directorul executiv al filialei CAIR din Houston, spunea într-un interviu pentru *Austin Chronicle* că *sharia* este o parte esenţială a vieţii musulmanilor – aşa cum creştinii şi evreii îşi urmează propriile principii religioase. „*Sharia* este despre căsătorie, despre înmormântare", spunea Carroll. „Sunt principiile islamice după care trăiesc musulmanii". 54

Într-o oarecare măsură este adevărat. Însă, după cum am văzut, *sharia* este esenţială pentru islam. Musulmanii drept-credincioşi şi jihadiştii Statului Islamic cred deopotrivă că legile concepute de om simt neislamice. Democraţia în sine este neislamică – votul unui om nu

poate fi mai important ca legea lui Dumnezeu. *Sharia* nu respectă drepturile individului, aşa cum înţelege de veacuri Occidentul acest concept. *Sharia* este incompatibilă cu Constituţia americană şi cu principiile de egalitate şi libertate încorporate în Declaraţia de independenţă.

Inutil să spun, Carroll şi tovarăşii săi agitatori au lucrat din greu să bagatelizeze aceste diferenţe. Ei au făcut de asemenea lobby cu succes împotriva legislaţiei care ar fi împiedicat tribunalele statului să folosească *sharia* în procedurile lor. În Texas, un proiect de lege antirsharia a fost respins din nou în 2015, a treia oară în trei ani. Presa liberală texană afirmă că republicanii care susţin legea – reprezentanţii Jeff Leach şi Molly White – ar fi nişte scrântiţi bigoţi pentru că au tupeul să le ceară membrilor din comunitatea musulmană să-şi declare public supunerea faţă de America şi legislaţia ei55. Ameninţarea este reală şi trebuie oprită. Dar cum? în continua noastră luptă cu barbaria care pare în mod tragic inerentă în islam, trebuie să ne întoarcem la principii şi să restabilim integritatea patrimoniului nostru naţional.

Îmi dau seama că e mai simplu de spus decât de făcut. Conducătorii noştri nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Presa este împotriva noastră. Constituţia noastră se erodează, iar cultura devine tot mai seculară. Mulţi dintre noi au uitat cine suntem ca popor şi ca ţară. L-am uitat pe Dumnezeu.

Inamicii au transformat mare parte din puterea noastră în slăbiciune. Americanii sunt cei mai toleranţi şi miloşi oameni de pe pământ. Am întâmpinat cu braţele deschise milioane de refugiaţi de pe tot globul în decursul istoriei noastre. A fost minunat şi nobil când America avea o puternică etică asimilaţionistă. Dar în ultimii 30 de ani am făcut o schimbare de la asimilarea într-un creuzet către o formă învrăjbitoare şi periculoasă de multiculturalism care încurajază separaţia etnică.

După atacurile de la 11 septembrie, Statele Unite ale

Americii au aplicat o stranie politică de imigrare. Între 2001 şi 2010, populaţia noastră musulmană s-a dublat la mai mult de două milioane56. Am acceptat mii de sirieni alungaţi de războiul civil, iar legiuitorii democraţi vor ca administraţia Obama să deschidă porţile şi mai larg. În mai 2015, un grup de 14 senatori ai Statelor Unite ale Americii i-au trimis o scrisoare preşedintelui prin care solicitau reamplasarea a peste 65.000 de refugiaţi sirieni57. Deşi FBI avertizează că este imposibil să examineze sutele de persoane deja intrate în ţară.

Dacă am învăţa ceva din experienţa avută cu refugiaţii somalezi, am înţelege că preluarea a zeci de mii de sirieni este o reţetă sigură pentru dezastru. Din 1991, mai mult de o sută de mii de somalezi au fost reamplasaţi în Statele Unite ale Americii. Aproape toţi sunt musulmani. Cea mai mare parte dintre ei s-a stabilit în Cedar Riverside, aproape de Minneapolis, zonă care a început să fie cunoscută sub numele de „Micul Mogadishu”. Deloc întâmplător, Minneapolis a devenit o pepinieră pentru recrutările jihadiste şi cel puţin 40 de tineri au plecat din Minnesota să se alăture Statului Islamic58.

O imigraţie sănătoasă însoţită de o politică de reamplasare ar stabili cu precizie cine sunt şi de unde provin imigranţii noi.

Cred că o modalitate excelentă de a aborda populaţia musulmană – în special pe imigranţi şi refugiaţi – ar fi să urmăm îndeaproape modelul lui George Washington.

În 1783, anul în care tânăra noastră naţiune îşi câştiga, în cele din urmă, independenţa faţă de regele George al III-lea59, generalul Washington a adresat imigranţilor catolici irlandezi abia debarcaţi în New York City o scrisoare de bun venit. Amintiţi-vă, cei mai mult americani din generaţia fondatorilor considerau că migranţii catolici sunt nişte cetăţeni întru totul indezirabili. Erau supuşi ai papei, insuficient de copţi pentru libertate într-o tânără republică – cel puţin aşa umbla vorba. John Adams a sintetizat acest sentiment într-

o scrisoare adresată norei sale, Louisa: „Libertatea şi papistaşii nu pot trăi laolaltă” 60.

Washington nu era de acord. La 2 decembrie 1783, scria: „America este deschisă nu doar străinilor bogaţi şi respectabili, ci şi celor opresaţi şi persecutaţi din toate naţiile şi religiile; le vom ura bun venit şi să împărtăşească alături de noi toate drepturile şi privilegiile noastre, dacă prin decenţă şi comportament cumsecade dau semne că merită desfătarea” 61.

Câteva luni mai târziu, într-o scrisoare privată adresată lui Tench Tilghman62, Washington îl întreba pe fostul său aghiotant dacă poate angaja un zidar şi un dulgher pentru proprietatea sa de la Mount Vernon: „Nu te restrâng doar la palatini (germani). Dacă sunt meşteri buni, pot fi din Asia, Africa sau Europa. Pot fi mahomedani, evrei sau creştini din orice sectă, ba pot fi chiar şi atei” 63.

Dar poate că declaraţia cea mai relevantă pentru problema cu care ne confruntăm zilele acestea este scrisoarea pe care a adresat-o preşedintele Washington, în august 1790, Congregaţiei Evreilor din Newport, Rhode Island. „Cetăţenii Statelor Unite ale Americii au tot dreptul să se laude că au dat umanităţii exemple ale unei politici deschise şi liberale: o politică demnă de a fi imitată. Cu toţii au la fel libertatea de conştiinţă şi imunităţile cetăţeniei”, scria Washington.

„Azi toleranţa nu mai este defel o favoare a unei clase sociale, bine ascunsă astfel încât doar unii să se bucure de exerciţiul drepturilor naturale inerente”, a continuat preşedintele. „Pentru că, din fericire, guvernul Statelor Unite ale Americii, care nu dă fanatismului sprijin, nici persecuţiei vreun ajutor, cere doar ca aceia care trăiesc sub protecţia sa să se poarte ca nişte buni cetăţeni, oferindu-le cu orice ocazie sprijin neprecupeţit”. 64

Să înţelegem bine ce spune Washington: Statele Unite ale Americii sunt primul stat de pe faţa pământului care adoptă o adevărată libertate religioasă. Drepturile tale ca imigrant sau ca cetăţean nu depind de adoptarea

unei religii sau unei credinţe anume. Toţi au o libertate de conştiinţă dată de Dumnezeu.

Dar observaţi că, în fiecare dintre aceste scrisori, Washington adaugă o condiţie crucială: nou-veniţii se bucură de toate drepturile „dacă prin decenţă şi comportament cumsecade *dau semne că merită* desfătarea”; nu ne va păsa prea tare de unde vin sau ce cred dacă sunt buni meseriaşi şi pot să-şi practice în libertate religia câtă vreme „se poartă ca nişte buni cetăţeni” şi dau ţării *„cu orice ocazie, sprijinul lor neprecupeţit”* (subl. G.B.).

Preşedintele George W. Bush amintea de Washington într-un discurs rostit pe 30 aprilie 2002, în San José, California, prin care promova „conservatorismul plin de compasiune”. „America respinge intoleranţa”, spunea el. „Respingem orice act de ură împotriva celor de origine arabă sau de credinţă musulmană. America preţuieşte şi primeşte cu braţele deschise oamenii paşnici de toate credinţele: creştini, evrei, musulmani, sikh, hindu şi multe altele. Fiecare credinţă este practicată şi protejată aici, pentru că suntem o singură ţară. Fiecare imigrant se poate simţi pe deplin american şi în aceeaşi măsură cu ceilalţi pentru că suntem o singură ţară. Rasa şi culoarea nu trebuie să ne separe, pentru că America este o singură ţară” 65.

Problema cu care ne confruntăm acum este dacă America mai este o singură ţară.

Ne amintim că 2 997 de vieţi inocente au fost curmate în urma îngrozitoarei zile de 11 septembrie, însă mulţi oameni poate nu îşi dau seama că în acea zi, cei 19 inşi care au deturnat avioanele au furat mult mai mult din cultura şi civilizaţia Occidentului.

Nenumărate documente istorice, înregistrări şi opere de artă de nerecuperat sunt pierdute pentru totdeauna de când cele două turnuri gemene s-au prăbuşit. Picturi din secolele XIX şi XX, desene şi sculpturi ai artiştilor Pablo Picasso, Roy Lichtenstein şi Auguste Rodin au fost făcute

una cu pământul. Five World Trade Center era sediul Consiliului cultural din Lower Manhattan, al arhivei Teatrului Broadway şi locul unde erau păstrate 40.000 de negative fotografice realizate de Jacques Lowe în timpul preşedinţiei lui John F. Kennedy. Arhivele din subsol de la Six World Trade Center adăposteau milioane de exponate şi artefacte din New York, datând din secolele XVIII şi XIX. în mica biserică Sfântul Nicolae, o parohie ortodoxă greacă distrusă de resturile turnului doi, se găseau relicve sfinte din secolele al IV-lea şi al VI-lea şi icoane din Rusia secolului al XIX-lea.

Lista poate continua. Arta, arhitectura, cultura şi istoria din acele clădiri s-au transformat în moloz şi cenuşă în numele jihadului.

Dacă nu suntem atenţi, jihadul ne poate lua mult mai mult decât nişte simple obiecte fizice – ne poate distruge cu totul modul nostru de viaţă.

4. Noi nu putem reforma islamul – doar musulmanii pot s-o facă

Una dintre cele mai mari greşeli pe care le-au făcut Statele Unite ale Americii după atentatele de la 11 septembrie a fost să preia ideea că lecţiile istoriei nu se aplică în cazul războiului purtat împotriva islamului radical.

Conducătorii noştri credeau, fără cea mai mică urmă de îndoială, că musulmanii din Orientul Mijlociu – bărbaţi, femei şi copii care nu cunoşteau nimic decât despotismul şi dictatura – îşi doresc cu disperare averea şi plăcerile americanilor. După cum spunea un irakian entuziast imediat după căderea Bagdadului, în 2003: „Democraţie, whisky, sexy” 66.

Preşedintele George W. Bush a dat o turnură şi mai elegantă acestei viziuni idealiste asupra lumii, într-un bilanţ din 2004: „Este greşit şi arogant să presupunem că marile religii şi culturi sunt cu totul incompatibile cu libertatea şi autoguvernarea. Cred că Dumnezeu a insuflat în fiecare suflet omenesc dorinţa de a trăi în libertate” 67.

După cum am învăţat plătind un preţ uriaş în vieţi şi bogăţii, concepţia noastră cea mai arogantă a fost să presupunem că înţelesul pe care-l dau libertăţii cei mai mulţi irakieni, este acelaşi cu al nostru. Pur şi simplu nu este adevărat. Statul

Islamic crede în libertate. Dar în libertatea care vine din supunerea în faţa lui Allah şi a legilor sale.

Câtă vreme vom întreţine neînţelegeri referitoare la ce este şi ce nu este „adevăratul islam”, nu vom ajunge nicăieri. Ani de zile, am auzit vorbindu-se despre necesitatea unei reforme islamice cum a fost Reforma protestantă acum 500 de ani. Dacă ar fi să ne întoarcem în timp şi să-i spunem lui Martin Luther că indulgenţele papale nu au de-a face cu creştinismul, am părea nişte prostănaci. De bine, de rău, indulgenţele erau parte integrantă a vieţii creştinilor europeni la începutul anilor 1500. Aşa-şi înţelegeau cei mai mulţi creştini vieţile şi lumea.

Tindem să minimalizăm cât de dificilă – şi cât de sângeroasă – a fost Reforma. Protestantismul a declanşat aproape 200 de ani de războaie religioase, a decimat părţi întregi din Europa continentală, a silit milioane de oameni să se refugieze şi, în cele din urmă, a produs înflorirea deplină a individualismului şi democraţiei liberale din Lumea Nouă.

S-ar putea manifesta şi o reformare islamică în acelaşi mod? Cine ştie?! Oricum, este sigur că reformarea ar fi greu de realizat. După cum observa marele politolog, regretatul James Q. Wilson, în 2004, perspectiva reformării lumii islamice după modelul Reformei protestante, este „extrem de îndoielnică” 68. „Nu există nici papalitate, nici preoţime împotriva căreia să se îndrepte revolta; nici moscheile nu sunt comparabile cu bisericile în accepţiunea catolică a distribuirii sacramentelor”, credea Wilson. „Nu va exista niciodată un Martin Luther musulman sau vreun lider islamic ereditar care, adoptând o credinţă rivală, să poată crea astfel posibilitatea unei guvernări laice”. 69

Niciodată? Sunt convins că mulţi pretinşi reformatori – musulmani şi nemusulmani deopotrivă – speră ca Wilson să fi greşit.

Ayaan Hârşi Ali, o ex-musulmană crescută în Somalia, autoarea unei cărţi despre viaţa ei eroică, despre eliberarea ei, călătoria spre Olanda şi apoi spre Statele Unite ale Americii, susţine că, nu mai târziu de mijlocul secolului al XIX-lea şi începutul celui următor, regiuni întregi ale lumii musulmane făcuseră o tranziţie fermă către modernitate. „Până la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial", scria Ayaan Hârşi Ali, „trăsăturile centrale ale *sharia* fuseseră înlocuite în multe ţări musulmane de legi care se bazau pe modele europene… Tot atunci, islamul însuşi era în tot mai mare măsură reinterpretat ca parte a unui şir neîntrerupt de încercări omeneşti de a realiza dreptatea socială, uneori fiind chiar folosit pentru a valida doctrinele socialiste ale redistribuirii şi alte eforturi pentru remodelarea societăţii".70

La rândul său, Thomas J. Haidon, liberalul convertit la islam, susţinea: „Orice mişcare autentică de reformă islamică trebuie să accepte pentru început că unele aspecte specifice islamului şi modul în care înţelegem islamul sunt problematice şi de aceea necesită o reevaluare critică". Piatra de încercare este concepţia că islamul nu poate fi schimbat pentru că este „esenţa perfecţiunii: cuvântul de netăgăduit al lui Dumnezeu şi întinsa tradiţie a profetului Mahomed" 71.

Acelaşi Haidon scrie: „Dacă organizaţiile reformatoare nu aplică strategii eficiente, profunde, pentru a atinge obiective care sunt înrădăcinate adânc în principiile teologice… discursul reformist se va dovedi doar un exerciţiu retoric" 72.

Dacă există vreo scânteie de speranţă în barbaria nemiloasă a Statului Islamic este că modul în care „gestionează cruzimea", după cum îşi numesc ei acţiunile, a început să-i supere pe musulmani, chiar şi pe islamiştii

înverşunaţi. Un exemplu elocvent este un domn numit Abd al-Rauf Kara, un salafist libian înfocat, nici prieten al democraţiei, nici pacifist. El este şeful miliţiilor islamiste care, luni de zile după ce baza militară SUA din Benghazi a fost atacată, au produs haos73. El a descoperit însă că Daesh, „acum (cu) o deschidere la mare de 70 de kilometri”, este prea brutal chiar şi pentru el. „Este o fâşie de teren strategică pentru lansarea bărcilor contrabandiştilor cu refugiaţi, iar Europa ar trebui să fie îngrijorată că Daesh şi-ar putea deghiza oamenii în migranţi”, scrie Kara74. Cu greu se poate spune că aceasta este o reformă, dar ar putea fi un semn încurajator că tot mai mulţi musulmani se vor opune ideologiei favorabile supremaţiei islamice care ameninţă lumea liberă.

Cred că numai atunci când musulmanii înşişi vor decide că au nevoie de o reformă, vor apărea şanse reale să se petreacă una. Dar nu decidem nici eu, nici tu. Eu nu sunt musulman. Nu-i pot spune unui musulman cum poate rezolva profundele – şi probabil ireconciliabilele – conflicte între credinţa lor şi libertate.

Ce pot face – ce putem face cu toţii – este să expunem la lumina zilei Frăţia Musulmană şi alte grupări influente asemănătoare care acţionează din interior pentru subminarea instituţiilor ţării noastre. Putem sprijini încercările serioase făcute de cărturari pentru reformarea autentică a islamului – musulmani dăruiţi, ca Abdullahi Ahmed An-Na im, Khaleel Mohammad, Ahmed Mansour şi Kassim Ahmad, care poartă controverse bazate pe Coran, dar nu se lasă ameţiţi de acesta. Putem reliefa şi sprijini munca musulmanilor americani, cum ar fi Nonie Darwish, Wafa Sultan, Asra Nomani, Irshad Manji şi Zuhdi Jasser, care au fondat, în Phoenix, American Islamic Forum for Democracy.

În cele din urmă, islamul se va reforma singur sau se va nimici singur. În cazul ultimului scenariu, este datoria noastră să credem în Dumnezeu, să vorbim fără frică şi să

ne luăm toate precauţiile ca America să nu fie distrusă odată cu islamul.

Epilog

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, foarte mulţi oameni, inclusiv dintre conducătorii Statelor Unite ale America, pretindeau că nu ştiu nimic despre Holocaustul aflat în desfăşurare. Auziseră zvonuri şi li se şoptise, desigur, câte ceva, dar se puteau ascunde în spatele faptului că nu ştiau *cu certitudine* ce se petrecea.

De astă dată nu te poţi ascunde nicăieri de privirea eternă a judecăţii.

De astă dată ştim cu certitudine.

Nu cu mulţi ani în urmă, când am fost la Auschwitz, am vorbit cu o femeie pe nume Paulina. Era „Drept între popoare", termen folosit pentru cei care, deşi ne-evrei, şi-au riscat viaţa pentru a sări în ajutorul semenilor în timpul Holocaustului.

„Cum ar trebui să procedez?" am întrebat-o. „Cum poate fi udată sământa echităţii în ceilalţi? Ce am de făcut?"

Ea mi-a spus, atunci: „Aminteşte-ţi, cei drepţi nu au devenit drepţi dintr-odată. Spre deosebire de cei din jur, ei au refuzat doar să depăşească limita".

Lumea de azi a depăşit limitele. Ştim cu toţii asta. Dar nu trebuie să acceptăm aşa ceva. Putem sări în ajutorul musulmanilor care sunt torturaţi în Orientul Mijlociu pentru că nu sunt suficient de „puri". Putem ajuta femeile să nu mai fie violate şi măcelărite. Putem sări în ajutorul homosexualilor să nu mai fie aruncaţi de pe acoperişul caselor. Putem apăra copiii să nu mai fie omorâţi pentru că s-au făcut vinovaţi de „crima" de a fi mâncat în timpul Ramadanului.

Şi-i putem apăra pe creştinii care sunt sistematic agresaţi, reduşi la tăcere şi exterminaţi de cei care pretind că urmează „religia păcii".

În timp ce scriu aceste rânduri, în locuri ca Irak şi Siria, creştinii sunt torturaţi cu un zel nemaivăzut.

Uciderea lor a devenit o prioritate. Dacă locuiţi într-o casă care are semnul Nazarineanului – ceea ce înseamnă că oamenii din casă cred în Iisus din Nazaret – foarte probabil că veţi fi omorâţi.

Cu toate acestea, în anumite regiuni din Orientul Mijlociu, chiar şi în interiorul califatului, acest simbol a devenit unul unificator – pentru creştini şi necreştini deopotrivă. Am vorbit recent cu cineva care s-a întors de curând din Egipt. El spune că mulţi se îndepărtează de islamişti când văd greutăţile creştinilor. Aceşti creştini persecutaţi îi neliniştesc pe măcelarii din ISIS. Islamiştii nu se aşteptau ca discipolii lui Hristos să fie atât de calmi, atât de hotărâţi. Ei nu pot înţelege de ce nu le pot frânge voinţa. Răspunsul e simplu: Nu vor să depăşească limita.

În deceniile care vor veni, generaţiile viitoare vor privi către aceste timpuri şi vor povesti aceste istorii despre curaj, dar şi despre laşitate. Poveştile celor care au observat ceea ce se întâmplă, fără a face însă nimic.

Vreau ca posteritatea mea să spună povestea unei familii virtuoase care s-a împotrivit tuturor spunând: „Sunt cu nazarinenii. Sunt cu evreii, homosexualii, ateii sau musulmanii care pur şi simplu nu sunt de-ajuns de musulmani”.

Vreau să fiu şi eu printre drepţi. Poate că nu ştii ce trebuie să faci, dar simplul fapt că dai mai departe această carte şi că întreprinzi propriile cercetări pentru a verifica adevărul ei, va însemna că ţi-ai făcut datoria. Am tipărit această carte în versiune broşată pentru a costa mai puţin, astfel că vei putea s-o împărţi cu un prieten. O poţi, de asemenea, pune în buzunarul de la spate sau în geantă şi te poţi întoarce la ea când începi să auzi minciunile spuse de politicieni sau de presa centrală, de cei orbi cu bună ştiinţă sau ignoranţi.

Dumnezeu nu ne va socoti fără vină. A tăcea în faţa răului înseamnă răul însuşi. A nu susţine înseamnă a susţine. A nu vorbi înseamnă a vorbi.

Aşadar, împotriveşte-te. Ridică mâna şi cere să se

ţină seama de tine.

Nu mă voi lăsa dus de restul umanităţii. „Nu se va mai întâmpla niciodată” se întâmplă acum.

Orice viaţă contează.

Note

Introducere

1. Sediul Congresului SUA, în Washington, D.C. (n. red.).

2. „Fascinating Facts”, *Library of Congress*, accesat la 10 iunie 2015, http://www.loc.gov/about/fascinating-facts/.

3. Thomas Jefferson (1783 – 1826) – unul dintre autorii importanţi ai Declaraţiei de independenţă (1776). Al treilea preşedinte american (1801 – 1809) (n. red.).

4. Denise A. Spellberg, *Thomas Jeffersons Quran*: *Islam and the Founders*, Knopf Doubleday, New York, 2013, p. 85.

5. Alexandra Meav Jérôme, „The Jefferson Quran”, *Oxford Islamic Studies Online*, accesat la 10 iunie 2015,http://www.oxfordistamicstudies.com/Public/focus/essayl009 jefferson.html.

6. Ibidem.

7. D.A. Spellberg, *Thomas Jeffersons Quran*, p. 105.

8. „American Commissioners to John Jay”, 28 martie 1786, *Founders Online*, *National Archives*, accesat la 10 iunie 2015, http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01 – 09 – 02 – 0315.

9. Ibidem.

10. Sunt multe traduceri ale Coranului în engleză. Pentru că mulţi musulmani cred că lui Mahomed i-a fost transmis Coranul în arabă, ei consideră că orice traducere ar fi doar o interpretare aproximativă. Drept urmare, orice versiune tradusă a Coranului conţine paranteze drepte şi rotunde pentru a crea un context explicativ şi pentru a preciza pronumele absente. Pentru această carte folosim traducerea făcută de Muhammad Taqi al-Hilali şi de Muhammad Muhsin Khan, intitulată *Nobilul Coran în*

limba engleză. Cu ajutorul guvernului saudit, lucrarea dr. al-Hilali şi a dr. Khan este cea mai răspândită traducere a Coranului în librăriile cu cărţi islamice, în toată lumea vorbitoare de engleză. Am folosit traducerea exactă, toate parantezele rotunde şi drepte care apar în versetele coranice şi în *ḥadīth* pot fi găsite în textul original valabil online la http://www.noblequran.com/translation.

11. Este vorba *despresurat At-Tawba* (medinită). Pentru citatele în limba română din Coran folosim, ca versiune principală, pe cea editată de Liga islamică şi culturală din România, 2006, iar ca sursă complementară ediţia în limba engleză folosită de Glenn Beck (n.trad.).

12. *Jizyahy* taxă anuală *per capitay* percepută nemusulmanilor de către statele islamice. Era aplicată bărbaţilor de alte religii care locuiau permanent în teritorii unde funcţiona legea islamică. De la plata *jizyah* erau exceptaţi copiii, femeile, bătrânii, bolnavii, nebunii, sclavii, călugării (n. red.).

13. „American Commissioners to John Jay”, 28 martie 1786, op. cit.

14. Marele Satan (Shaytân-e Bozorg, în persană) – sintagmă defăimătoare folosită în textele oficiale iraniene cu referire directă la Statele Unite ale Americii şi, mai rar, la guvernul britanic (n. red.).

15. „Poli of U.S. Muslims Reveals Ominous Levels of Support for Islamic Supremacists Doctrine of *Shariah*, Jihad”, *Centrul pentru politici de securitate*, accesat la 23 iunie 2015,http://www.centerforsecuritypolicy.org/2015/06/23/nationwide-poll-of-us-muslims-shows-thousands-support-shariah-jihad.

16. În iulie 2015, Iran, SUA şi alte cinci state membre ale Consiliului de Securitate al ONU şi UE au încheiat un acord referitor la reducerea programului nuclear iranian timp de un deceniu, în schimbul anulării sancţiunilor economice şi financiare (n. red.).

17. Bruce Jenner (n. 1949) – fost sportiv american,

medaliat olimpic. Cunoscut sub numele Caitlyn Marie Jenner, după operaţia de schimbare a sexului (n. red.).

18. Amnesty International, „Iran: Death by Stoning, a Grotesque and Unacceptable Penalty”, 15 ianuarie 2008, https://www.

amnesty.org/press-releases/2008/01/iran-death-stoninggrotesque-and-unacceptable-penalty-20080115/.

19. Iran Human Rights Documentation Center, „Islamic Penal Code of the Islamic Republic of Iran – Book Five”, 18 iulie 2013,http://iranhrde.org/english/human-rights-documents/iranian-codes/100000035 l-islamic-penal-code-of-the-islamic-republic-of-iran-book-five.html21.

20. Amnesty International, „Amnesty International Report 2014/15”, accesat la 10 iunie 2015, https://www.amnesty.org/en/countries/ middle-east-and-north-africa/Iran/report-iran/.

21 Jacob Siegel, „Islamic Extremists Now Crucifying People în Syria – and Tweeting Out the Pictures”, *The Daily Beast*, 30 aprilie 2014, http://www.thedailybeast.com/articles/2014/04/30/islamicextremists-now-crucifying-people-in-syria-and-tweetingout-the-pictures.html.

22. Suratul 4 An-Nisa, versetul 95.

PARTEA ÎNTÂI – ISLAMUL PE ÎNŢELESUL TUTUROR

1. Muslim ibn al Hajjah, „Sahih Muslim” – Ḥadīth 6924 (traducere de Abdul Hamid Siddiqui), *The Only Quran*, accesat la 10 iunie 2015, http://www.theonlyquran.com/ḥadīth/Sahih-Muslim/? volurne = 41 & chapter = 9.

2. „Gruesome Islamic State Video Announces Death of Peter Kassig”, *The Clarion Project*, 16 noiembrie 2014, http. V/www.clarionproject.org/news/gruesome-islamic-state-video-announces-deathpeter-kassig.

3. William McCants, „ISIS Fantasies of an Apocalyptic Showdown în Northern Syria”, *Markaz*, 3 octombrie

2014,http://www.brookings.edu/blogs/markaz/posts/2014/10/03-isis-apocalypticshowdown-syria-mccants.

4. Umberto Bacchi, „Isis Magazine *Dabiq* Threatens Rome Crusaders Flying Islamic State Flag at Vatican on Front Cover", *International Business Times*, 13 octombrie 2014, http://www.ibtimes. co.ukzisis-magazine-dabiq-threatens-rome-crusaders-flying-islamic-state-flag-vatican-front-cover-1469712.

5. Graeme Wood, „What ISIS Really Wants", *The Atlantic*, martie 2015, http://www.theatlantic.com/features/archive/2015/02/what-isis-really-wants/384980/.

6. Coran, A1 Waqia 56: 42 – 43.

7. Coran, Azzumar (39), versetele 68 – 70.

8. The Dajjal. Knowing the False Messiah, „The Dajjals Physical Features", accesat la 10 iunie 2015, http://www.authentic-translations.com/dajjal/texts/Dajjal-4.pdf.

9. Anne Speckhard, „End Times Brewing: An Apocalyptic View on al-Baghdadi's Declaration of a Caliphate în Iraq and the Flow of Foreign Fighters Coming from the West", *The Huffington Post* (Marea Britanie), 30 iunie 2014, http://www.huffingtonpost. co.uk/arme-speckhardzisis-iraqb5541693.html.

10. Tom Porter, „Isis Uses Picture of Cyclops Baby* to Recruit Fighters for Apocalyptic Battle", *International Business Timesy* 14 septembrie 2013, http://www.ibtimes.co.ukzisis-use-picture-cyclops-baby-recruit-fighters-apocalyptic-battle-1465323.

11. Fitry Yuhanis, postare pe Twitter, 19 august 2014, 10: 17 a.m., https://twitter.com/xfitryyuhanisx/status/501734749719646209.

12. Tom Porter, „Isis Uses Picture of Cyclops Baby* to Recruit Fighters for Apocalyptic Battle", op. cit.

13. „Sunnis and Shia: Islams Ancient Schism", *BBC News*, 20 iunie 2014, http://www.bbe.com/news/world-

middle-east-16047709.

14. Bernd Kaussler, „Is the End Nigh for the Islamic Republic?”, *Current Trends în Islamist Ideology*, vol. 13, 13 ianuarie 2012, pp. 69 – 90, http://www.hudson.org/content/researchattachments/attachment/1271 /kaussler.pdf.

15. Muhammad Baqir Asăadr, *An Inquiry Concerning Al-Mahdi* (autopublicat şi tipărit de Create Space, 2014).

16. „The World Fact Book: Iran”, *Central Intelligence Agency*, accesat la 11 iunie 2015, https://www.cia.gov/library/publications/ the-worid-factbook/geos/în.html.

17. Reza Kahlili, „Leading Iranian Ayatollah: Islamic Messiah Will Behead Western Leaders”, *The Daily Caller*, 16 martie 2014,http://dailycaller.com/2014/03/16/leading-iranian-ayatollah-islamic-messiah-will-behead-western-leaders/.

18. „Translation of Sahih Muslim, Book 41: The Book Pertaining to the Turmoil and Portents of the Last Hour”, University of Southern California Center for Muslim-Jewish Engagement, accesat la 11 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/ḥadīth/muslim/041-smt.php.

19. Muslim ibn al Hajjah, *Sahih Muslim*, Ḥadīth 6924, trad. Abdul Hamid Siddiqui, *The Only Quran*, accesat la 10 iunie 2015,http://www.theonlyquran.com/ḥadīth/Sahih-Muslim/? volume = 41 & chapter = 9.

20. Primăvară arabă – nume generic conferit unui val de proteste şi demonstraţii antiguvernamentale în câteva ţări arabe care au condus, în intervalul 2010 – 2012, la schimbarea din funcţie a liderilor politici din Tunisia (Zâne El Abidine Ben Ali), Egipt (Hosni Mubarak), Libia (Muammar Gaddafi), Yemen (Ali Abdullah Saleh) şi instalarea unor regimuri democratice. Revolte s-au înregistrat şi în alte state din regiune, cum ar fi Bahrain, Siria, Algeria, Irak, Iordania ş.a. (n. red.).

21. William Bill Kristol (n. 1952) – analist politic

neoconservator. Şef de cabinet al vicepreşedintelui SUA, Dan Quayle (1989 – 1993) (n. red.).

22. Interviu luat de Chris Wallace lui Bill Kristol, „Fox News Sunday with Chris Wallace", *Fox News*, 13 februarie 2011.

23. David Remnick, „Going the Distance: On and Off the Road with Barack Obama", *The New Yorker*; 27 ianuarie 2014, http://www.newyorker.com/magazine/2014/01/27/going-the-distance-2? current Page = all. Kobe Bryant, baschetbalist profesionist, jucător la Los Angeles Lakers. Şi-a anunţat retragerea la finalul sezonului 2015 – 2016 (n.trad.).

24. Michael Weiss, Hassan Hassan, *Isis*: *Inside the Army of Terror*, Regan Arts, New York, 2015, p. 1.

25. *Ibidem*, pp. 1, 41.

26. Rory McCarthy, Qais al-Bashir, „Suicide Bomb Attack Kills 22 at Mosque Wedding", *The Guardian*, 21 ianuarie 2005, http://www.theguardian.com/world/2005/jan/22/iraq.rorymccarthy.

27. Ted Thornhill, „Raped, Tortured, Forced to Watch Beheadings, Then Beaten When They Tried to Kill Themselves: Yazidi Girls Reveal the Hell They Endured During ISIS Captivity", *Daily Mail* 1 octombrie 2014, http://www.dailymail.co.uk/news/ article-2776268/Raped-tortured-forced-watch-beheadingsbeaten-tried-kill-Yazidi-giris-reveal-hell-endured-witnessed – ISIS-captivity.html.

28. John Hall, „ISIS Are Forcing Captured Yazidi Children to Train as Islamist Soldiers and Brainwashing Mentally Handicapped Boys into Becoming Suicide Bombers, Iraqi Politician Reveals", *Daily Mail*, 13 mai 2015, http://www.dailymail. co.uk/news/article-3079975/ISIS-forcing-captured-Yazidi-children-train-Islamist-soldiers-brainwashing-mentally-handicapped-boys-suicide-bombers-Iraqi-politician-reveals.html.

29. Sameer N. Yacoub, „Iraqi Official: Hundreds of

Yazidi Women Held Captive by Islamic State", *The Huffington Post*, 8 august 2014, http://www.huffingtonpost.com/2014/08/08/yazidi-women-captiven5662805.html.

30. Mytheos Holt, „Egyptian Cleric Claims Muslim Brotherhood Presidential Candidate Will Make Jerusalem the Capital of the Caliphate", *The Blaze*, 7 mai 2012, http://www.theblaze.com/ stories/2012/05/07/egyptianderic-daims-muslim-brotherhood-presidential-candidate-will-make-jerusalem-the-capital-of-the-caliphate/.

31. „The Life of Muhammad", *PBS*, accesat la 11 iunie 2015,http://www.pbs.org/muhammad/timelinehtml.shtml.

32. Tom Holland, „When I Questioned the History of Muhammad", *The Wall Street Journal* 9 ianuarie 2015, http://www.wsi.com/articles/when-i-questioned-the-history-of-muhammad-1420821462.

33. „The Life of Muhammad", *PBSy* accesat la 11 iunie 2015,http://www.pbs.org/muhammad/timelinehtml.shtml.

34. Coran, As-Saaf 61, versetul 6.

35. Coran, Al-Hajj (22) versetul 52.

36. Salman Rushdie (n. 1947) – scriitor britanic de origine indiană. Laureat al Booker Prize (1981). Din cauza romanului *Versetele satanice*, publicat în anul 1988, a fost ameninţat cu moartea, iar ayatollahul Khomeini l-a condamnat la moarte printr-o *fatwa* (n. red.).

37. „The Life of Muhammad", *PBS*> accesat la 11 iunie 2015,http://www.pbs.org/muhammad/timelinehtml.shtml.

38. Ira M. Lapidus, *A History of Islamic Societies*, ediţia a doua, Cambridge University Press, New York, 2002.

39. „The Founding of the Community" Sacred Texts, accesat la 11 iunie 2015, http://www.sacred-texts.com/îşi/îşi/îşi 12.htm.

40. Coran, Al-Maida 5: 64
41. *Idem*, Al-Maida 5: 51.
42. *Idem*, Muhammed (Medinia), versetul 4.
43. Council on Foreign Relations, „The Struggle Between Sunni and Shia Muslims Explained", *Newsweek*, 14 decembrie 2014,http://www.newsweek.com/struggle-between-sunni-and-shia – muslims-explained-291419.
44. „Sunnis and Shia: Islam's Ancient Schism", *BBC News*, 20 iunie 2015, http://www.bbe.com/news /world-middle-east-16047709.
45. *Encyclopedia Britannica Online*, „Quran", accesat la 12 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/487666/Quran / 261599/Compilation.
46. Idem, „Ḥadīth", accesat la 12 iunie 2015,http://www.batannica.com/EBchecked/topic/251132/ Ḥadīth/68899/Thecompilations.
47. Nina Rastogi, „Decapitation and the Muslim World", *State*, 20 februarie 2009, http://www.state.com/articles/newsandpolitics/ explainer/2009/02/decapitationandthemuslimworld.html.
48. Coran, Surat An-Nahl (16), versetul 106.
49. Muhammad al Bukhari, *Sahih al Bukhari* 4: 52, Ḥadīth 260.
50. *Encyclopedia Britannica Online*, „Battle of Tours", accesat la 12 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/ 600883/Battle-of-Tours.
51. Barack Obama, „Remarks by the President on a New Begining", conferinţă susţinută la Universitatea din Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.
52. Bernard Lewis, What Went Wrong: The Clash Between Islam and Modernity in the Middle East, Oxford University Press, New York, 2002, p. 6.
53. Sayyid Quth, *Milestones*, Kazi Publications, Lahore, 1964.
54. „Napoleon at War: Campaigns and Battles: The

Egyptian Campaign", *PBS*, accesat la 12 iunie 2015, http://www.pbs.org/empires/Napoleon/nwar/campaign/page3.html.

55. Ibidem.

56. Paul Strathern, *Napoleon în Egypt*, Bantam, New York, 2007, p. 107.

57. Dore Gold, *Hatreds Kingdom*, Regnery, Washington D.C., 2012, p. 25.

58. Asad AbuKhalil, Mahmoud Haddad, „Revival and Renewal", *Oxford Islamic Studies Online*, accesat la 12 iunie 2015, http://www.oxfordistamicstudies.com/article/opt/t236/cob82.

59. Dore Gold, *Hatreds Kingdom*, op. cit., p. 20.

60. Bernard Lewis, „Ottoman Observers of Ottoman Decline", *Islamic Studies*, nr. 1, martie 1962, pp. 71 – 87.

61. Cifrele referitoare la amploarea acestor evenimente tragice sunt încă discutate de specialişti. Potrivit estimărilor, 1.500.000 de armeni, între 450.000 şi 750.000 de greci, respectiv 150.000 şi 300.000 de asirieni şi-au pierdut viaţa în timpul şi după Primul Război Mondial, prin acţiunea de purificare etnică întreprinsă de autorităţile otomane şi turce (n. red.).

62. „The Real Sick Man of Europe", *The Economist*, 19 mai 2005,http://www.economist.com/node/3987219.

63. Thomas Edward Lawrence (1888 – 1935) – ofiţer şi diplomat britanic implicat în revolta arabă din anii 1916 – 1918. În 1962, inspirat din biografia acestui personaj fascinant, David Lean a regizat filmul „Lawrence al Arabiei", cu Peter O'Toole în rol principal (n. red.).

64. Woodrow Wilson (1856 – 1924) – preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1913 – 1921). În 1918, a redactat un program de pace, în 14 puncte, iar la încheierea războiului a jucat un rol primordial în înfiinţarea Ligii Naţiunilor (n. red.).

65. Nick Danforth, „The Myth of the Caliphate: The Political History of an Ideea", *Foreign Affairs*, 19 noiembrie 2014, https://www. foreignaffairs.com/articles/middle-

east/2014 – 11 – 19/ myth-caliphate? cid = rss-foreignaffairsreport-themyth of the caliphate-.000.000.

66. Encyclopedia Britannica Online, „Theodore Herzl”, accesat la 12 iunie 2015, Encyclopedia Britannica Online.

67. „A History of Conflict: 1929 – 1936: Arab Discontent”, *BBC News*, accesat la 13 iunie 2015, http://news. bbe.co. Uk/2/shared/spl/hi/ middleeast/03/văiptimeline/html/192936. stm.

68. Saudiţii s-au folosit de miliarde de dolari proveniţi din petrol pentru a impune la nivel mondial mişcarea salafistă, bazându-se pe *madrassas* (şcoli religioase) dintr-un capăt la celălalt al lumii musulmane. Astfel, au creat un monstru care a atacat la 11 septembrie 2001 şi care acum, sub forma ISIS, ameninţă să-şi omoare creatorul, asemenea monstrului creat de doctorul Frankenstein.

69. Gilles Kepel, *Jihad*: *The Trail of Politicul Islam*, traducere de Anthony F. Roberts, Belknap Press, Cambridge, MA, 2002, p. 27.

70. Faruk (Fâruq al-Awwal, 1920 – 1965) – rege al Egiptului, membru al dinastiei Muhammad Ali. După ce a fost înlăturat de la putere în 1952, a trăit în exil, unde a şi murit (n. red.).

71. Hassan al-Banna (1906 – 1949) – profesor şi imam. A întemeiat şi condus Frăţia Musulmană, între anii 1928 şi 1949. A fost asasinat, probabil, din ordinul regelui Faruk (n. red.).

72. Gilles Kepel, Jihad: The Trail of Political Islam, op. cit., p. 30.

73. Haj Amin al-Husseini (1897 – 1974) – mare muftiu al Ierusalimului (1921 – 1937). Preşedinte al Consiliului Suprem Musulman (1922 – 1937) (n. red.).

74. Alan Dershowitz, *The Case for Israel*, John Wiley and Sons, Hoboken, NJ, 2003, p. 54.

75. Hitlerjugend (în limba germană) – organizaţia de tineret a Partidului Nazist, în care erau încadraţi tinerii cu

vârste cuprinse între 14 şi 18 ani. Deviza membrilor era *Blut und Ehre* („Sânge şi onoare”) (n. red.).

76. Gilbert Achear, *The Arabs and the Holocaust*, traducere de G.M. Goshgarian, Picador, New York, 2011, p. 157.

77. Ibidem.

78. Abdullah Yusuf Azzam (1941 – 1989) – teolog sunnit de origine palestiniană. A predicat jihadul de apărare şi de atac al musulmanilor în sprijinul mujahedinilor afghani angrenaţi în războiul împotriva sovieticilor, în anii 1980 (n. red.).

79. Bruce Riedel, „The 9/11 Attacks Spiritual Father”, *The Daily Beast*, 11 septembrie 2011, http://www.thedailybeast.com/articles/2011/ 09/11 /abdullah-azzamspiritual – father-of-9 – 11-attacks-ideas-live-on.html.

80. Sayyid Quth (1906 – 1966) – poet şi teoretician islamist de origine egipteană. În 1966, ca lider al Frăţiei Musulmane egiptene, a fost acuzat de organizarea complotului împotriva preşedintelui Nasser şi executat (n. red.).

81. Robert Siegel, „Sayyid Qutbs America: Al Qaida Inspiration Denounced U.S. Greed, Sexuality”, *National Public Radio*, 6 mai 2003,http://www.npr.org/templates/story/story.php? storyld = 1253796.

82. Muhammad Mossadeq (1882 – 1967) – politician iranian. Lider al Frontului Naţional iranian, prim-ministru al Iranului în perioada 1951 – 1953, răsturnat de la putere în urma unui complot organizat de serviciile secrete americane şi britanice (n. red.).

83. Ruhollah Khomeini (1901 – 1989) – lider religios şiit, fondator al Republicii Islamice Iran. După îndepărtarea de la putere a şahului Reza Pahlavi, a devenit lider suprem al Iranului (n. red.).

84. Între 4 noiembrie 1979 şi 20 ianuarie 1981, un grup de studenţi iranieni a ocupat Ambasada americană de

la Teheran. După eliberarea femeilor, a afro-americanilor şi a unui ostatic foarte bolnav, timp de 444 de zile, au fost reţinuţi 52 de oameni. În 1980, în timpul intervenţiei eşuate a serviciilor secrete americane – Operation Eagle Claw –, şi-au pierdut viaţa un civil iranian şi opt americani. Ostaticii au fost eliberaţi abia în urma Acordului de la Alger (n. red.).

85. Autorul se referă la Războiul sovieto-afghan, desfăşurat între anii 1979 şi 1989. În luptele dintre mujahedinii sunniţi şi şiiţi insurgenţi şi armata invadatoare şi-au pierdut viaţa aproximativ 90.000 de afghani, respectiv 14.500 de sovietici. La final, mujahedinii au reuşit să alunge ocupanţii din ţară (n. red.).

86. Ahmad Shah Massoud (1953 – 2001) – lider politic şi militar afghan. De origine etnică tadjik, musulman sunnit, s-a remarcat în lupta împotriva ocupanţilor sovietici. A fost ministru al apărării, în timpul Statului Islamic Afghanistan. A fost asasinat de al-Qaida, printr-un atac sinucigaş cu bombă, mascat de un pretins interviu al unor reporteri belgieni de origine maghrebiană (n. red.).

87. La câţiva ani după ce s-a încheiat confruntarea cu sovieticii, în Afghanistan a izbucnit războiul civil. Între 1996 şi 2001, talibanii (care au întemeiat Emiratul Islamic al Afghanistanului, cu capitala la Kabul) şi Statul Islamic Afghanistan (în care Massoud avea un rol important, ca ministru al apărării şi fondator al Alianţei Nordului) s-au înfruntat pentru putere. Abia în 2001, cu intervenţia decisivă americană, talibanii au fost învinşi şi alungaţi din Kabul (n. red.).

88. Comisia naţională pentru anchetarea atacurilor teroriste, The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States, W.W. Norton 8 c Company, New York, 2004, p. 139.

89. Thomas Harding, „Blast Survivor Tells of Massoud Assassination” *The Telegraph*, 26 octombrie 2001, http://www.telegraph.

co.uk/news/worldnews/asta/afghanistan/1360632/Blast-survivor-tells-of-Massoud-assassination.html.

90. Yassin Musharbash, „The Future of Terrorism: What al-Qaida Really Wants”, *Der Spiegel*, *22* august 2005,http://www.spiegel.dezinternaţional/the-future-of-terrorism-what-al-qaida-really-wants-a-369448.html.

91. Ibidem.

92. Ibid.

93. Ayman al-Zawahiri (n. 1951) – de profesie medic, emir al grupării al-Qaida, de origine egipteană. A fost consilier personal şi medic al lui bin Laden. Prin 2009, era considerat comandantul strategic şi operativ, în timp ce bin Laden se concentra pe componenta ideologică a grupării. A fost arestat, condamnat şi închis în mai multe rânduri. Este liderul actual al al-Qaida. Pentru capturarea lui al-Zawahiri, SUA au stabilit o recompensă de 25 de milioane de dolari (n. red.).

94. Abu Musab al-Zarqawi (1966 – 2006) – emir al grupării al-Qaida în Irak, originar din Iordania. A fost implicat în atentate teroriste împotriva americanilor pe teritoriul irakian. S-a alăturat al-Qaida în 2004, fiind responsabil de filiala irakiană a organizaţiei. A fost ucis în sătucul Hibhib, în timpul unei operaţii a armatei americane (n. red.).

95. Brigitte Gabriel, They Must Be Stopped: Why We Must Defeat Radical Islam and How We Can Do It, St. Martins Press, New York, 2008, p. 123.

96. Sub numele autorului Abu Bakr Năji se presupune că s-ar fi ascuns, de fapt, Mohammad Hasan Khalil al-Hakim (cca. 19612008). Era şeful propagandei al-Qaida. A fost ucis în timpul unui atac aerian american. Volumul „Management of Savagery: The Most Critical Stage Through Which the Islamic Nation Will Pass” a apărut ca ebook, în 2004 (n. red.).

97. David Ignatius, „The Manual That Chillingly Foreshadows the Islamic State”, *The Washington Post*, 25 septembrie 2014, http://www.

Washingtonpost.com/opinions/david-ignatius-the-me inkampf-of-jihad/2014/09/25/4 adbfela-44 e8-lle4 – 9 al5 – 137 aaol53527 story.html.

98. Abu Bakr Năji, *The Management of Savagery*: *The Most Critical Stage Through Which the Umma Will Pass*, traducere de William McCants, John M. Olin Institute for Strategic Studies at Harvard University, Cambridge, MA, 2006, https://azelin. files.wordpress.com/2010/08/ abu-bakr-naji-the-management-of-savagery-the-most-critical-stag e-through-which-the-umma-will-pass.pdf.

99. Ibidem.

100. *Ibid*.

101. *Ibid*.

102. *Ibid*.

103. Lawrence Wright, „The Master Plan", *The New Yorker*, 11 septembrie 2006, http://www.newyorker.com/magazine/2006/09/II/ the-master-plan.

104. Abu Bakr al-Baghdadi (n. 1971) – liderul ISIL. A fost ales calif în anul 2014. Pentru prinderea sa, încă din 2011, SUA au oferit o recompensă de 10 milioane de dolari (n. red.).

105. Hosni Mubarak (n. 1928) – preşedinte al Egiptului (19812011). A fost îndepărtat de la putere de revoluţia izbucnită în contextul Primăverii arabe (n. red.).

106. Andrew C. McCarthy, *Spring Fever*: *The Illusion of Islamic Democracy*, Encounter, New York, 2013, p. 3.

107. Brigitte Gabriel, They Must Be Stopped: Why We Must Defeat Radical Islam and How We Can Do It, St. Martins Press, New York, 2008.

108. Bernard Lewis, „Communism and Islam", International *Affairs*, 30, nr. 1, ianuarie 1954, pp. 1-12.

109. Yusuf al-Qaradawi (n. 1926) – teolog islamic de origine egipteană. Realizator al emisiunii „*Sharia* şi viaţa" la *Al-Jazeera* (n. red.).

110. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad*: *How Islam and the Left Sabotage America*, Encounter, New

York, 2010, p. 88.

111. Bashar al-Assad (n. 1965) – preşedintele Siriei începând din 2000. Fiul lui Hafez al-Assad, predecesorul său la conducerea statului (n. red.).

112. Jabhat al-Nusra (Frontul al-Nusra), cunoscută şi ca al-Qaida din Siria, este o miliţie sunnită islamistă care luptă împotriva guvernului sirian. Liderul acestei grupări este Abu Mohammad al-Julani (n. red.).

113. Brigada Yarmouk (Brigada Martirilor Yarmouk) este o grupare rebelă care acţionează în sudul Siriei (n. red.).

114. Patrick Cockburn, „How the US Helped ISIS Grow Into a Monster", *Mother Jones*, 21 august2014, http://www.motherjones.com/ politics/2014/08/how-us-helped-isis-grow-monster-iraq-syria-assad.

115. David Remnick, „Goingthe Distance: Onand Offthe Roadwithbarack Obama", *The New Yorker*, 27 ianuarie 2014,http://www.newyorker.com/magazine/2014/01/27/going-the-distance-2? current Page = all.

116. Patrick Cockburn, op. cit.

117. Ibidem.

118. Frederik Pleitgen, We Will Destroy ISIS: Iranian Miliţia Vows to Fight Terror Group", *CNN*, 22 aprilie 2015, http://edition. cnn.com/2015/04/22/middleeast/iran-fighting-isis/.

119. Yara Bayoumy, Mohammed Ghobari, „Iranian Support Seen Crucial for Yemen's Houthis", *Reuters*, 15 decembrie 2014, http://wwrw. reuters.com/article/2014/12/15/us-yemen-houthisiran-insightidU SKBNO JT17 A20141215.

120. House Intelligence Committee, comitet pe probleme de securitate, aflat în subordinea Camerei Reprezentanţilor Statelor Unite ale Americii. În prezent, este condus de Devin Nunes (n. red.).

121. Damien Cave, „For Congress: Telling Sunni from Shiite", 7 he *New York Times*, 17 decembrie 2006,

http://wwrw. nytimes.com/2006/ 12/17/weekinreview/17 cave.html? r = 2 &

122. Tom Hamden, Christina Lamb, „Saudis to Get Nuclear Weapons", *The Sunday Times*, 17 mai 2015,http://www.thesundaytimes.co.uk/ sto/news/worldnews/Middleeast/article1557090. ece.

123. Anne Barnard, Tim Arango, „Using Violence and Persuasion, ISIS Makes Political Gains", *The New York Times*, 3 iunie 2015, http://www.nytimes.com/2015/06/04/worldzisis-making-political-gains.html? eme = editth20150604 & ni = todaysheadlines & n lid = 55829462 & r = 1 & referrer.

124. Ibidem.

PARTEA A DOUA – TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE

1. Barbara Bradley Hagerty, „Is the Bible More Violent Than the Quran?", *NPR*, 18 martie 2010, http://www.npr.org/templates/ story/story.php? storyld = 124494788.

2. Edward Said, „Arabs, Islam, and the Dogmas of the West", *The New York Times Book Review*, 31 octombrie 1976.

3. Joshua Muravchik, „Enough Said: The False Scholarship of Edward Said", *World Affairs*, martie-aprilie 2013, http://www. worldaffairsjournal.org/article/enough-said-falsescholarship-edward-said.

4. Ibidem.

5. „List of Islamic Terrorist Attacks for the Last 30 Days", *Islam: The Politically Incorect Truth*, accesat la 16 iunie 2015, http://www.thereligionofpeace.com/index.htmle Attacks.

6. Interviu luat lui Barack Obama de Steve Kroft, „60 Minutes", *CBS*, 28 septembrie 2014, http://www.cbsnews.com/news/ president-obama-60-minutes/.

7. Yehuda Remer, „Howard Dean: I Stopped Calling These People Muslim Terrorists and ISIS Is a Cult", *Truth*

Revolt, 7 ianuarie 2015, http://www.truthrevolt.org/news/howard-dean-i-stoppedcalling-these-people-muslim-terrorists-and-isis-cult.

8. Shawna Thomas, „Kareem Abdul-Jabbar on *Meet the Press*: Islam Is a Religion of Peace", *NBC*, 25 ianuarie 2015, http://www.nbenews.com/storyline/middle-east-unrest/kareem-abdul-jabbar-meet-press-islam-religionpeace-n293201.

9. Joséphine McKenna, „Pope Challenges Muslims to Condemn Violence", *USA Today*, 23 decembrie 2014, http://www.usatoday.com/story/news/world/2014/12/23/pope-francis-muslim-christian-middle-east-hristmas/20816259/.

10. Daniel Greenfield, „Sydney Hostage Taker: Islam Is the Religion of Peace", *Front Page Mag*, 15 decembrie 2014, http://www.fronptagemag.com/2014/dgreenfield/sydney-hostagetaker-islam-is-the-religion-ofpeace.

11. Casa Albă, Biroul purtătorului de cuvânt, „Islam Is Peace, Says President", comunicat de presă, 17 septembrie 2001,http://Georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/09/20010917 – 11.html.

12. US Embassy în Chad, „Rice Welcomes Muslim Generosity as Reflection of Ramadan Spirit", 25 octombrie 2005, http://ndjamena.usembassy.gov/ricewelcomesmuslimgenerosityas reflecţionoframadanspirit10/25/2005.html.

13. *Oversight of the US Departament of Justice Hearing Before the Committee on the Judiciary*, *US House of Representatives*, Declaraţia lui Eric Holder, procuror general al Statelor Unite ale Americii, 13 mai 2010, http://judiciary. house.gov/files/hearings/pdf/Holder100513.pdf.

14. David Lauter, „Hillary Clinton Warns US Can't Close Our Eyes to Muslim Extremism", *Los Angeles Times*, 21 ianuarie 2015,http://www.latimes.com/nation/politics/politicsnow/

la-pn-hillary-terrorism-20150121 – story.html.

15. Jon Cohen, Jennifer Agiesta, „Americans Support Goal of Improved Relations with Muslim World”, *Washington Post*, 6 aprilie 2009, http://www.Washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/04/05/AR2009040501586.html? hpid = topnews.

16. Rasmussen Reports, „Americans Think Islam Needs to Clean Up Its Act”, 13 ianuarie 2015, http://www.rasmussenreports.com/publiccontent/politics/generalpolitics/ianuarie2015/ americansthinkislamneetistocleanupitsact.

17. Daniel Pipes, „Islam Does Not Mean Peace”, *Lions Den* (blog), *Daniel Pipes Middle East Forum*, 18 octombrie 2014, http://www.danielpipes.org/blog/2005/10/islam-does-not-meanpeace.

18. Alan Travis, „Extremist Islamist Groups to Be Banned Under New Terror Laws”, *The Guardian*, 11 ianuarie 2010,http://www.theguardian.com/politics/2010/jan/11 /islam4 uk-al-muhajiroun-ban-laws.

19. Catherine E. Shoichet, Josh Levs, „Al-Qaida Branch Claims Charlie Hebdo Attack Was Years in the Making”, *CNNy* 21 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/14/Europe/charlie-hebdofrance-attacks/.

20. Ray Sánchez, Ed Payne, Ashley Fantz, „French Cartoonists Killed in Paris Took a Profane Aim at the World”, CNN, 9 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/07/world/france-magazine – attack-victims/.

21. Anjem Choudary, „People Know the Conséquences: Opposing View”, *USA Today*; 8 ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/ story/opinion/2015/01 /07/islam-allah-muslims-shariah-anjem-choudary-editorials-debates/21417461/.

22. Rick Warren, „Surrender: Let Go and Let God

Work", 21 mai 2014, http://rickwarren.org/devoţional/english/surrender-let-g o-and-let-god-work993.

23 Rosemary Pennington, „What Is the Meaning of the Word Islam?", *Muslim Voices*, 1 octombrie 2008, http://muslimvoices.org/word-islam-meaning/.

24 Declaraţiile preşedintelui Obama în Cairo, *Fox News*, 4 iunie 2009, http://www.foxnews.com/politics/2009/06/04/transcriptrem arks-president-obama-cairo/.

25 Ibn Kathir, „The Punishment of Those Who Cause Mischief in the

Land", accesat la 17 iunie 2015, http://www.qtafsir.com/index.php? option = comcontent & task = view8 rid = 784 & Itemid = 60.

26 „Textul scrisorii lui bin Laden către America", *The Guardian*, 24 noiembrie 2002, http://www.theguardian.com/world/2002/ nov/24/theobserver.

27. Ayaan Hârşi Ali (n. 1969) – activistă a drepturilor omului, de origine somaleză, care pledează pentru reformarea islamului. Ultima ei carte, apărută în 2015, se intitulează *Heretic*: *Why Islam Needs a Reformation Now* (n. red.).

28. Ayaan Hârşi Ali, „Islam Is Not a Religion of Peace: Ayaan Hârşi Ali", *Salon*, 4 aprilie 2015, http://www.salon.com/2015/04/04/ islamisnotareligionofpeaceayaanhirsiali/.

29. „Transcrierea ultimului mesaj transmis de al-Baghdadi", *Inside the Jihad*, 14 mai 2015, http://insidethejihad.com/2015/05/ transcript-al-baghdadis-latest-message/.

30. Robert Spencer, „Islamic State Caliph: Islam Is the Religion of War „*Jihad Watch*, 14 mai2015, http://www.jihadwatch.org/2015/ 05/islamic-state-caliph-islam-is-the-religion-of-war.

31. Lisette Thooft, „Karen Armstrong: There Is

Nothing in the Islam That Is More Violent Than Christianity", *Nieuwwij*, 18 ianuarie 2015, http://www.nieuwwij.nl/english/karen-armstrongnothing-islam-violent-christianity/.

32. Bradley Hagerty, „Is the Bible More Violent Than the Quran?", *NPR*, 18 martie 2010, http://www.npr.org/templates/story/story.php? storyld = 124494788.

33. Garry Gutting, „How Does Islam Relate to Christianity and Judaism?", *The Stone* (blog), *The New York Times*, 25 septembrie 2014, http://opinionator. blogs. nytimes.com/2014/09/25/ why-do-shiites-and-sunnis-fight/? r = 1.

34. „Religions: Judaism: Abraham", *BBC*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.bbe.co.uk/religion/religions/judaism/history/abraharul. shtml.

35. Dr. Mona Siddiqui, „Religions: Islam: Ibrahim-The Muslim View of Abraham", *BBC*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.bbe.co.uk/religion/religions/islam/history/ibrahim. shtml.

36. Leviticul, 24: 14.

37. Sfânta Evanghelie după Ioan 18: 36.

38. Sfânta Evanghelie după Marcu 12: 17.

39. Robert Spencer, *Religion of Peace*? *Why Christianity Is and Islam Isn't*, Regnery, Washington D.C., 2007, p. 165.

40. *Ibidem*, p. 165.

41. *Ibidem*, p. 166.

42. *The Worlds Muslims*: *Religion, Politics, and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, capitolul 1, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worids-muslims-religion-politics-society-beliefs-about-sharia/.

43. Idem, apendix B, http://www.pewforum.org/2013/04/30/theworids-muslims-religion-politics-society-appb/.

44. Idem, capitolul 1, http://www.pewforum.org/2013/04/30/theworids-muslims-religion-politics-society-beliefs-aboutsharia/how-should-sharia-be-applied.

45. Ibidem.

46. Pe când era student, în 2008, Fahad Qureshi a fondat organizaţia musulmană salafistă Islam Net. După trei ani, asociaţia număra în jur de 1.500 membri. În câteva rânduri, Qureshi s-a pronunţat pentru pedepsirea homosexualilor şi a femeilor adultere (n. red.).

47. Michael W. Chapman, „Norway Islamic Leader: Every Muslim Wants Death Penalty for Homosexuals", *CNS News*, 3 februarie 2015, http://crisnews.com/blog/michael-w-chapman/norway-islamic-leader-every-muslim-wants-death-penalty-homosexuals.

48. Sam Greenhill, „All Homosexuals Should Be Stoned to Death, Says Muslim Preacher of Hate", *Daily Mail*, 20 martie 2009,http://www.dailymail.co.uk/news/article-1163510/All-homosexuals-stoned-death-says-Muslim-preacher-hate.htmlixzzăan7 ys8L8.

49. National Prayer Breakfast – eveniment organizat anual la Washington D.C., în prima zi de joi a lunii februarie, la care participă preşedintele SUA, membri ai Congresului, organizaţii şi asociaţii naţionale, invitaţi de peste hotare. A fost gândit ca un forum de dezbateri politice, sociale, economice (n. red.).

50. Ross Douthat, „Obama the Theologia n", *The New York Times*, 7 februarie 2015, http://www.nytimes.com/2015/02/08/opinion/ sunday/ross-douthat-obama-the-theologia n.html.

51. Ibidem.

52. *Encyclopedia Britannica Online*, „Reconquista", accesat la 17 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/493710/Reconquista.

53. Idem, „Crusades: The Results of the Crusades”, accesat la 17 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/144695/Crusades/235543/The-results-of-the-Crusades.

54. Prima cruciadă, desfăşurată între 1096 şi 1099, a fost iniţiată de papa Urban al II-lea (n. red.).

55. Walter Leitsch, „1683: The Siege of Vienna”, *History Today*, 33, nr. 7, iulie 1983, http://www.historytoday.com/walter-leitsch/ 1683-siege-vienna.

56. John L. Esposito, *What Everyone Needs to Know About Islam*, Oxford University Press, New York, 2011, p. 117.

57. „About the Myjihad Campaign”, *My Jihad*, accesat la 17 iunie 2015, http://myjihad.org/about/.

58. Alex Seitz-Wald, „Can Jihad* Survive Pam Geller?” *Salon*, *9* ianuarie 2013, http://www.salon.com/2013/01/09/canjihadbe rebranded/.

59. Brian Handwerk, „What Does Jihad* Really Mean to Muslims?”*, *National Geographic*, 24 octombrie 2003, http://news.nationalgeographic.com/news/2003/10/1023031023 jihad.html.

60. „About the Myjihad Campaign”, *Myjihad*, accesat la 17 iunie 2015, http://myjihad.org/about/.

61. Caryle Murphy, „Saudi Gives $20 Million to Georgetown”, *Washington Post*, 13 decembrie 2005, http://www.Washingtonpost.com/ wp-dyn/content/article/2005/12/12/AR2005121200591.html.

62. John L. Esposito, *What Everyone*... op. cit., p. 117.

63. Sami al-Arian (n. 1958) – activist american de origine palestiniană. A fost condamnat la 57 de luni de închisoare pentru sprijinirea Jihadului Islamic Palestinian. În 2015, a fost deportat în Turcia (n. red.).

64. Jihadul Islamic Palestinian – organizaţie paramilitară înfiinţată în 1981. Principalul obiectiv al

organizaţiei este desfiinţarea Statului Israel şi constituirea unui stat independent palestinian (n. red.).

65. John L. Esposito, scrisoare adresată judecătorului Leonie Brinkema, 2 iulie 2008, http://www.investigativeproject.org/documents/mişc/144.pdf.

66. Elaine Silvestrini, „Al-Arian Admits His Role în Jihad", *Tampa Tribune*, 18 aprilie 2006.

67. John L. Esposito, „Islam and the Power of Democracy", *Boston Review*; 1 aprilie 2003, http://bostonreview.net/forum/islam-andehallenge-democracy/john-l-esposito-practice-and-theory.

68. Sheikh Yousuf Al-Qaradhawi, „Allah Imposed Hitler on the Jews to Punish Them – Allah Willing the Next Time Will Be at the Hand of the Believers", *The Middle East Research Institute*, 3 februarie 2009,http://www.meruri.
Org/report/en/O/O/O/O/O/O/3062.htm.

69. Ibn Taymiyyah (1263 – 1328) – teolog şi învăţat islamic. Este considerat unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai şcolii sunnite de jurisprudenţă de la Hanbali (n. red.).

70. „Jihad in the Ḥadīth", *Peace with Realism*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.peacewithrealism.org/jihad/jihad03.htm.

71. Kabir Helmiński, „Does the Quran Really Sanction Violence Against Unbelievers?" *The Blog* (blog), *Huffington Post*, 24 septembrie 2010, http://www.huffingtonpost.com/kabir-helmiński/ does-the-quran-really-advb722114.html.

72. *Reliance of the Traveller*; ediţie revăzută, Amâna, Beltsville, 1988, p. 599, http://www.islamicbulletin.org/freedownloads/resources/relianezomplete.pdf.

73. *Ibidem*, p. 617.

74. Muslim ibn al-Hajjah, *Sahih Muslim*, Ḥadīth 01: 33, University of Southern California Center for Muslim-

Jewish Engagement, accesat la 17 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/ḥadīth/muslim/OO 1 – sunt.php001.0033.

75. Ibidem.

76. Ibn Khaldun (1332 – 1406) – istoric şi istoriograf arab. Lucrarea sa principală se numeşte *Muqaddimah* (Introducerea). Este socotit unul dintre principalii filosofi ai Evului Mediu (n.red.).

77. Ibn Khaldun, *The Muqaddimah*: *An Introduction*, Princeton University Press, Princeton, NJ, 1969, capitolul 3,http://www.muslimphilosophy.com/ik/Muqaddimah/Chapter3/Ch331.htm.

78. *Peace Be Upon Him* (în original, în limba engleză). În limba arabă, formula consacrată este *sallallahu alayhi wasallam* (SAW) – „Pacea fie cu El”. Se introduce în textele sfinte musulmane, după numele profeţilor, în semn de respect (n. red.).

79. Hasan al-Banna, *Kitabul Jihad*, *în* „Milestones”, editor A.B. al-Mehri, Maktabah, Birmingham, 2006, p. 220.

80. Maulana Waris Mazhari, „A Critique of the Doctrine of Offensive Jihad”, traducere de Yoginder Sikand, *The American Muslim*, 8 mai 2010, http://theamericanmuslim.org/tam.php/features/articles/acriţique of the doctrineofoffensivejihad.

81. World Islamic Front, „Jihad Against Jews and Crusaders”, accesat la 17 iunie 2015, http://fas.org/irp/world/para/docs/ 980223-fatwa.htm.

82. Muhammad Hussein Fadiallah (1935 – 2010) – cărturar islamic de origine libaneză. Adept al insaşarismului, formă a şiismului care admite existenţa a 12 imami sfinţi (n. red.).

83. Muhammad Hussein Fadiallah, „The Many Meanings of Jihad to 2 Proeminent Muslims”, *The Washington Post*, 28 iulie 2007, http://www.Washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2007/07/27/AR2007072701863.html.

84. David Schenker, „Qaradawi and the Struggle for

Sunni Islam", Institutul Washington pentru Politica Orientului Mijlociu, 16 octombrie 2013, http://www.Washingtoninstitute.org/ policy-analysis/view/qaradawi-and-the-struggle-for-sunn i-islam.

85. Al Mutarjim, „Al-Qaradawi: [Moderate Muslims] Accept Offensive Jihad, and Attacking the Infidels în Their Land", *Translating Jihad* (blog), 2 iunie 2011, https://web. archive.org/web/ 20110607045544/http://www.translatingjihad.com/2011/06 / al-qaradawi-moderate-muslims-accept.html.

86. Articol din Constituţia SUA, adoptat în 1791. Interzice legile care aduc atingere libertăţii religioase, restrâng libertatea de expresie şi a presei. Iniţial, unul dintre cele zece amendamente care constituiau Declaraţia Drepturilor (*Bill of Rights*) (n.trad.).

87. „The GOP and the *Sharia* Myth", Chicago Office of the Council on American Islamic Relations, 23 iunie 2011, http://www.cairchicago.org/blog/2011/06/the-gop-and-the-sharia-myth/.

88. Toni Johnson, Mohammed Aly Sergie, „Islam: Governing Under *Sharia*", Consiliul pentru relaţii internaţionale, 25 iulie 2014,http://www.CFR.org/religion/islam-governing-under-sharia/ p8034.

89. Qasim Rashid (n. 1982) – avocat, activist american pentru drepturile omului şi pentru drepturile musulmanilor americani (n. red.).

90. Qasim Rashid, „*Shariah* Law: The Five Things Every Non-Muslim (and Muslim) Should Know", *The Blog* (blog), *Huffington Post*, 4 noiembrie 2011, http://www.huffingtonpost.com/ qasim-rashid/shariah-law-the-five-things-every-non-musli mb1068569.html.

91. Clare Lopez (editor), *Sharia*: *The Threat to America*: *An Exercise în Competitive Analysis*, Center for Security Policy, Washington D.C., 2010, p. 57.

92. Intran Ahsan Khan Nyazee, *Theories of Islamic Law*: *The Methodology ofijtihad*, International Institute of

Islamic and The Islamic Research Institute, Islamabad, 1994.

93. *The Worlds Muslims*: *Religion, Politics, and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, overview, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worids-muslims-religion-politicssociety-overview/.

94. Feisal Abdul Rauf (n. 1948) – imam şi activist religios, preocupat de îmbunătăţirea relaţiilor islamului cu lumea occidentală, în perioada 1983 – 2009, Rauf a fost imamul Masjid al-Farah, moschee newyorkeză (n. red.).

95. Feisal Abdul Rauf, Islam: A Sacred Law: What Every Muslim Should Know About the Shariah, Qibla Books, Brattleboro V.T., 2000, p. 58.

96. Abdur Rahman Doi (1933 – 1999) – profesor universitar de istoria religiilor, specializat în educaţia islamică (n. red.).

97. În româneşte uşor diferit: „(...) Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt netrebnici" (n.trad.).

98. Statul Islamic, „This Is the Promise of Allah", *Al-Hayat Media Center*, accesat la 17 iunie 2015, http://gtrp.haverford.edu/aqsi/ aqsi-statement/816.

99. Raymond Ibrahim, „An Analysis of Al-Qaidas Worldview: Reciprocal Treatment or Religious Observation?", *Middle East Forum*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.meforum.org/2043/ an-analysis-of-al-qaidas-woridview.

100. „Bylaws of the International Muslim Brotherhood", The Investigative Project on Terrorism, accesat la 17 iunie 2015, http://www.investigativeproject.org/documents/mişc/673.pdf.

101. Abul Ala Maududi (1903 – 1979) – filosof, jurist şi imam sunnit de origine pakistaneză. A pledat pentru aplicarea *sharia*, ca metodă de combatere a secularismului şi luptei pentru drepturile femeii. În 1941, a înfiinţat partidul Jamaat-e-Islami, situat pe platforma politică a islamismului (n. red.).

102. Richard C. Martin, Said Amir Arjomand, Marcia Harmansen, Abdulkader Tayob şi Rochelle Davis (editori), *Encyclopedia of Islam and the Muslim World*, Macmillan, New York, 2003, p. 371.

103. Syed Abul Ala Maududi, „Jihad în Islam", discurs ţinut în Lahore, Pakistan, 13 aprilie 1939, http://muhammadanism.com/Terrorism/jihahinislam/jihadinislam.pdf.

104. Abed Awad, „The True Story of *Sharia* în American Courts", *The Natioriy* 13 iunie 2012, http://www.thenation.com/ article/168378/true-story-sharia-american-courtse.

105. „Nothing to Fear: Debunking the Mythical *Sharia* Threat* to Our Judiciar Sistem", American Civil Liberties Union, accesat la 17 iunie 2015, https://www.aclu.org/report/nothing-fear-debunking-mythical-sharia-threat-our-judicial-system.

106. Ibidem.

107. Abed Awad, „The True Story of *Sharia* în American Courts", op. cit.

108. Stephen Coughlin, Catastrophic Failure: Blindfolding America in the Face of Jihad, Create Space, 2015, p. 56.

109. Intran Ahsan Khan Nyazee (n. 1945) – profesor universitar la Universitatea Islamică Internaţională din Islamabad. S-a remarcat prin traducerea în limba engleză a operelor clasice ale cărturarilor musulmani.

110. Stephen Coughlin, op. cit., p. 57.

111. „Decisions and Recommendations of the Fifth Conference of the Assembly of Muslim Journalists în America", Assembly of Muslim Journalists în America, accesat la 18 iunie 2015, http://www.amjaonline.org/en/declarations/20-declarations/53-decisions-and-recommendations-of-amja-s-fifth-annual-convention.

112. Ibidem.

113. Stephen Coughlin, op. cit., pp. 58 – 59.

114. Maxim Lott, „Avocates of Anti-*Sharia* Measures Alarmed by Judges Ruling”, *Fox News*, 5 august 2010, http://www.foxnews.com/us/2010/08/05/avocates-anti-shariah-measures-alarmedjudges-ruling/.

115. Căsătoria lui Obaidi, 227 P. 3 d 787, Wash. Ct. App., 2010, http://leg.mt.gov/bills/2015/Minutes/Senate/Exhibits/jus27 aob. pdf.

116. Center for Security Policy, Sharia *în American Courts*: *The Expanding Incursion of Islamic Law in the US Legal Sistem*, Center for Security Policy Press, Washington D.C., 2014.

117. „North Texas Islamic Tribunal Using Sharia Law to Settle Disputes”, *KTUL ABC News*, 16 februarie 2015, http://www.kiul.

com/story/28063464/north-texas-islamic-tribunal-using-sharia-law-to-settle-disputes.

118. Wilson Garrett, „*Sharia* Law în Texas? Don’t Miss the Incredible Interview”, 9 februarie 2015, http://www.glennbeck.com/ 2015/02/09/sharia-law-in-texas-dont-miss-this-incredible-interview/.

119. Avi Selk, „Irving City Council Backs State Bill Muslims Say Targets Them”, *The Dallas Morning News*, 19 martie 2015, http://www. dallasnews.com/news/metro/20150319-dispute-on-islam-roils-irving. ece.

120. Divya Talwar, „Growing Use of *Sharia* by UK Muslims”, *BBC News*, 16 ianuarie 2012, http://www.bbe.co.uk/news/mobile/ uk-16522447.

121. Jane Corbin, „Are *Sharia* Councils Failing Vulnerable Women?”, *BBC Newsy 1* aprilie 2013, http://www.bbe.com/news/uk-22044724.

122. „North Texas Islamic Tribunal Using *Sharia* Law to Settle Disputes”, *KTUL ABC News*, 16 februarie 2015, http://www.kiul.com/story/28063464/north-texas-islamic-tribunal-using-sharia-law-to-settle-disputes.

123. Dina Samir Shehata, „Anti-*Sharia* Bill Dead, but

Sentiment Alive", *The Austin Chronicle*, 22 mai 2015, http://www.Austinchronicle.com/news/2015 – 05 – 22/anti-sharia-billdead-but-sentiment-alive/.

124. Robert Welch (1899 – 1985) – om de afaceri şi activist politic american. A finanţat acţiuni anticomuniste. Cofondator (1958) al John Birch Society, o organizaţie radicală de dreapta (n.trad.).

125. William Kristol, „Stand for Freedom", *The Weekly Standard*, 14 februarie 2011, http://www.weeklystandard.com/articles/ stand-freedom541404.html.

126. Brendan Bordelon, „Flashback: Top Obama Advisor Claimed Terrorist Caliphate Absurd, Never Going to Happen", *The Daily* Caller, 12 august 2014.

127. „CNNS Acosta to Earnest: Do You Believe ISIS Has Established a Caliphate? Earnest: No", *Real Clear Politics*, 21 mai 2015,http://www.realclearpolitics.com/video/2015/05/21 /cnnsacostat-o earnestdoyoubelieveisishasestabilishedacaliphateearnestn o.html.

128. Prescurtare cu tentă peiorativă pentru adepţii neoconservatorismului, curent politic apărut în anii 1960 în SUA în cadrul doctrinei democrate. Apropiaţi mai mult de republicani în problemele politicii externe, neoconservatorii au sprijinit intervenţia în Irak din 2003 (n. red.).

129. În 1988, Bill Kristol, fost coleg de cameră în timpul facultăţii cu Alan Keyes, l-a determinat pe acesta să candideze pentru Senat, în statul Maryland. Încercarea a eşuat (n. red.).

130. Paul D. Shinkman, „War of Words: Ramadi a Propaganda Coup for ISIS", *US News and World Reports*, 18 mai 2015, isis-takeover-in-ramadi-a-worrisome-victory-in-the-propaganda-war.

131. Patrick Cockburn, „Life Under ISIS: The Everyday Reality of Living in the Islamic Caliphate with Its

7th Century Laws, Very Modern Methods, and Merciless Violence", *The Independent*, 15 martie 2015,http://www.independent.co.uk/ news/world/middle-east/life-under-isis-the-everyday-reality-of-living-in-the-islamic-caliphate-with-its-7 th-century-laws-very-modern-methods-and-merciless-violence-1010 – 9655.html.

132. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure*... op. cit., p. 151.

133. *Ibidem*, p. 153.

134. Islamic State, „This Is the Promise of Allah", *Al-Hayat Media Center*, accesat la 18 iunie 2015, http://gtrp. haverford.edu/aqsi/ aqsi-statement/816.

135. Elizabeth Bumiller, „21st-Century Warnings of a Threat Rooted in the 7th", *The New York Times*, 12 decembrie 2005, http://www. nytimes.com/2005/12/12/politics/2 lstcentury-warnings-of-a-threat-rooted-in-the-7th.html.

136. Ibidem.

137. Ibid.

138. Ibid.

139. Departament înfiinţat în cinstea lui Anwar Sadat, preşedintele egiptean (1970 – 1981) implicat în negocierile de pace cu Israelul, care au condus la încheierea acordurilor istorice de la Camp David (1978). împreună cu Begin, prim-ministrul israelian, Sadat a primit Premiul Nobel pentru pace (n. red.).

140. Elizabeth Bumiller, op. cit.

141. „Transcrierea casetei video a lui Bin Laden", *NPR*, 13 decembrie 2001, http://www.npr.org/news/specials/response/investigation/ 011213. binladen. transcript.html.

142. Yassin Musharbash, „The Future of Terrorism: What Al-Qaida Really Wants", *Der Spiegel* 12 august 2005 http://www.spiegel. dezinternaţional/the-future-of-terrorism-what-al-qaida-really-wants-a-369448.html.

143. Ibidem.

144. Barack Obama, „Remarks by the President on a

New Begining", conferinţă susţinută la Universitatea din Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.

145. „You're Gonna Serve Somebody", 18 iunie 2015, http://www.beliefnet.com/Entertainment/Music/2001/04/Youre-Gonna-Serve-Somebody. aspx? p = 4.

146. Sayyid Quth*, in the Shade of the Quran*, vol. 8, p. 244, http://ia600803.us. archive.org/27/items/Inâhe Shade of the Quran-Sayyid Quth/Volume8 surah9.pdf.

147. „Islamic States Position on Christians" *BBC News*, 27 februarie 2015, http://www.bbe.com/news/world-middle-east-31648888.

148. Ibidem.

149. Juan Cole, „Top Ten Ways Islamic Law Forbids Terrorism", *Informând Comment* (blog), 9 aprilie 2015, http://www.juancole.com/2015/04/ways-islamic-forbids-terrorism.html.

150. La începutul anului 2008, Pentagonul l-a anunţat pe Stephen Coughlin că i s-a anulat contractul de colaborare. Decizia a fost luată la presiunea oficialilor promusulmani din cadrul Departamentului Apărării, nemulţumiţi de remarcile dure ale lui Coughlin despre islamismul extremist (n. red.).

151. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure*... op. cit., pp. 75 – 76.

152. „Pope Canonises 800 Italian Ottoman Victims of Otranto", *BBC News*, 12 mai 2013, http://www.bbe.com/news/world-europe22499327.

153. Koenraad Elst, „Was There an Islamic Genocide of Hindus?", 18 iunie 2015, http://koenraadelst. bharatvani.org/articles/irin/ genocide.html.

154. Robert Spencer, *The Politically Incorect Guide to Islam (and the Crusades)*, Regnery, Washington D.C., 2005, p. 49.

155. Hugh Kennedy, The Great Arab Conquests: How the Spread of Islam Changed the World We Live în Da Capo, Boston, 2008, p. 50.

156. Bill Siegel, *The Control Factor*, University Press of America, Lanham MD, 2012, p. 16.

157. Hugh Kennedy, *Was Islam Spread by the Sword*, MacMillan Center, New Haven, 2008, http://rps. MacMillan. yale.edu/sites/ default/files/files/Kennedy.pdf.

158. Eliott C. McLaughlin, „ISIS Executes More Christians în Libya, Video Shows", *CNN*, 20 aprilie 2015, http://www.cnn.com/ 2015/04/19/Africa/libya-isis-executions-ethiopian-christians/.

159". (...) până ce ei nu vor plăti tributul cu mâna lor, fiind ei supuşi (legilor)" (n.trad.).

160. „Iraqi Christians Flee After ISIS Issue Moşul Ultimatum", *BBC News*, 18 iulie 2014, http://www.bbe.com/news/world-middleeast-28381455.

161. Johnlee Varghese, „Shocking: ISIS Official Slave Price List Shows Yazidi, Christian Girls Aged '1 to 9* Being Sold for $172", *International Business Times*, 5 noiembrie 2014, http://www.ibtimes.co.in/shocking-isis-official-slave-price-list-shows-yazidi-christian-giris-aged-l – 9-being-sold-613160.

162. Steve Hopkins, „Full Horror of the Yazidis Who Didn't Escape Mount Sinjar: UN Confirms 5.000 Men Were Executed and 7.000 Women Are Now Kept as Sex Slaves", *Daily Mail*, 14 octombrie 2014, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2792552/full-horror-yazidis-didn-t-escape-mount-sinjar-confirms-5 –.000-men-executed-7 –.000-women-kept-sex-slaves.html.

163. Barack Obama, „President Obama: Our Fight Against Violent Extremism", *Los Angeles Times*, 17 februarie 2015, http://www.latimes.com/opinion/op-ed/la-oe-obama-terrorism-conference-20150218-story.html.

164. George W. Bush, „Remarks at the International Conference on Financing for Development", discurs la Monterey, Mexic, 22 martie 2002, https://www.un.org/ffd/statements/usae.htm.

165. Interviul luat de Chris Matthews lui Marie Harf, „Hardball", *MSNBC*, 17 februarie 2015.

166. Barack Obama, „Remarks by the President at the United States Coast Guard Academy Commencement, discurs la United States Coast Guard Academy, New London, Connecticut, Statele Unite ale Americii, 20 mai 2015, https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2015/05/20/remarks-president-united-states-coast-guard-academy-commencement.

167. Joshua Keating, „Was State Senator Obama Right That Poverty Causes Terrorism?”, *The World* (blog), *State*, 1 septembrie 2013, http://www.state.com/blogs/theworld/2013/09/11/obamas iniţialresponseto9 11 asastatesenatorhearguedthat violent.html.

168. Umăr Farouk Abdulmutallab (n. 1986) – terorist islamist cunoscut şi ca *Underwear Bomber*; s-a predat şi a recunoscut că a încercat să detoneze un dispozitiv exploziv disimulat în lenjeria de corp pe o cursă care efectua zborul Amsterdam-Detroit în ziua de Crăciun, în 2009 (n.trad.).

169. Peter Baker, „Obama Says Al Qaida în Yemen Planned Bombing Plot, and He Vows Retribution”, *The New York Times*, 2 ianuarie 2010, http://www.nytimes.com/2010/01/03/us/politics/03 address.html? r = 1.

170. Interviu luat de Chris Matthews lui Marie Harf, op. cit.

171. „Tores Open Borders Rant: Muslim Poverty Is What Threatens Our Security”, *Real Clear Politics*, 6 mai 2013, http://www.realclearpolitics.com/video/2013/05/06/toureso penborders messagemuslimpovertyiswhatthreatensoursecurity.html.

172. Jim Geraghty, „Lord, If Only I Could Have Talked to Hitler, All of This Might Have Been Avoided”, *The Campaign Spot* (blog), *National Review*, 15 mai 2008, http://www.nationalreview.com/campaign-spot/9625/lord-if-only-i-could-have-talked-hitler-all-might-have-been-

avoided-jim-geraghty.

173. Dan Ackman, „The Cost of Being Osama bin Laden”, *Forbes*, 14 septembrie 2001, http://www.forbes.com/2001/09/14/0914 ladenmoney.htm!

174. „Youth, Wealth, and Education Found to Be Risk Factors for Violent Radicalisation”, Queen Mary University of London, 19 martie 2014, http://www.omul.ac.uk/media/news/items/ sunt/125815.html.

175. Marlena Telvick, „A1 Qaida Today: The New Face of Global Jihad”, *Frontline*, PBS, 25 ianuarie 2005, http://www.pbs.org/ wgbh/pages/frontline/shows/front/etc/today.html.

176. J. Victoroff (editor), Tangled Roots: Social and Psychological Factors in the Genesis of Terrorism, IOS Press, Amsterdam, 2006, p. 150.

177. Alvin Powell, „Freedom Squelches Terrorist Violence”, *Harvard Gazette*, 4 noiembrie 2004, http://news. harvard.edu/gazette/ 2004/11.04/05-terror.html.

178. Ibidem.

179. „Government Exhibit 101-E2-T: United States v. James Cromitie et al”. Investigative Project on Terrorism, accesat la 18 iunie 2015, http://www.investigativeproject.org/documents/casedocs/ 1433.pdf.

180. Shaykh Abdul-Qadir Ibn Abdil-Aziz, *Jihad and the Effects of Intention Upon It*, At-Tibyan Publications, 2012, https://thejihadproject. files.wordpress.com/2012/05/efectsofintention.pdf.

181. La început, musulmanii trăiau dezbinaţi în diverse triburi. Conform *ḥadīth*-ului, islamul a interzis toate formele tribale, asociindu-le cu adularea unor idoli străvechi. Referinţa „steagului fals” (*blând banner*, în original, în ediţia engleză a acestui volum) are în vedere pe acei musulmani încă legaţi de practici tribale, incapabili să vadă importanţa islamului (n. red.).

182. Shaykh Abdul-Qadir Ibn Abdil-Aziz, op. cit.

183. Mark Levine, „Why Charlie Hebdo Attack Is Not About Islam”, Al *Jazeera*, 10 ianuarie 2015, http://www.aljazeera.com/ îndrepth/opinion/2015/01/charlie-hebdo-islam-cartoon-terr20151106726681265.html.

184. Shaykh Abdul-Qadir Ibn Abdil – Aziz, op. cit.

185. Barack Obama, „Remarks by the President on a New Begining”, conferinţă susţinută la Universitatea din Cairo, Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.

186. Council on American-Islamic Relations, „CAIR to Hold Instagram Contest for Apple Watch During May 22 – 25 ICNA-MAS Convention in Baltimore”, 20 mai 2015, http://www.cair.com/ press-center/press-releases/12992-cair-to-hold-instagram-contest-for-apple-watch-during-may-23 – 25-icna-mas-convenţion-in-baltimore.html.

187. Lizzie Parry, „Arrested for Quoting Winston Churchill: European Election Candidate Accused of Religious and Racial

Harassment After He Repeats Wartime Prime Minister’s Words on Islam During Campaign Speech”, *Daily Mail*, 28 aprilie 2014,http://dailym.ai/1 CSsexy.

188. „British Politician Arrested After Speech Quoting Churchills Take on Islam”, *Fox News*, 29 aprilie 2014, http://www.foxnews.com/world/2014/04/29/british-politician-arrested-after-speech-quoting-churchills-take-on-islam/.

189. Benjamin Weingarten, „If You Quote Winston Churchill on This Topic, You Could Go to Jail în Modern-Day Great Britain”, *The Blaze*, 27 aprilie 2014, http://www.theblaze.com/blog/ 2014/04/27/if-you-quote-winston-churchill-on-this-topic-youcould-go-to-jail-in-modern-day-great-britain/.

190. Franklin Roosevelt (1882 – 1945). Membru al Partidului Democrat. Preşedintele Statelor Unite ale Americii în perioada 1933 – 1945.

191. Council on American-Islamic Relations, „About”, *Islamophobia Monitor*, accesat la 18 iunie

2015,http://www.islamophobia.org/ about.html.

192. Cinste şi corectitudine în transmiterea faptelor, în limba engleză (n.trad.).

193. Steve Rendall, Isabel MacDonald, „The Dirty Dozen: Who's Who Among Americas Leading Islamophobes", Fairness and Accuracy în Reporting, 1 octombrie 2008, http://fair.org/article/thedirty-dozen/.

194. Presa contează, în limba engleză (n.trad.).

195. Olivia Kittel, „Right-Wing Mediaş Worst Islamophobic Rhetoric", Media Matters, 1 ianuarie 2015, http://mediamatters.org/ research/2015/01/11 /right-wing-medias-worst-islamophobic-rhetoric/202087.

196. „About Us", *Runnymede*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.runnymedetrust.org/about.html.

197. Dr. Johannes Kandel, *Islamophobia*: *On the Career of a Controversial Term*, Friedrich Ebert Foundation, Bonn, 2006, http://www. fes.de/Berliner Akademiegespraeche/publikationen/islamundpolitik/documents/Islamophobia.pdf.

198. Jatrahan, „FBI: CAIR Is a Front Group and Holy Land Foundation Tapped Hamas Clerics for Fundraisers", *Crime Blog* (blog).

The Dallas Morning News, 7 octombrie 2008, http://crimeblog. dauasnews.com/2008/10/fbi-cair-is-a-front-group-and.html/.

199. „Council on American-Islamic Relations (CAIR) Links to Holy Land Foundation", Anti-Defamation League, 15 iulie 2010,http://archive. adl. Org/Israel/cair/links2.htmle.

200. Council on American-Islamic Relations, „About", op. cit.

201. Alexis de Tocqueville, „Scrisoare către Arthur de Gobineau", 22 octombrie 1843, Olivier Zunz, Alan S. Kahn (editori), *The Tocqueville Reader*: *A Life în Letters and Politics*, BlackweU, 2002, p. 229.

202. Andrew G. Bostom, „John Quincy Adams Knew Jihad", *Front-Page Mag* 29 septembrie 2004,

http://archive. fronptagemag.com/readărticle. aspx? ARTID = 11283.

203. George S. Patton, *War as I Knew It*, Houghton Mifflin Harcourt, Boston, 1995, p. 49.

204. Jeff Poor, „BIU Maher: Comparing Violence of Islam to Christianity Liberal BIU – lsh-l", *The Daily Caller*; 20 apruie 2013,http://dailycaller.com/2013/04/20/bill-maher-violence-islamehristianity-liberal-bullshit/.

205. Ibidem.

206. „Christopher Hitchens: Most Provocative Quotes", *The Telegraph*, 13 aprilie 2011, http://www.telegraph.co.uk/culture/tvandradio/8448250/Christopher-Hitchens-most-provocative-quotes.html.

207. Ghena Krayem, Haisam Farache, „Grim Picture of *Sharia* Hides Its Useful Aspects", *The Sydney Morning Herald*, 18 februarie2008, http://www.smh.com.auznews/opinion/grimpicture-of-sharia-hides-its-useful-aspects/ 2008/02/17/1203190646668.html? p age = fuupagecontentăwap 1.

208. „Beliefs and Daily Lives of Muslims", *Frontline*, PBS, accesat la 19 iunie 2015, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/teach/ muslims/beliefs.html.

209. Ghena Krayem, Haisam Farache, „Grim Picture of *Sharia* Hides Its Useful Aspects", *The Sydney Morning Herald*, 18 februarie2008, http://www.smh.com.auznews/opinion/grim-picture-of-sharia-hides-its-useful-aspects/ 2008/02/17/1203190646668.html? p age = fulipagecontentăwap 1.

210. „Beliefs and Daily Lives of Muslims", *Frontline*, PBS, accesat la 19 iunie 2015, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/teach/ muslims/beliefs.html.

211. Mike Celizic, „Beyond the Veil: Lives of Women în Iran", Today News, *NBC*, 13 septembrie 2007,

http://www.today.com/news/ beyond-veil-lives-women-iran-2D80555320.

212. Ibidem.

213. „Official Laws Against Women în Iran", Women's Forum Against Fundamentalism în Iran, accesat la 19 iunie 2015, http://www.wfafi.org/laws.pdf.

214. Sam Wilkin, „Iran Eases Ban on Women Attending Sports Matches", *Huffington Post*, 4 aprilie 2015, http://www.huff ingtonpost.com/2015/04/04/iran-women-sportsn7003726.html.

215. Mike Celizic, op. cit.

216. Ibidem.

217. Ibidem.

218. Golnaz Estandiari, „Mens Sports, Shorts Not for Women în Iran", Radio Europa Libera, 19 iunie 2015, http://www.rferl.org/ content/iran-women-banned-sports-stadiums/25434040.html.

219. Sam Wilkin, „Iran Eases Ban on Women Attending Sports Matches", *Huffington Post*, *4* aprilie 2015, http://www.huffingtonpost.com/2015/04/04/iran-women-sportsn7003726.html.

220. Mike Celizic, op. cit.

221. Max Fisher, „The Latest Tings You Can't Do în Iran: Go to Coffee Shops, Eat Chicken on TV", *The Atlantic*, 19 iulie 2012, http://www. theatlantic.com/internaţional/archive/2012/07/the-latestthings-you-cant-do-in-iran-go-to-coffee-shops-eat-chicken-on – tv/259962/.

222. Margaret Hartmann, „For Iranian Women, Cars Reprezint Both Limitations and Freedoms", *Jezebel*, 8 octombrie 2008,http://jezebel.com/5060696/for-iranian-women-cars-represent-both-limitations-and-freedoms.

223. Gissou Nia, „Why Iranian Women Can't Have Any ofit", Iran Human Rights Documentation Center, accesat la 19 iunie 2015, http://www.iranhrde.org/english/news/inthe-news/1000000 312-why-iranian-women-can%E2%80%99 t-have-any-of-

it.html.

224. „Under the Islamic Rule”, Alliance of Iranian Women, 19 iunie 2015, http://allianceofiranianwomen.org/.

225. „Official Laws Against Women în Iran”, Womens Forum Against Fundamentalism în Iran, accesat la 19 iunie 2015, http://www.wfafi.org/laws.pdf.

226. Ibidem.

227. Elsie Auerbach, „Women Get the Short End of the Stick în Iran and Can’t Even Protest”, *Human Rights Now* (blog), Amnesty International, 30 martie 2015, http://blog. amnestyusa.org/ middle-east/women-get-the-short-end-of-the-stick-in-iran-an d-cant-even-protest/.

228. „Under the Islamic Rule”, Alliance of Iranian Women, 19 iunie 2015, http://allianceofiranianwomen.org/.

229. Ibidem.

230. Ibid.

231. „Iran Bans Womens Magazine for Promoting Coabitation”, *Newsma Xy* 27 aprilie 2015, http://www.newsmax.com/World/ Global Talk/Iran-Womens-Magazine-Cohabitation/2015/04/27/ id/640897/.

232. Fariba Sahraei, „Iranian University Bans on Women Causes Consternation”, *BBC News*, 22 septembrie 2012, http://www.bbe.com/news/world-middle-east-19665615.

233. „Twelve Things Women în Saudi Arabia Cant Do”, *The Week*, 10 iunie 2015, http://www.theweek.co.uk/60339/twelve-thingswomen-in-saudi-arabia-cant-do.

234. Laurencelornet, „Could Tehran (Yes, Tehran) Bethe Next Aspen?”, *Voguey* 28 ianuarie 2015, http://www.vogue.com/9003569/skiingin-tehran-iran/.

235. Rachel Shukert, *y*, *Vogue* Anoints Tehran the New Aspen”, *The Scroll* (blog), *Tablety* 2 februarie 2015, http://www.tabletmag.com/scroll/188716/vogue-anoints-tehran-the-new-aspen.

236. Steven Stalinsky, Y. Yehoshua, *Muslim Clerics on the Religious Rulings of Wife-Beating*, Middle East Media

Research Institute, Washington D.C., 22 martie 2004, http://www.meruri.org/report/en/O/O/O/O/O/O/1091.htm.

237. The Pew Forum on Religion and Public Life, *The Worlds Muslims*: *Religion*, *Politics*, *and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, capitolul 4, http://www.pewforum.org/2013/04/30/ the-worids-muslims-religion-politics-society-women-in-society/wives-role.

238. Lisa Beyer, „The Women of Islam", *Time*, 25 noiembrie 2001, http://content. time.com/time/world/artide/0,8599, 185647,00.html.

239. Rick Dewsbury, „Pull Her by the Ear, Beat Her by Hand or Stick*: How the Islamic Guide to a Happy Marriage Advises Husbands to Treat Their Wives", *Daily Mail*, 24 martie 2012, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2119846/Muslim-guide-marriagetells-husbands-beat-hand-stick.html.

240. National Organization of Women, organizaţie feministă americană înfiinţată în anul 1966 (n.trad.).

241. „ISIS Kills More Than 150 Women, Girls for Refusing Jihad Marriage", *Al-Arabiya*, 17 decembrie 2014, http://english. alarabiya.net/en/News/middle-east/2014/12/17/.

242. Chris Hughes, „ISIS Sex Slaves: Captured Iraqi Women Strangling Each Other and Killing Themselves to Escape Rape", *Mirror*; 22 decembrie 2014, http://www.mirror.co.uk/news/world-news/ isis-sex-slaves-captured-iraqi-4857970.

243. „UN: ISIS Orders Female Genital Mutilation", *Al-Arabiyay* 24 iulie 2014, http://english. alarabiya.net/en/News/middle-east/ 2014/07/24/.

244. Fariba Sahraei, „Iranian University Bans on Women Causes Consternation", *BBC News*, 22 septembrie 2012, http://www.bbe.com/news/world-middle-east-19665615.

245. „Islamic State (ISIS) Releases Pamphlet on Female Slaves", The Middle East Research Institute, 4

decembrie 2014, http://www.membrijttm.org/islamic-state-isis-releases-pamphlet-on-female-slaves.html.

246. Jim Sciutto, Jennifer Rizzo, Tom Cohen, „Rouhani: Nuclear Weapons Have No Place în Iran's Security", *CNN*, 25 septembrie 2013,http://www.cnn.com/2013/09/24/world/un-generalassembly-tuesday/.

247. Louis Charbonneau, Arshad Mohammed, „Kerry Says Iran, World Powers Closer Than Ever to Historic Nuclear Deal", *Reuterăv* 27 aprilie 2015, http://www.reuters.com/article/2015/04/27/ us-iran-nuclear-idUSKBNONIOB920150427.

248. Michael R. Gordon, Jeff Zeleny, „Obama Envisions New Iran Approach", *The New York Times*, 2 noiembrie 2007, http://www.nytimes.com/2007/11/02/us/politics/02 obama.html? r = 1 &

249. „Clinton: Obama Is 'Naive on Foreign Policy", *NBCy* 24 iulie 2007, http://www.nbenews.comzid/19933710/ns/politics-thedebates/t/ clinton-obama-naive-foreign-policy/e. VYQ9 udibJMS.

250. Joby Warrick, Jason Rezaian, „Rouhani, Obama Sound Positive, but Progress Likely to Take Time", *The Washington Post*, 17 iunie 2013, http://www.Washingtonpost.com/world/nationalsecurity/rouhani-obama-sound-positive-but-progress-likely-to-taketime/2013/06/17/dd42 d330-d793 – 11 e2-a016 – 92547 bf094 ccstory.html.

251. John Kerry (n. 1943) – politician democrat. Secretar de stat american (din 2013) (n. red.).

252. Dale Armbruster, „Kerry on Iran: The Deal Is What They Said It Was", *NBCy* 12 aprilie 2015, http://www.nbenews.com/storyline/iran-nuclear-talks/kerry-iran-deal-what-we-said-it-wa s-n340176.

253. Jamesă. Robbins, „Iran's Nuclear Weapons Fatwalsa Myth", *World* Report (blog), *USN* – *ewsand*

Wondreport, 18 februarie2015,http://www.usnews.com/opinion/blogs/world-report/2015/02/18/ irans-nuclear-weapons-fatwa-is-a-myth.

254. Ibidem.

255. Ibid.

256. Reza Kahlili, „Islamic World Must Have Nuclear Weapons, Says Iran", *The Daily Caller*; 10 iunie 2012, http://dailycaller.com/2012/06/10/islamic-worid-must-have-nuclear-weaponssays-iran/.

257. Homa Katouzian, Hossein Shahidi (editori), *Iran in the 21st Century*: *Politicăv Economics & Conflicty* Routledge, New York, 2007, p. 83.

258. *The Situation Room with Wolfblitzery* „Amici Nuke Talks, Ayatollah Says, Death to America", *CNNy* 23 martie 2015, http://www.cnn.com/videos/world/2015/03/23/tsr-acosta-iran-ayatollah-nuke-talks. cnn.

259. Louis Charbonnau, Michelle Nichols, „Israel PM Tries to Shift Focus from Islamic State to Iran at UN", *Reuters*, 29 septembrie 2014, http://www.reuters.com/article/2014/09/30/us-unassembly-israel-idU SKCNOH01U220140930.

260. „Nuclear Iran 1.000 Times More Dangerous Than ISIS-Netanyahu", *RT News*, 28 mai 2015, http://rt.com/news/262309 – netanyahu-isis-iran-nuclear/.

261. Mohammad Javad Zarif (n. 1960) – diplomat iranian, actualul ministru de externe al Iranului (funcţie preluată în 2013) (n. red.).

262. Robert Mackey, „În a Dance Remix of Netanyahus Speech, Two Words Echo: Iran-Hainan*", *The New York Times*, 6 martie 2015,http://www.nytimes.com/2015/03/07/world/middleeast/ ina-dance-remix-of-netanyahus-speech-two-wordsecho-iran-haman.html? r = O.

263. Mohammad Hatami (n. 1943) – teolog şiit, preşedinte al Iranului în perioada 1997 – 2005 (n. red.).

264. Joshua Teitelbaum, Michael Segall, *The Iranian Leaderships Continuing Declarations of Intent to Destroy Israel*, Jerusalem Center for Public Affairs, Jerusalem, 2012, 6, http://jepa.org/ wp-content/uploads/2012/05/IranslntentZ012 b.pdfpage = 6.

265. Ibidem.

266. Ibid.

267. „Senior Iranian Official Mohammad Hassan Rahimian: Our Missiles Can Cause Big Holocaust* în Israel", The Middle East Media Research Institute TV Monitor Project, 12 ianuarie 2010,http://www.memrtiv.org/clip/en/2342.htm.

268. „Cash: Olympics 2020 Held în Egypt and Palestine Is Free!", *Daily Aftaby* 3 septembrie 2011, http://aftabnews.ir/vocefx8 zzjh8 xwi. b9 bi.html.

269. Dudi Cohen, „Khamenei: Zionist Regime Is a Cancer", *Ynetnews*, 3 februarie 2012, http://www.ynetnews.com/articles/0,7340, L-4184838,00.html.

270. „Mr. Rafsanjani! So We Have Our War?", *Vatany* accesat la 19 iunie 2015, http://www.magiran.com/npriew.asp? ID = 2720716.

271. „Representative of the Supreme Leader of the Qods Force: The Destruction of the Zionist Regime, and the Present Generation Will See the Destruction of Israel Soon", *Fars News*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.farsnews.com/newstext.php? nu = 13920511000792.

272. Daniel Politi, „Irans Khamenei: No Cure for Barbaric Israel but Annihilation", *State*, *9* noiembrie 2014, http://www.state.com/ blogs/theslatest/2014/11 /09/transkhameneiisraelmust beannihilated.html.

273. „Not Safe Anywhere în Israel: Palestine Will Not Calm", *Fars News*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.farsnews.com/newstext.php? nu = 13930503000516.

274. „Iranian Regime Escalates Threats to Annihilate

Israel", The Middle East Media Research Institute, 17 decembrie 2014,http://www.meruri.org/report/en/print8337.htm.

275. Ibidem.

276. *Reuters*, „Iran Vows to Retaliate After Israeli Strike Kills Iranian General", *Huffington Post*, 20 ianuarie 2015, http://www.huffingtonpost.com/2015/01/20/israel-iranian-generalkilledn6507146.html.

277. „The Emergence of the Middle East Should Be Changed", *Iranian Students* News Agency*, 19 iunie 2015, http://bit.ly/lHzJXQO.

278. Muslim ibn al Hajjah, *Sahih Muslim*, Ḥadīth 041: 6985, University of Southern California Center for Muslim-Jewish Engagement, accesat la 20 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/ religious-texts/ḥadīth/muslim/04-smt.php041.6985.

279. Stoyan Zaimov, „Iranian President Ahmadinejad Tells UN Jesus Christ and Ultimate Savior Are Coming", *The Christian Post*, 27 septembrie 2012, http://m. christianpost.com/news/ iranian-president-ahmadinejad-tells-un-jesus-christ-and-ultimate-savior-are-coming-82336/.

280. Miriam Karouny, „Apocalyptic Prophecies Drive Both Sides to Syrian Battle for the End of Time", *Reuters*, 1 aprilie 2014,http://www.reuters.com/article/2014/04/01/us-syria-crisisprophecy-insight-idUSBREA3013420140401.

281. Ibidem.

282. „Iran Car Explozion Kills Nuclear Scientist în Tehran", *BBC News*, 11 ianuarie 2012, http://www.bbe.com/news/world-middleeast16501566.

283. Saeed Ghasseminejad, „Iran's Apocalyptic Policy Makers", *The Blogs*: *Saeed Ghasseminejad* (blog), *The Times of Israel*, 10 iunie 2013, http://blogs, timesofisrael.com/a-military-strategyfor-apocalypse-soon/.

284. Ibidem.

285. Josh Gerstein, „DNI Clapper Retreats from

Secular Claim on the Muslim Brotherhood", *Under the Radar* (blog), *Politico*, 10 februarie 2011, http://www.politico.com/blogs/joshgerstein/0211/DNI Clapperegypts Muslimbrotherhoodiargelysecular.html.

286. Richard P. Mitchell, *The Society of Muslim Brothers*, Oxford University Press, New York, 1969, pp. 193 – 194.

287. „The Muslim Brotherhood: Understanding Its Roots and Impacts", Foundation for Defense of Democracies, accesat la 20 iunie 2015, http://www.defenddemocracy.org/the-muslim-brother-hoodunderstanding-its-roots-and-impact/.

288. Mohammed, „Egypt Summons US Ambassador over Muslim Brotherhood", *Yahoo*! *News*, 8 iunie 2015, http://news. yahoo.com/egypt-summons-u-ambassador-over-muslim-brotherhood-001016590.html; Spencer Case, „How Obama Sidedwith the Muslim Brotherhood", *National Review*; 3 iulie 2014, http://www.nationalreview.com/article/381947/how-obama-sidedmuslim-brotherhood-spencer-case.

289. Mohammed Morsi (n. 1951) – preşedintele Egiptului în perioada 2012 – 2013. Îndepărtat de la putere în urma protestelor de stradă şi a unei lovituri de stat puse la cale de armata egipteană (n. red.).

290. Nick Meo, „US Secretary of State Hillary Clinton Meets Egypt's Muslim Brotherhood President Mohammed Morsi în Historic First", *The Telegraph*, 14 iulie 2014, http://www.telegraph. co.uk/news/worldnews/africaandindianocean/egypt/9400749/ US-Secretary-of-State-Hillary-Clinton-meets-Egypts-Muslim-Brotherhood-president-Mohammed-Morsi-in-historic-first.html.

291. Sharif Tarek, „Egypt's Ousted President Morsi Sentenced to Death", *Los Angeles Times*, 16 mai 2015, http://www.latimes.com/world/middleeast/la-fg-egypt-court-sentences-morsi-to-d cath-20150516-story.html.

292. Marc Ambinder, „Brotherhood Invited to Obama

Speech by US", *The Atlantic*, 3 iunie 2009, http://www.theatlantic.com/politics/archive/2009/06/-brotherhood-invited-to-obama-speech-by-us/18693/.

293. National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) – organizaţie pentru drepturile civile ale afro-americanilor, înfiinţată în 1909 de Moorfield Storey, Mary White Ovington şi W.E.B. Du Bois (n.trad.).

294. Mohamed Akram, David Reaboi şi Frank J. Gaffney Jr., *An Explanatory Memorandum*: *From the Archives of the Muslim Brotherhood în America*, Center for Security Policy, Washington D.C., 2013.

295. Ibidem.

296. Government Exhibit 003 – 0085, United States v. Holy Land Foundation et al., 3: 04-CR-240-G.

297. Mohammad Badie (n. 1943) – liderul Frăţiei Musulmane (din 2010). Începând din anul 2013, pentru violenţele din timpul protestelor, a fost arestat şi condamnat în mai multe rânduri, inclusiv la pedeapsa cu moartea. Pe 22 august 2015, a fost condamnat la închisoare pe viaţă (n. red.).

298. Jeffrey Goldberg, „What the Muslim Brotherhood Stands For", *The Atlantic*, 31 ianuarie 2011, http://www.theatlantic.com/ internaţional/archive/2011/01 /what-the-muslim-brotherhootistands-for/70502/.

299. „The Muslim Brotherhood: On the Record", The Washington Institute for Near East Policy, 4 februarie 2011,http://www.Washingtoninstitute.org/policy-analysis/view/ the-muslim-brotherhood-on-the-record.

300. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad*: *How Islam and the Left Sabotage America*, Encounter, New York, 2010, p. 84.

301. „A Short Course Part 3: Civilization Jihad – the Muslim Brotherhood's Potent Weapon", Sharia: *The Threat to America*, *Center for Security Policy*, accesat la 20 iunie 2015, http://shariahthethreat.org/a-short-course-l-what-is-shariah/a-short-course-3-civilization-jihad/.

302. Tariq Ramadan (n. 1962) – scriitor şi filosof

elveţian. Profesor de studii islamice contemporane, la Facultatea de studii orientale din cadrul Universităţii din Oxford.

303. Pamela Geller, „Tariq Ramadan Openly Calls for a Muslim Colonization of the US”, 3 august 2011, http://pamelageller.com/2011 /08/tariq-ramadan-openly-calls-for-a-muslim-colonization-of-the-us.html/.

304. Bruce Crumley, „The 2004 *Time* 100: Tariq Ramadan”, *Time*, 26 aprilie 2004, http://content. time.com/time/specials/packages/ article/0,28804, 19708581970909197170 0,00.html.

305. Paul Donnelly, „Tariq Ramadan: The Muslim Martin Luther?”, *Salon*, 15 februarie 2002, http://www.salon.com/2002/02/15/ ramadan2/.

306. Ibidem.

307. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad*... op. cit., p. 95.

308. David A. Graham, „Why the Muslim ’No-Go Zone Myth Won’t Die”, *The Atlantic*, 20 ianuarie 2015, http://www.theatlantic.com/ internaţional/archive/2015/01 /paris-mayor-to-sue-fox-over-no – go-zone-comments/384656/.

309. *Reliance of the Traveller*, ediţie revizuită, Amâna, Beltsville, 1988, p. 745, http://concit.org/wp-content/uploads/2015/02/relianezomplete.pdf.

310. Essam el-Errian, „What the Muslim Brothers Want”, *The New York Times*, *9* februarie 2011, http://www.nytimes.com/2011/02/10/opinion/10 erian.html? r = 1.

311. Mike Giglio, Sophia Jones, „Christians Under Attack”, *The Daily Beast*, 15 august 2013, http://www.thedailybeast.com/articles/2013/08/15/christians-under-attack.html.

312. „Short Course Part 12: The Muslim Brotherhood în America”, Sharia: *The Threat to America*, *Center for Security Policy*, accesat la 21 iunie 2015, http://shariahthethreat.org/a-short-course-l – what-is-

shariah/a-short-course12-the-muslim-brotherhood-in-america/.

313. Ibidem.

314. Stephen Coughlin, Catastrophic Failure… op. cit., p. 18.

315. *Ibidem*, pp. 21 – 22.

316. Ibid.

317. Ibid.

318. National Commission on Terrorist Attacks, The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist

Attacks uponthe United Statesy W.W. Norton & Company, New York, 2004.

319. US Departament of Justice, *Federal Bureau of Investigation: Counterterrorism Analytical Lexicon*, Washington D.C., 2009, http://cryptome.org/fbi-ct-lexicon.pdf; Biroul Directorului Serviciului Naţional de Informaţii, *The National Intelligence Strategy*, Washington D.C., august 2009, http://www.dni.gov/files/documents/Newsroom/Reports %20 and%20 Pubs/2009NIS.pdf.

320. Qasim Rashid, „Islam Backs Free Speech: Column", *USA Today 9* ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/story/opinion/ 2015/01/09/free-speech-islam-charlie-hebdo-column/ 21458257/.

321. William Saletan, „Muslims for Free Speech", *State*, 3 octombrie 2012, http://www.state.com/articles/newsandpolitics/frame game/2012/10/muslimsforfreespeecheanislamtolerate innocenceofmuslims.html.

322. Ibidem.

323. Sasha Goldstein, „Garland Shooting Suspect Elton Simpson Tied to Previous Terror Probe, Authorities Say as Search of Phoenix Apartment Continues", *New York Daily News*, 5 mai 2015,http://www.nydailynews.com/news/crime/garland-shooter-elton-simpson-tied-previous-terror-probe-artide-

l.2209345.

324. Catherine Shoichet, Michael Pearson, „Garland, Texas, Shooting Suspect Linked Himself to ISIS în Tweets”, *CNN*, 4 mai 2015,http://www.cnn.com/2015/05/04/us/garland-mohammeddrawing-contest-shooting/.

325. Pamela Geller (n. 1958) – activistă americană, autoare a unor volume critice la adresa islamului. Printre altele, s-a opus construirii unui centru al comunităţii islamice şi a unei moschei în apropierea World Trade Center (n. red.).

326. Bob Price, „$10.000 Muhammad Art and Cartoon Contest to Be Held at Site of Stand with the Prophet Conference în Texas”, *Breitbart*, 11 februarie 2015, http://www.breitbart.com/ Texas/2015/02/11/1 OOO-muhammad-art-and-cartoon-contest-to-be-held-at-site-of-stand-with-the-prophet-conferencein-texas/.

327. Atacul armat de la Curtis Culwell Center, Garland, Texas, a avut loc pe 3 mai 2015. Doi atacatori (Elton Simpson şi Nadir Soofi), ucişi în timpul incidentelor, au fost răspunzători de rănirea unui paznic. Chiar dacă ISIS a revendicat acest atac, există îndoieli în legătură cu implicarea Statului Islamic în acest incident (n. red.).

328. Anjem Choudary (n. 1967) – activist politic britanic islamic. Purtător de cuvânt al organizaţiei islamice radicale Islam4UK (2008 – 2010). A susţinut intens aplicarea *sharia* pe teritoriul Marii Britanii (n. red.).

329. Jeff Poor, „Muslim Leader: Geller Should Be Tried and Executed”, *Breitbarty 1* mai 2014, http://www.breitbart.com/video/ 2015/05/07/muslim-leader-geller-should-be-tried-andexecuted/.

330. Eric Weiner, „Why Cartoons of the Prophet Insult Muslims”, *NPRy* 8 februarie 2006, http://www.npr.org/templates/story/ story.php? storyld = 5196323.

331. The Editorial Board, „Free Speech vs. Hate Speech”, *The New York Time Sy* 6 mai 2015,

http://www.nytimes.com/2015/05/07/ opinion/free-speech-vs-hate-speech.html? r = O.

332. Josh Feldman, „When You Provoke People... Matthews, Guest Tackle Causality of Texas Shooting", *Mediaite*, 4 mai 2015,http://www.mediaite.com/tv/when-you-provoke-peoplematthews-guest-tackle-causality-of-tx-shooting/.

333. James Taranto, „Free Speech Aside: În Defense of Provocation", *The Wall Street Journal* 4 mai 2015, http://www.wsi.com/ articles/free-speech-aside-1430760333.

334. Jeff Poor, „CNN's Cuomo to Pamela Geller: 'N-Word Gets Treated Same Way Depictions of Mohammed Does", *Breitbarty* 29 mai 2015, http://www.breitbart.com/video/2015/05/29/ ennscuomoto – pamela-geller-nword-getstreated-same-way-depicţions-of-mohammed-does/.

335. *Neg Wy* folosit ca insultă împotriva afro-americanilor (n.trad.).

336. Billy Hallowell, „Snap Out of It: CNN Host Likens Drawing the Prophet Muhammad to Saying the NWord", *The Blaze*, 28 mai 2015, http://www.theblaze.com/stories/2015/05/28/snap-out-of-itenn-host-likens-drawing-the-prophet-muhammad-to-sayingthe-n-word/.

337. Erik Wemple, „Fox Newss Greta Van Susteren Scolds Pamela Geller", *Washington Post*, 6 mai 2015,http://www.Washingtonpost.com/blogs/erik-wemple/wp/2015/05/06/ fox-newss-greta-van-susteren-scolds-pamela-geller/.

338. „Rewind: Danish Newspaper Satirizes Islam", în cadrul emisiunii „60 Minutes: Overtime", *CBS*, 8 ianuarie 2015, http://www.cbsnews.com/news/danish-newspaper-satirizes-islam/.

339. Julie Bosnian, „Protesters at Philadelphia Paper Ask It to Apologize for Cartoon", *The New York Times*, 7 februarie 2006, http://www.

nytimes.com/2006/02/07/national/07 philly.html? r = O.

340. Michelle Malkin, „*Harpers* Publishes Mo Cartoons”, 17 mai 2006, http://michellemalkin.com/2006/05/17/harpers-publishesmo-cartoons/.

341. Joel Brinkley, Ian Fisher, „US Says It Also Finds Cartoons of Muhammad Offensive”, *The New York Times*, 4 februarie 2006, http://www. nytimes.com/2006/02/04/politics/04 mideast.html? adxnnt = 1 & adxnnix = 1434928110-nHwdub Alz2/cruh BIQmuHA.

342. Brian Knowlton, „Syria and Iran Fuel the Riots”, *The New York Time Sy* 8 februarie 2006, http://www.nytimes.com/2006/02/08/ world/americas/08 iht-policy-5751544.html.

343. Jytte Klausen, *The Cartoons That Shook the* World, Yale University Press, New Haven, 2009. În mod ironic, editura Universităţii Yale a decis în al unsprezecelea ceas să excludă din volum chiar caricaturile despre care se scria în carte. Într-un comunicat de presă, directorul editurii, John Donatich, a explicat: „În numele Editurii Yale, universitatea s-a consultat cu mai multe personalităţi academice, diplomaţi şi experţi în securitate naţională. În copleşitoare proporţie punctul de vedere al experţilor cu cele mai multe informaţii despre ameninţările de violenţă a fost că există un risc considerabile de violenţă dacă vor fi tipărite în carte fie caricaturile sau alte reprezentări ale profetului Mahomed într-o carte referitoare la caricaturi şi publicată la editura Universităţii Yale”. Vezi „Statement by John Donatich”, 9 septembrie 2009, http://yalepress. yale.edu/yupbooks/Klausenătatement.asp.

344. Creg Margason, „Artist Goeslnto Hiding Aiter Denmark Terror Attacks”, *FoxNew Sy* 16 februarie 2015, http://fox59.com/2015/02/16/ denmark-terror-attacks-artist-goes-into-hiding/. Peter McGraw.

Joel Warner, „The Danish Cartoon Crisis of 2005 and

2006: 10 Thinks You Didn’t Know About the Original Muhammad Controversy”, *The Blog* (blog), *The Huffington Post9* 25 septembrie 2012,http://www.huffingtonpost.com/peter-megraw-and-joel-warner/muhammad-cartoonsb 1907545.html.

345. „Controversial Cartoonist under police protection after posting derogatory picture of Prophet Muhammad”, *Daily Mail*, 12 ianuarie 2015, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2907565/ Controversial-cartoonist-Larry-Pickering-claims-police-protecţion-posting-derogatory-picture-Prophet-Mohammed.html.

346. Daniel Pipes, „Naser Khader and Flemming Rose: Reflections on the Danish Cartoon Controversy”, *Middle East Quarterly*, vol. 14, nr. 4, 2007, http://www.meforum.org/1758/naser-khaderand-flemming-rose-reflecţions-on.

347. Teis Jensen, „Danish Newspaper Says Won’t Print Prophet Cartoon”, *Reuters*, *9* ianuarie 2015, http://ca reuters.com/article/ top Newszidl AKBNOKIO $WD_2$0150109.

348. Christiane Gruber, „The Koran Does Not Forbid Images of the Prophet”, *Newsweeky 9* ianuarie 2015, http://www.newsweek.com/koran-does-not-forbid-images-prophet-298298.

349. Qasim Rashid, „Islam Backs Free Speech: Column”, *USA Todayf 9* ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/story/opinion/ 2015/01/09/free-speech-islam-charlie-hebdo-column/21458257/.

350. Council on American-Islamic Relations, „US Muslims Condemn Paris Terror Attack, Defend Free Speech”, comunicat de presa, 7 ianuarie 2015, https://www.cair.com/press-center/pressreleases/12797-american-muslims-condemn-paris-terror-attack-defend-free-speech.html.

351. Russell Brand, „Paris”, 10 ianuarie 2015,http://www.russellbrand.com/Paris/.

352. „Product Description: Muhammad: Messenger of Allah, Revised Edition”, accesat la 21 iunie 2015,http://www.islamicbookstore.com/b 12199.html.

353. Qadi Iyad (1083 – 1149) – imam şi cadiu de origine arabă (n. red.).

354. Qadi Iyad Ibn Musa al Yahsubi, *Ash Shifa (Muhammad: Messenger of Allah)*, Diwan Press, Norwich, 2010.

355. Idem, „Muhammad: Messenger of Allah: Part Four, Section One”, traducere de Aisha Abdarrahman Bewley, *Masud>* la 21 iunie 2015, http://www.masud.co.uk/ISLAM/mişc/alshifa/pt4 chl secl.htm.

356. *Encyclopaedia Britannica Online*, „Al-Husayn ibn Ali”, accesat la

21 iunie 2015, http://www.britannica.com/biography/al-Husaynibn-Ali-Muslim-leader-and-martyr.

357. Qadi Iyad Ibn Musa al Yahsubi, „Muhammad: Messenger of Allah: Part Four, Section Two”, traducere de Aisha Abdarrahman Bewley, *Masud*, accesat la 21 iunie 2015, http://www.masud.co.uk/ISLAM/mişc/alshifa/pt4 ch 1 sec2.htm.

358. Azzam Tamimi (n. 1955) – activist politic şi profesor britanic de origine palestiniană. Redactor-şef al postului *Alhiwar TV*. Până în 2008 a condus Institute of Islamic Political Thought (n. red.).

359. John McManus, „Have Pictures of Muhammad always been forgiven?” BBC News, 15 ianuarie 2015, http://www.bbe.com/ news/magazine-30814555.

360. Ibrahim Mogra (n. 1965) – imam din Leichester, Marea Britanie. Asistent al secretarului general al Consiliului Musulmanilor Britanici (n. red.).

361. Emma Graham-Harrison, „Drawing the Prophet: Islams Hidden History of Muhammad Images”, *The Guardian*, 10 ianuarie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/j

an/10/drawingprophet-islam-muhammad-images.

362. Ed Pilkington, „South Park Cenzored After Threat of Fatwa Over Muhammad Episode", *The Guardian*, 22 aprilie 2010, http://www. theguardian.com/tv-and-radio/2010/apr/22/southpark-censored-fatwa-muhammad.

363. „Gunman Kills Dutch Film Director", *BBC News*, 2 noiembrie 2004, http://news. bbe.co. Uk/2/hi/Europe/3974179. stm.

364. Tim Lister, „Security Brief: Radical Islamic Web Site Takes on *South Park*" *This Just* în (blog), *CNN*, 19 aprilie 2010, http://news. blogs. cnn.com/2010/04/19/security-brief-radical-islamic-web-site-takes-on-south-park/? hpt = T_2.

365. Jake Tapper, Dan Morris, „Secrets of *South Park*", *ABC Newsy*

22 septembrie 2006, http://abcnews. go.com/Nightline/Entertainment/Story? id = 2479197 & page = 1.

366. Ibidem.

367. Ibid.

368. Ibid.

369. Yusuf al-Qarawadi, „Freedom of Expression from an Islamic Perspective", *On Islam*, 8 ianuarie 2015, http://www.onislam.net/english/ask-the-scholar/shariah-based-systems/imamateand-political-systems/174717-freedom-of-expression-froman-islamic-perspective.html? Politicalăvstems.

370. Ibidem.

371. Angelina Theodorou, „Which Countries Still Outlaw Apostasy and Blasphemy?", *Fact Tank*, Pew Research Center, 26 mai 2014, http://www.pewresearch.org/fact-tank/2014/05/28/whicheo untries-still-outlaw-apostasy-and-blasphemy/.

372. Ibidem.

373. Amnesty International, „Tunisia: Blogger Jailed for Insulting Islam Must Be Released", comunicat de presă, 12 martie 2013, https://www.amnesty.org/en/press-

releases/2013/03/tunisiablogger-jailed-insulting-islam-must-be-released/.

374. Syed Raza Hassan, Katharine Houreld, „Ballooning Pakistan Blasphemy Charges Engulf Television Stations", *Reuters*, 20 mai 2014,http://în reuters.com/article/2014/05/20/pakistanblasphemy-tv-stations-idlNKBNOE00Y420140520.

375. Ibidem.

376. Patrick Poole, „Largest Islamic Body in the World Calls for More Anti-Free Speech Laws în Wake of *Charlie Hebdo* Attack", PL *Tattler* (blog), PL Media, 12 ianuarie 2015, http://plmedia.com/tatler/2015/01/12/organization-of-islamic-cooperaţioncalls-for-more-speech-codes-defamation-laws-in-wake-ofeharlie-hebdo-attack/.

377. Comisia ONU pentru drepturile omului, Rezoluţia 16/18, „Combatting Intolerance, Negative Stereotyping and Stigmatization of, and Discrimination, Incitement to Violence and Violence Against, Persons Based on Religion or Belief", 12 aprilie 2011, http://www2.ohehr.org/english/bodies/hrcouncil/docs/1 bsession/ A. HRC. RES.16.18 en.pdf.

378. Hillary Rodham Clinton, „Adoption of Resolution at Human Rights Council Combatting Discrimination and Violence", comunicat de presă, 24 martie 2011, https://Geneva. usmission.gov/2011/03/24/adopţion-of-resolution-at-human-rights-council-combating-discrimination-and-violence/.

379. Ekmeleddin Insanoglu (n. 1943) – politician şi diplomat turc. Secretar general al Organizaţiei pentru Cooperare Islamică (2004 – 2014). Adept al dialogului intercultural (n. red.).

380. Andrew C. McCarthy, „Coercing Conformity", *National Review*, 28 decembrie 2013, http://www.nationalreview.com/ article/367132/coercing-conformity-andrew-c-mccarthy.

381. „Ekmeleddin Insanoglu, Secretary-General of

the Organization of Islamic Cooperation", *France 2*4, 5 octombrie 2012,http://www.france24.com/en/20121004-ekmeleddin-ihsanoglu-secretary-general-organisation-islamic-cooperaţion-ioc-protests-arab-worid-anti-islam-film-syria/.

382. Ibidem.

383. Jeremy Rabkin, „Islam and Free Speech", *The* American *Spectator* martie 2009, http://spectator.org/articles/42095/islam-andfree-speech.

384. Andrew J. Bostom, „Sixty Percent of US Muslims Reject Freedom of Expression", *American Thinker* 1 noiembrie 2012,http://www.americanthinker.com/blog/2012/11/sixtypercent ofusmuslimsrejectfreedomofexpression.htmlixzzăc7 nuGON8.

385. *Piss Christ* este o fotografie realizată în 1987 de artistul american Andrés Serrano (n.trad.).

PARTEA A TREIA – CE SE POATE FACE

1. „Jefferson Quotes and Family Letters: Extract of Thomas Jefferson to Thomas Cooper", Monticello, accesat la 22 iunie 2015, http://tjrs. monticello.org/letter/1701.

2. Dragostea învinge, în engleză.

3. Michael Lucchese, „ISIS Celebrates SCOTUS Decision by Tossing 4 Accused Gay Men Off Roof", *Breitbart*. *com9* 30 iunie 2015.http://www.breitbart.com/national-security/2015/06/30/isis-celebrates-scotus-decision-by-tossing-4-accused-gay-men-off-roof.

4. Joe Tacopino, „ISIS slowly drowns prisoners în a cage", *New York Post*, http://nypost.com/2015/06/24/new-video-shows-isis-slowlydrowning-prisoners-in-a-cage.

5. Sharona Schwartz, „Islamic States Latest Execution Video May Be Its Most Horrifying Yet", *The Blaze*, 23 iunie 2015, http://www.theblaze.com/stories/2015/06/23/islamic-state-groups-latest-video-of-executions-may-be-its-worst-yet.

6. George Takei (n. 1937) – actor şi regizor american de origine japoneză, activist pentru drepturile comunităţii LGBT (n. red.).

7. „Obama: We Are at War with People Who Perverted Islam”, *USA Today*, 18 februarie 2015, http://www.usatoday.com/videos/news/nation/2015/02/18/23638083/.

8. George W. Bush, „George W. Bush Addresses Muslims in the Aftermath of the 9/11 Attacks”, Berkley Center for Religion, *Peace & World Affairs*, Georgetown University, 20 septembrie 2001,http://berkleycenter.Georgetown.edu/quotes/George-w-bushaddresses-muslims-in-the-aftermath-of-the-9 – 11 – attacks.

9. Vezi, de pildă, George W. Bush şi King Abdullah al Iordaniei, „Remarks by President George W. Bush and His Majesty King Abdullah of Jordan”, discurs, Biroul Oval, Washington D.C., 28 septembrie 2001, şi Casa Albă, Biroul de presă, „President Bush, President Havel Discuss Iraq, NATO”, comunicat de presă, 20 noiembrie 2002, http://Georgewbush-whitehouse. archives.gov/news/releases/2002/11/20021120 – 1.html.

10. Jeremy Diamond, „Why Obama Won’t Call Terror Fight a War on Radical Islam”, CNN, 1 februarie 2015, http://www.cnn.com/2015/02/01/politics/obama-radical-islam-terrorism-war/.

11. Kareem Shaheen, „ISIS Fighters Destroy Ancient Artifacts at Moşul Museum”, *The Guardian*, 26 februarie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/feb/26/isis-fighters-destroyancient-artefacts-mosul-museum-iraq.

12. Chris Johnston, „ISIS Militants Destroy Remains of Hatra în Northern Iraq”, *The Guardian*, 7 martie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/mar/07/isis-militants-destroy-hatra-iraq.

13. Kareem Shaheen, „Outcry over ISIS Destruction of Ancient Assyrian Site of Nimrud”, *The Guardian*, 6 martie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/mar/06/isis-destroysancient-

assyrian-site-of-nimrud.

14. Loveday Morris, „Islamic State Isn't Just Destroying Ancient Artifacts-Its Selling Them" *Washington Post*, 8 iunie 2015,http://www.Washingtonpost.com/world/middleeast/islamicstate-isnt-just-destroying-ancient-artifacts-its-selling-them/ 2015/06/08/casea964 – 08 a2 – 11 e5 – 951 e-8 e 15090 d64 aestory.html.

15. Mark Anderson, „Nigeria Suffers Highest Number of Civilian Deaths în African War Zones", *The Guardian*, 23 ianuarie 2015,http://www.theguardian.com/global-development/2015/jan/23/ boko-haram-nigeria-civilian-death-toll-highest-acled-african-war-zones; Stoyan Zaimov, „Boko Haram Hacks to Death Dozens, Including Scores of Christians; Continues Forcing Young Girls to Carry Out Suicide Bombings", *Christian Post*, 28 mai 2015, http://www.christianpost.com/news/boko-haram-hacks-to-death-dozens-including-scores-of-christians-continues-forcing-young-giris-to-carry-out-suicide-bombings-139674/.

16. Catrina Stewart, „Nigeria's Abducted Schoolgiris: We'll Send Them as Slaves, Pledges Boko Haram Terror Leader", *The Independent*, 6 mai 2014, http://www.independent.co.uk/news/ world/Africa/nigerias-abducted-schoolgiris-boko-haram-leader – pledges-to-sell-them-in-the-marketplace-9324496.html.

17. Abubakar Shekau – liderul organizaţiei teroriste Boko Haram. I-a urmat la conducere lui Mohammed Yusuf, în 2009 (n. red.).

18. Ryan Mauro, „Efforts Mount to Gloss Over Islamist Ideology of Boko Haram", *The Clarion Project*, 15 mai 2014, http://www.clarionproject.org/analysis efforts-mount-gloss-over-islamist-ideology-boko-harame.

19. „Manualul al-Qaida", în Voices of Terror: Manifestoes, Writings and Manuals of Al Qaida, Hamas, and Other Terrorists from Around the World and Throughout the Ages, editor Walter Laqueur, Reed Press,

New York, 2004.

20. Graeme Wood, „What ISIS Really Wants”, *The Atlantic*, martie 2015, http://www.theatlantic.com/features/archive/2015/02/what-isis-really-wants/384980/.

21. Ibidem.

22. Ibid.

23. Global Attitudes Project, *Muslim Publics Share Conce*ms *About Extremist Groups*, Pew Research Center, Washington D.C., 10 septembrie 2013, http://www.pewglobal.org/files/2013/09/Pew-Global-Attitudes-Project-Extremism-Report-Fina1 – 9 – 10 – 135.pdf.

24. Ibidem.

25. Ryan Mauro, „Efforts Mount to Gloss Over Islamist Ideology of Boko Haram”, *The Clarion Project*, 15 mai 2014,http://www.clarionproject.org/analysis/efforts-mount-gloss-over-islamist-ideologyboko-harame.

26. Eric Schmit, „În Bat do to Defang ISIS, US Targets Its Psychology”, *The New York Timesy* 28 decembrie 2014, http://www.nytimes.com/2014/12/29/us/politics/inbattle-to-defang-isis-us-targets-its-psychologyhtml? r = O.

27. Ibidem.

28. Robertăpencer, „Islamicătatelaliph: Tslamlsthe Religionof War”, *Jihad Watchy* 14 mai 2015, http://www.jihadwatch.org/2015/05/ islamic-state-caliph-islam-is-the-religion-of-war.

29. Ibidem.

30. Ibidem.

31. John Hinderaker, „Blaming Pamela Geller”, *Powerline*, 5 mai 2015, http://www.powerlineblog.com/archives/2015/05/blaming-pamela-geller.php, şi Carol Brown, „Media Piling on Pamela Geller”, *American Thinker*, 6 mai 2015, http://www.americanthinker.com/blog/2015/05/mediapiling onpamelageller.html.

32. Gabriel Schoenfield, „Has the *New York Times* Violated the Espionage Act”, *Commentary*, 1 martie 2006,https://www.commentarymagazine.com/article/has-the-%e2%80%9 cnew-york-times %e2%80%9 d-violated-the-espionage-act/.

33. Michael Daly, „Nidal Hasans Murders Termed Workplace Violence by US”, *The Daily Beasty 6* august 2013, http://www.thedailybeast.com/articles/2013/08/06/nidal-hasan-s-murders-termed-workplace-violence-by-u-s.html.

34. Ewan MacAskill, „Fort Hood Gunman Shouted Allahu Akbar as He Opened Fire”, *The Guardian*, 6 noiembrie 2009, http://www.theguardian.com/world/2009/nov/06/fort-hood-shooter-alive.

35. Anwar al-Awlaki (1971 – 2011) – imam yemenit, implicat în activităţile teroriste ale al-Qaida (n. red.).

36. David Johnston, Scott Shane, „US Knew of Suspects Ţie to Radical Cleric”, *New York Times*, 9 noiembrie 2009,http://www.nytimes.com/2009/11/10/us/l Oinquire.html.

37. David Usborne, „Fort Hood Gunman, Nidal Hasan, Was on Wrong Side în War Against Muslims”, *The Independent*, 6 august 2013,http://www.independent.co.uk/news/world/americas/fort-hood-gunman-nidal-hasan-was-on-wrong-side-in-war – against-muslims-8748840.html.

38. Peter Selvin, „Apartment’s Detritus Offers Glimpse into Suspects Life”, *The Washington Post*, 12 noiembrie 2009, http://www. Washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/11/11/ AR2009111125063.html? hpid = topnews.

39. Catherine Herridge, Pamela Browne, „Hasan Sends Writings to Fox News Ahead of Fort Hood Shooting Trial”, *Fox News*, 1 august 2013, http://www.foxnews.com/politics/2013/08/01/hasansends-writings-ahead-fort-hood-shooting-trial/.

40. Wilson, „Glenn: After What I Have Learned This Week Im a Changed Person”, 19 aprilie 2013, http://www.glennbeck.com/ 2013/04/19/glenn-%E2%80%9 Cafter-what-i-have-learnedthis-week-im-a-changed-person-%E2%80%9D/.

41. Scott Whitlock, „ABC speculates: Could this be Homegrown Terror?”, *Newsbusters*, 16 aprilie 2013, http://newsbusters.org/blogs/scott-whitlock/2013/04/16/abc-speculates-was-boston-homegrown-terror-features-mark-potok-extre.

42. Eric Levenson, „Here’s the Note Dzhokhar Tsarnaev Wrote Inside the Boat Where He Was Captured”, *Boston.com*, 10 martie 2015, http://www.Boston.com/news/local/Massachusetts/2015/ 03/10/here-the-note-dzhokhar-tsarnaev-wrote-inside-theboat-where-was-captured/h7 xFră TXKT6L4Euc8N5 bEN/ story.html.

43. David Crary, Denise Lavoie, Eileen Sullivan şi Lara Jakes, „Boston Suspects Were Lone Wolves Motivated by Radical Islam”, *The Times of Israel*, 23 aprilie 2013, http://www.timesofisrael.com/ boston-suspects-motivated-by-anti-us-views-radical-islam/.

44. Brian Bennett, „White House Steps Up Warnings About Terrorism on US Soil”, *Los Angeles Times*, 18 mai 2015, http://www.latimes.com/nation/la-na-terror-threat-20150518-story. htmipage = l.

45. Ibidem.

46. Organizaţie teroristă de extremă stânga, fondată în campusul Ann Arbour al Universităţii din Michigan. Scopul acesteia este de a crea un partid revoluţionar care să dea jos guvernul Statelor Unite (n.trad.).

47. Joel Brinkley, Ian Fisher, „US Says It Also Finds Cartoons of Muhammad Offensive”, *The New York Times*, 4 februarie 2006, http://www. nytimes.com/2006/02/04/politics/04 mideast.html Tadxnnt = 1 & adxnnix = 1434928110-nHwdubAJz2/cruh BIQmuHA.

48. Evan Pérez, Erica E. Phillips, „Alleged Maker of Anti-Muslim Video Jailed în Fraud Case”, *The Wall Street Journal* 28 septembrie 2012, http://www.wsi.com/articles/ZB100008723963904433 284045780229533596533 78.

49. Steve Gorman, „California Man Behind Anti-Islam Film to Be Freed from Federal Custody”, *Reuters*, 26 septembrie 2013,http://www.reuters.com/article/2013/09/26/us-usa-film-protests-idUSBRE98POFV2013092 şi Victoria Kim, Abby Sewell, Jessica Garrison, „Jailing of Innocence of Muslims Creator Raises Free Speech Worries”, *Los Angeles Times*, 2 octombrie 2012.

50. „At UN Debate, US President Urges Dealing Honestly with Tensions Between Arabs and West”, *UN News Centre*, 25 septembrie 2012, http://www.un.org/apps/news/story.asp? NewslD = 42998 e. VYnaldibJMT.

51. Ryan Mauro, „Assembly of Muslims Jurists of America”, *The Clarion Project*, 28 ianuarie 2014, http://www.clarionproject.org/ category/tags/assembly-muslim-jurists-americae.

52. Benjamin Gill, „Islamic *Shariah* Tribunal Begins Operating în Texas”, *CBN Newsy* 6 februarie 2015, http://www.con.com/ connews/us/2015/februarie/Islamic-Shariah-Tribunal-Begins-Operating-in-Texas/.

53. Ibidem.

54. Dina Samir Shehata, „Anti-*Sharia* Bill Dead, but Sentiment Alive”, *Austin Chronicle*, 22 mai 2015, http://www.Austinchronicle.com/ news/2015 – 05 – 22/anti-sharia-bill-dead-but-sentiment-alive/.

55. Ibidem.

56. Meghan Neal, „Number of Muslims in the US Doubles Since 9/11”, *New York Daily* News, 3 mai 2012, http://www.nydailynews.com/news/national/number-muslimsu-s-doubles-9 – 11 – artide-l.1071895.

57. Martin Matishak, „Senate Dems Call on Obama to

Resettle 65.000 Syrian Refugees", *The Hill*, 21 mai 2015, http://thehill.com/policy/defense/242873-senate-dems-call-on-obam a-to-resettle-6 k-syrian-refiigees; Justin Fishel, Mikelevine, „US Officials Admit Concern over Syrian Refugee Effort", *ABC News*, 12 februarie 2015, http://abcnews. go.com/Interna tional/officials-fear-syrian-refugees-pose-threat-us/story? id = 28930114.

58. Jamie Yuccas, „Minneapolis Has Become Recruiting Ground for Islamic Extremists", *CBS News*, 27 august 2014, http://www.cbsnews.com/news/minneapolis-has-become-recruiting-ground-for-islamic-extremists/.

59. George al III-lea (1738 – 1820) – regele Marii Britanii şi Irlandei în perioada 1760 – 1801 (n. red.).

60. James H. Huston (editor), *The Founders on Religion*, Princeton University Press, Princeton, 2005, p. 41.

61. Steve Coffman (ed.), Words of the Founding Fathers: Selected Quotations of Franklin, Washington, Adams, Jefferson, Madison, and Hamilton, with Sources, McFarland, Jefferson, 2012, p. 53.

62. Tench Tilghman (1744 – 1786) – ofiţer, secretar personal al generalului George Washington (n. red.).

63. George Washington, *Writings*, editor John H. Rhodehamel, Literary Classics of the United States, New York, 1997, pp. 555 – 556.

64. *Ibidem*, p. 767.

65. Casa Albă, Biroul de presă, „President Promotes Compassionate Conservatism", comunicat de presă, 30 aprilie 2002,http://Georgewbush-whitehouse. archives.gov/news/releases/2002/04/20020430 – 5.html.

66. Jim Dwyer, „A Nation at War: In the Field: 10 lst Airborne; A Bridgehead, and a Thirsty Welcome", *New York Timesy* 3 aprilie 2003,http://www.nytimes.com/2003/04/03/world/a-nation-atwar-in-the-field-101 st-airborne-a-bridgehead-and-a-thirstywelcome.html.

67. „The President's Public Expression of Religion",

Frontline, PBS, 29 aprilie 2004, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/ jesus/president/public.html.

68. James Q. Wilson, „Islam and Freedom", *Commentary*; 4 decembrie 2004, https://www.commentarymagazine.com/article/ islam-and-freedom-l /.

69. Ibidem.

70. Ayaan Hârşi Ali, *Heretic*: *Why Islam Needs a Reform*ation *Now*, Harper Collins, New York, 2015, p. 60.

71. Thomas J. Haidon, „The Islamic Reformation", *Front Page Mag*, 18 ianuarie 2015, http://archive. fronptagemag.com/readărticle. aspx? ARTID = 9952.

72. Ibidem.

73. Atacul de la Benghazi, Libia, s-a produs la 11 septembrie 2012, când militanţii islamişti i-au ucis pe ambasadorul american Stevens şi pe ofiţerul Smith. A fost primul caz de ambasador ucis în exerciţiul funcţiunii după anul 1979 (n. red.).

74. Jamie Dettmer, „Meet the Islamic Fanatic Who Wants to Kill ISIS", *The Daily Beast*, 10 iunie 2015, http://www.thedailybeast.com/articles/2015/06/10/meet-the-islamic-fanatic-whowants-to-kill-isis.html.

Cuprins

Prefaţă – Ciocnirea (deocamdată retorică) a civilizaţiilor 5

Introducere – Coranul lui fefferson 11

Partea întâi: ISLAMUL PE ÎNŢELESUL TUTUROR – 25

Capitolul 1 – Islamul şi Sfârşitul vremurilor 27

Capitolul 2 – *De la revelaţie la imperiu 41*

Capitolul 3 – Wahhabism şi Salafism 57

Capitolul 4 – Reîntemeierea califatului 75

Partea a doua: TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE. 93

Minciuna numărul 1 – „Islamul este o religie a păcii, iar teroriştii islamici nu sunt musulmani adevăraţi". 102

Minciuna numărul 2 – „Islamul nu diferă chiar atât de mult de creştinism sau iudaism”. 111

Minciuna numărul 3 – „Jihadul este o luptă paşnică, interioară, nu un război împotriva necredincioşilor” 118

Minciuna numărul 4 – „De fapt, musulmanii nu caută să trăiască sub sharia şi cu atât mai puţin să le-o impună altora; oricum, sunt multe şi diferite interpretările acesteia” 130

Minciuna numărul 5 – „*America este apărată de* sharia”… 137

Minciuna numărul 6 – „Califatul este un vis fantastic”… 144

Minciuna numărul 7 – „Islamul este tolerant cu cei care nu sunt musulmani”. 150

Minciuna numărul 8 – „Dacă ne concentrăm asupra frustrărilor, sărăciei, şomajului din lumea musulmană – poate chiar asupra schimbării climei – vom pune capăt terorismului”. 157

Minciuna numărul 9 – „Cei care critică islamul sunt bigoţi” 165

Minciuna numărul 10 – „Islamul respectă drepturile femeilor”. 171

Minciuna numărul 11 – „Putem avea încredere în Iran în privinţa armei nucleare”. 179

Minciuna numărul 12 – „Frăţia Musulmană este un grup islamic moderat, care aparţine mainstream-u/wi politic”. 188

Minciuna numărul 13 „Islamul respectă libertatea de exprimare”. 196

Partea a treia: CE SE POATE FACE 211

Note 243